

191. kapitola - Místře, Xue Meng a já ...

Nejdůležitějším člověkem na celém světě byl pro Mo Rana hned po Chu Wanningovi Shi Mei.

Kdysi si Mo Ran myslel, že to, co cítí k Shi Meiovi je láska, ale posléze poznal, že to tak není. Nicméně jeho city se k němu, který o něj obětavě pečoval, nikdy nezměnily.

Přesto měl Mo Ran dojem, že ze Shi Meie se pomalu stává cizinec. Ten vysoký a okouzlující muž jako by byl někdo neznámý. Vůbec nešlo o to, že tu první miskou knedlíčků mu Shi Mei jen donesl na Chu Wanningův příkaz.

Navzdory tomu všemu byl Shi Mingjing ten samý Shi Mingjing jako dříve. Ten stejný kamarád, který svým úsměvem dokázal zahnat Mo Ranovy temné chmury. Pokaždé, když byl osamělý a bezradný, byl tu jeho straší bratříček, který ho utěšil a rozveselil.

Shi Mei byl na světě sám, sirotek bez rodiny a Xue Meng byl nesnesitelně nadutý. I když se Shi Meiem vycházeli dobře, Shi Mei nikdy Xue Menga neoslovil jeho jménem. Místo toho mu zdvořile říkal mladý pane.

Jediný člověk, o kom Shi Mei mohl mluvit jako o svém příteli, byl zřejmě on.

A z toho ho bolelo srdce.

Xue Meng se skrýval v bambusové houštině. Zkřížil paže a dlouho se díval. Viděl, že Mo Ran stojí bez hnutí na místě a jen si hraje se stříbrným hřebem, jako by o něčem přemýšlel.

Když už Xue Meng čekal asi hodinu a pořád se nic nedělo, začal si připadat jako idiot.

Co si sakra myslel? A proč měl pocit, že mezi mistrem a Mo Ranem něco je? Asi dostal ránu do hlavy ...

Čím déle tam stál, tím víc se za sebe styděl, tím víc si připadal zmatený. Nakonec se Xue Meng otočil a chystal se odejít, jenže byl zkrátka ze stejné sekty jako Mo Ran.

Na chvíli ztratil ostražitost a přestal si dávat pozor, kam šlape.

Mo Ran se pohnul a z poza závěsů zvolal: „Kdo je to tam?“

Xue Meng váhavě vstoupil do měsíčního světla, celý zahanbený. Vyhýbal se pohledu na něj a lehce si odkašlal.

Mo Ran byl chvíli zaskočený: „Co tady děláš?“

„Copak, rozdělat oheň mohou jen hodnostáři a obyčejný člověk si nesmí posvítit?“ Přesto se Xue Meng neodvážil podívat Mo Ranovi do očí. Stále uhýbal, a přestože jeho poznámka zněla docela rozumně, byl ve tváři rudý.

„Jen jsem chtěl vidět mistra.“

Mo Ran začal chápat, proč ho Xue Meng asi sledoval. Polekal se, ale než to Xue Meng stačil poznat, znovu rychle získal sebevládu.

„Když už jsi přišel, tak spolu posedíme.“

Xue Meng neodmítl a šel spolu s ním do bambusového pavilónu.

„Chceš čaj, nebo radši víno?“

„Čaj. Víno opíjí.“

Na stole byl přichystaný čaj i víno a malá přenosná kamínka. Plamínky ve tmě příjemně hřály a osvětlovaly črty jeho tváře. Dal se do vaření čaje Osm pokladů. Oba bratřenci se usadili na bambusové lavičce, opřeli se zády o sloupek a čekali, až voda začne vřít.

„Proč jsi tady tak brzy?“ zeptal se Xue Meng. Původně jsi tu měl být až od půlnoci.“

„Neměl jsem co dělat, tak jsem tu,“ usmál se Mo Ran. „Nejsi na tom snad podobně?“

Xue Meng se zamyslel. Zdálo se, že je to pravda.

Konec konců, po bitvě u Nebeské pukliny se Mo Ran postupně změnil. Teď, když už přešlo tolik let, byl tolik jiný než tehdy ten neotesaný výrostek. Ze žáka, za kterého Chu Wanning dal vlastní život, se stal poctivý a slušný člověk.

Xue Meng sklopil oči, ponořil se do myšlenek a pak se rozesmál.

„Co je?“ divil se Mo Ran.

„Nic, jen jsem si vzpomněl, jak naposledy odešel do ústraní. Mistr tě tehdy ještě nepřijal za svého žáka. Po deseti dnech, co jsi za ním chodil, řekl, že jsi nešikovný, nejspíš mu moc neposloužíš a měl bys radši jít k tátovi rovnat knihy. Dlouho ses tím užíral. Nikdy mně nenapadlo, že za sedm let budeš takový.“

Mo Ran chvíli mlčel, pak řekl: „Lidé se mění.“

„Kdybys mohl, kdyby ses vrátil do doby před sedmi lety,“ nadhodil Xue Meng, neutekl bys radši?“

„Co myslíš?“

Xue Meng o tom skutečně uvažoval a nakonec řekl: „Myslím, že bych musel napřed strávit deset dní a deset nocí s mistrem.“

Mo Ran sklonil hlavu a zasmál se.

„Chm, čemu se směješ ty?“

Xue Meng se zavrtěl a opřel si nohu o sedátko. Opíral se o lokty a zakláněl se dozadu, očima těkal sem a tam. Potom se znovu zadíval na svého bratrance: „Teď smýšlíme o mistrovi oba stejně.“

Mo Ran sklopil zrak: „Ano.“

Xue Meng přimhouřil oči, vrhl ostrý pohled do kouta, kde Mo Ran seděl a řekl: „Výborně. Tehdy, když mistr zemřel, nenáviděl jsem ho proto, že vyměnil svůj život za ten tvůj. Ale dnes se zdá, že nejsi tak úplně ztracený.“

Mo Ran nevěděl, co na to říci, proto jen zabručel: „Hm.“

Vítr rozezněl zvonky.

Rozhostilo se ticho. Xue Meng se musel otočit. S planoucímá očima a mělkou vráskou mezi obočím se zeptal: „Ehm, vlastně se tě chci na něco zeptat.“

„Jen do toho.“

„Pověz mi, tam, vzadu na hoře, vy jste ...“

Mo Ran už tušil, co chce Xue Meng zjistit. Po všech kličkách a vytáčkách té otázky stejně neunikl. Čekal, jestli bude pokračovat.

Xue Meng se zajíkal, střídavě bledl a rudl. Nakonec to nedokázal vyslovit. Zadíval se na Mo Rana a vypravil ze sebe: „Vážně jste hledali koláček s vonokvětkovou náplní?“

Voda začala vřít, chladnou nocí zazněl hvizd unikající páry.

Jejich pohledy se setkaly. Xue Meng měl v očích napětí, kterým probleskávaly podrážděné plamínky. Mo Ranovy oči neodhalovaly nic, všechny jeho pocity byly ukryté hluboko, jako v bezedné propasti.

„Dáme si ten čaj.“

Xue Meng ho chytil za paži a upřeně se na něj zadíval: „Vy dva jste tam opravdu hledali novoroční koláček plněný vonokvětkou?!“

Mo Ran se zastavil. Pak jeho ruku uvolnil a odešel ke stolku pro železnou konvici. Každému nalil šálek až po okraj.

Teprve potom zvedl oči a řekl: „Kdybychom tam nehledali ten vonokvětkový koláček, co bychom tam jinak prováděli?“

„Ty ...“

„Mistr by přece nedokázal lhát. Když nevěříš mně, věř alespoň jemu.“

Xue Meng se potichu svíjel jako probodnutý hádek. Ruka, kterou měl položenou na kolenu, se sevřela. Sklonil hlavu a řekl: „Jemu věřím.“

„Tak si vypij ten čaj,“ zavzdychal Mo Ran. „O čem to celé dny mudruješ? Vždyť je to k ničemu.“

Sklonil hlavu a začal foukat do šálku. Jeho tvář v obláčku páry vypadala velmi půvabně, a přesto nějak rozmazaně, jako odraz na vodní hladině, chvějivý a nezřetelný.

Čaj Osm pokladů příjemně zahříval. Xue Meng upil několik doušků a začal cítit, že jeho rozbouřené myšlenky a pocity se pomalu uklidňují. Dopil čaj, ale šálek stále hřál.

Xue Meng svěsil hlavu. Zíral do prázdna, jako kdyby nemluvil s Mo Ranem, ale povídal si sám pro sebe. „Mám o něj starost, proto nad tím tak přemýšlím. Seběmenší nesnáž ...“

„Já vím. Jsem na tom stejně.“

Xue Meng naklonil hlavu a zadíval se na něj.

Mo Ran se opíral o sloup pavilónu. Zbýval jediný doušek a čaj dopil. Potom řekl: „Proto jsem právě teď měl nedorozumění se Shi Meiem. V tom jsi lepší než já. Nejednáš hned na první popud.“

„Potom se nedivím, že odešel, sotva prohodil pár slov. Jaké jsi s ním měl nedorozumění?“

„... Bude lepší, když to nebudeš chtít vědět,“ usmál se hořce Mo Ran. „Nechci, aby sis začal představovat další nesmysly.“

Xue Meng nakrčil nos. „Je to chudák. Během hladomoru se lidé často stávali kořistí jiných lidí. Kdyby ho tatínek nezachránil, bylo by z něj maso, co by ti hladoví snědli. Shi Mei k tobě byl vždycky laskavý. Netrap ho.“

„Jo, já vím,“ odpověděl Mo Ran. „Bylo to v rozčilení a víckrát se to nestane.“

A tak oba hlídali v malém pavilónu, a povíдали si spolu, jako by nic.

Bylo to zvláštní. Xue Mengova pohledná a pyšná tvář, ozářená měsíčním světlem, patřila někomu, kdo mu v minulém životě zasadil hlubokou ránu. Pokaždé, když ji potom viděl, znamenalo to jen bolest a krveprolití.

Kdo by si pomyslel, že spolu dokážou tak klidně hovořit, na lotosovém jezírku, při měsíčku s šálkem čaje a džbánkem ohřátého vína.

Ano, vína.

Když dopili čaj, Xue Meng se ještě nechtěl rozloučit. Mo Ran tedy ohřál víno a vypili několik číšek. Mo Ran si řekl, že když se moc neopije, bude neškodný.

Ukázalo se však, že přecenil Xue Mengovu odolnost vůči alkoholu.

Jediný, kdo mezi nimi čtyřmi neodpadl ani po stém přípitku, byl Chu Wanning. Mo Ran snášel alkohol ještě vcelku dobře. Xue Meng byl beznadějný případ.

Stačily mu dva poháry hrušňového květu a hned se mu zakalily oči a ztěžkl jazyk.

Mo Ran se začal bát, že začne dělat potíže, proto rychle schoval víno a už mu nenalil.

Třebaže se Xue Mengovo vědomí poněkud zamžilo, stále o sobě věděl. Zrudl v obličejí, přesto chápal: „Radši to schovej, já ... já už bych neměl pít.“

„Ano,“ řekl Mo Ran. „Rychle se vrať a vyspi se. Dojdeš sám? Radši teď nikam nechod. Zkusím strýčka přivolat myšlenkou, aby pro tebe přišel.“

„Há, nemusí sem chodit, nemusí.“ Xue Meng s úsměvem mávnul rukou. „Já půjdu sám, cestu přece znám.“

Mo Ran mu ukázal prst: „Kolik?“

„Jeden.“

Pak ukázal na Chu Wanninga: „Kdo je to?“

Xue Meng se rozesmál: „Můj nesmrtelný bratříček.“

„... Mluv vážně.“

„Haha, to je mistr, poznávám ho.“

Xue Meng se chytil sloupu a zubil se.

V duchu zanádal. Xue Meng každým rokem snesl o něco více pití, přesto měl těžkou hlavu. Ukázal na sebe a zeptal se: „A co já? Podívej se na mně a nevtipkuj. Kdo jsem já?“

Xue Meng se zarazil.

To připomínalo to, co už se stalo. Na Nový rok v Síni Mengpo se Xue Meng také opil. Poznal Shi Meie a řekl, že Chu Wanning je nesmrtelný bratříček. Pak se podíval na Mo Rana a se smíchem prohlásil, že je to pes.

Mo Ran ho pozoroval a připravoval se, že pokud mu Xue Meng vmete další urážku, beze svědků ho tu ztluče a pak zavolá Xue Zhengoyonga, aby si toho svého mladého násosku odvedl.

Ale Xue Meng na něj bez mrknutí zíral. Nechápal, co má znamenat ten divný výraz. Nakonec otevřel rty a tiše vydechl, jako by chtěl říci: „pes.“

Mo Ran se chystal zakrýt mu ústa.

„Můj bratr.“

Mo Ranova ruka ztuhla. Upíraly se na něj Xue Mengovy zastřené oči. Pomalu a tiše zopakoval: „Bratr.“

Mo Ran zůstal bez hnutí, jako když ho bodne žihadlem. Bodnutí zabořilo a do rány se začal šířit jed. Hrdlo se mu sevřelo a nedokázal ze sebe vypravit ani slovo. Jen civěl Xue Mengovi do obličeje, na tu jeho nafoukanou, vznešenou tvářičku.

Mo Ran byl zvyklý v té tváři vidět zášť, hněv a opovržení.

Ještě nikdy na ní neviděl takový výraz jako nyní.

Xue Meng hladil jílec svého meče Longchengu. Vděčil za něj Mo Ranovi, který s největším vypětím sil porazil démona a získal velmi cenný magický drahokam a poslal mu jej, aby mohl být vsazen do meče.

Bez toho meče by nejspíš v klání na hoře Lingshan nezmohl a mohl se z něj stát jen další bezvýznamný kultivující, který měl sice v dětském věku velké nadání, ale to nepřineslo kýžené ovoce.

Za strážníka Mo Ranovi nikdy nepoděkoval. Na to byl příliš pyšný a bál se, že by před ním ztratil tvář. Přesto měl výčitky – každý den zbraň čistil se smíšenými pocity.

To se pro Xue Menga ještě zhoršilo, když se vrátil z návštěvy sekty Rufeng a zjistil, že spárů Xu Shuanglina ho zachránil Mo Ran. Když se probral a slyšel, že Mo Ran a Chu Wanning jsou stále pohřšováni, neubráníl se slzám. Všichni si mysleli, že pláče kvůli svému mistrovi, jen Xue Meng věděl, že na lůžku v noci objal Longcheng a řekl: „Bratře, odpusť mi.“

Kde jste? Ty a mistr ... jste v pořádku?“

Mo Ran nemohl promluvit, ani se pohnout, jako by mu nohy přimrzly k zemi. Jen bez hnutí stál.

Ten uplynulý čas. Všechno, co se kdysi stalo.

V duchu se vrátil na horu Sisheng svého minulého života. Osamocený Xue Meng vystoupal na horu Sisheng a stanul ve zpustlém paláci Wushan. Když se ptal po Chu Wanningovi, měl oči zrudlé pláčem

Xue Meng mu řekl: „Mo Rane, ohlédni se nazpátek ...“

Vzpomínal na to, jak ho Xue Meng a Mei Hanxue, brzy poté, co se stal císařem, vlákali do léčky a pokusili se ho zavraždit. Jak mu Mei Hanxue z čista jasna zahradil cestu a Xue Meng se zkřivenou tváří pronikavě vykřikl. Do prsou se mu vnořila dýka a vytryskla rudá krev.

Xue Meng tehdy řekl: „Mo Weiyu, tebe nikdo nezachrání. Tento svět už tě nebude dál snášet!“

Vzpomínal na palčivou nenávist a hněv, které byly jako tanec ohnivých hadů a draků.

Vzpomínal na den, kdy Chu Wanning zemřel. Jak se na něj Xue Meng bez varování vrhnul a přimáčkl ho ke zdi. Vystoupily mu žíly, vyl jako zvíře chycené do pasti: „Jak můžeš říkat, že tě nezachránil ... Jak můžeš říkat, že tě nezachránil!“

Hlavou mu proletěla myšlenka, rozbřesklo se mu před očima.

Snad to bylo tím, jak tam tak dlouho prkenně stál. Najednou si vybavil jednu ze svých prvních vzpomínek, vyblednou a zastřenou přešlými léty.

Viděl dva chlapce. Jeden z nich byl ošklivě hubený, zakřiknutý a ustrašený, jako vyzábělý pes, kterého vyhnali a který byl zvyklý jen na bití. Krčil se na židli u stolku v žákovském pokojíku a ruce křečovitě tiskl k bokům.

Druhý chlapec měl sněhobílou tvářičku, krásnou a zbožňováníhodnou. Nesl se jako mladý páv, který dává na odiv své peří. Zastavil se. U pasu se mu pohupoval nádherný meč. Jednou nohou stoupl na židli a bez mrknutí se na druhého zadíval svýma velkýma kulatýma očima.

„Máma mi řekla, že za tebou mám přijít a pozdravit tě.“

Mladiček, tedy Xue Meng, odfrknul: „Slyšel jsem, že máš být můj bratranec, jo? ... No to je bída.“

Mo Ran nic neřekl, jen svěsil hlavu. Nebyl zvyklý, aby si ho někdo prohlížel.

„Hele, jak se jmenuješ?“ zeptal se Xue Meng „Mo ... nějakaj Mo ... jak je to dál? Pověz mi to, nepamatuju se.“

„Na něco se tě ptám, proč nic neříkáš?“

„Jsi snad něměj?“

Na potřetí se už ten chlapec, totiž Xue Meng, rozzlobil tak, že se mu začal vysmívat: „Řekl jsem, že jsi můj bratranec, jenž ty seš moc malej a ušlápnutej. Stačí aby trochu víc zafoukalo a je s tebou konec. Proč zrovna já musím mít za bratrance takovýho chcípáckýho troubu? To jak blbej vtip.“

Mo Ran svěsil hlavu ještě o něco níž. Rozhodl se, že si ho nebude všímat.

Rozhostilo se ticho. Náhle se mu před očima mihlo něco červeného. Osoba, která mu to podala, si počínala velmi neurvale. Málem dostal ránu do nosu.

„To je pro tebe,“ prohlásil Xue Meng. „Stejně bych to sám nedokázal sníst.“

Přinesl krabici cukroví a nedbale jí hodil na stůl. Přinesl jí jako dárek, ale Mo Ran na to zíral jako na neuvěřitelný projev štědrosti. Ještě nikdy toho od nikoho tolik nedostal.

„To ... to ... je pro mě?“

„Cože?“ zamračil se Xue Meng. „Co myslíš tím: to je pro mě? Co to jako má bejt?“

„Můžu to sníst?“

„Cože?“

„No, je to hodně ... Jestli to opravdu nemůžeš sníst, tak já bych ...“

„Seš snad nemocnej? Nebo seš pes? Žereš jen zbytky, který ti někdo hodí?“ Xue Meng nevěřícně vyvalil oči. „Jasně, že je to celý tvoje! Všecko, celá krabice, všechno je tvoje!“

Byla to nádherná lakovaná krabice na knedlíčky dim sum, zdobená zlatým prachem a kresbou nesmrtelného jeřába Xiangyuna. Mo Ran něco tak úžasného ještě v životě neviděl.

Neodvažoval se natáhnout ruce, jen se na krabici díval svýma černýma očima, s chtivým výrazem, ze kterého Xue Meng dostával kopřivku. Xue Meng odklopil víko a zavanula vůně sladké fazolové pasty a ovoce. V krabici leželo devět plněných koláčků, některé vypečené do zlatova a do křupava, jiné byly jako bílé buclaté bochánky.

Mladičkový Xue Meng se na ně ani nemrknul. Krabici zavřel a netrpělivě prohlásil: „Sněz je. Kdyby ti to nestačilo, mám jich ještě dost. Nemůžu je sníst všechny, proto ti je dávám.“

Ten mladý pán je hrubý a hrubě zní i jeho tón. Oči obrací v sloup, pokud se tedy právě na někoho nedívá spatra. Nos nosí ovšem pořád nahoru.

Ale ono je to tak dobré a sladké.

Po dva životy zakoušel jen hořkost a pachutí krve. Tou dávnou vzpomínkou se mu na jazyk znovu vrátila sladká chuť.

Mo Ran se zadíval na Xue Mengovu opilou tvář, kterou osvětloval měsíc. Xue Meng přivřel oči a zadíval se na něj. Pak se usmál. Vypadal opravdu opile a nebylo jasné, čemu se to vlastně směje.

Pustil se sloupu a chtěl Mo Rana poplácat po rameni, udělal několik kroků, ale nohy měl nejisté. Zapotácel se a padl Mo Ranovi do náruče.

„Uch ... bratříčku ...“

Zlehka poplácal Xue Menga po zádech. Noční vánek si pohrál s jeho vlasy a zakryl mu jimi obličej, takže bylo těžké hádat, jak se Mo Ran tvářil. Xue Menga víno přemohlo natolik, že usnul v Mo Ranově objetí.

„Xue Mengu, je mi to všechno líto, nezasloužím si být tvůj bratr ...“

192. kapitola - Mistr mí dal svůj život

Ve stejný den, kdy Chu Wanning dokončil svou kultivaci v ústraní, se na hoře objevil nezvaný host.
Ťuk, ťuk, ťuk.

Bylo brzy ráno a na dveře Pavilónu rudých lotosů někdo naléhavě a neodbytně klepal.

To klepání se ozvalo právě v době, kdy byl Mo Ran navštívit Chu Wanninga. Ten měl mysl stále zastřenou dlouhými dny, strávenými meditací. Sotva dokončil svá cvičení, když zaznělo to klepání.

Chladně příchozího vyzval: „Vstupte.“

„Pffft,“ zasmál se dušeně Mo Ran.

„Čemu se směješ?“

„Mistr u dveří vytvořil bariéru. Kdo by mohl vstoupit kromě Xue Menga a mě?“

Teprve nyní si Chu Wanning vzpomněl. Zvedl ruku a bariéru odstranil. Zvenčí sem vpadl posel. Táhlo z něj zvětralé víno a choval se zmateně, jako moucha, které někdo utrhнул hlavičku.

„Starší Yuhengu, to je zlé. Do naší Síně věrnosti vtrhnul mocný démon!“

Podívali se jeden na druhého a rozběhli se do Síně věrnosti.

Už z dálky viděli, jak se po prostranství před síní kutálí obrovská tykev. Z uctivé vzdálenosti ji sledoval zástup žáků a starších, kteří nevěděli, jestli se mají smát, nebo plakat.

„... Tak to je ten mocný démon,“ podivil se Mo Ran.

„Žbluňk, žbluňk, žbluňk,“ ozvala se tykev.

Xue Zhengyong zpozoroval, že dorazili Chu Wanning s Mo Ranem. Oči se mu rozjasnily a plácnul se do steh: „Á! Yuheng! Probudil se v pravý čas! Ještě máme naději, máme naději!“

Chu Wanning měl mysl dosud zastřenou, ale oči se mu studeně třpytily a v tváři neproniknutelný výraz: „Hmmm?“

„Je to další příšera, která unikla z Věže zlatého bubnu.“

Xue Zhengyong se tvářil roztrpčeně, rozhněvaně i pobaveně zároveň: „Zůstaňte tu a nepřibližujte se – je to tykev žíznící po víně!“

Chu Wanning zvedl hlavu a zadíval se na obrovitou dýni na zemi. Byla vysoká asi jako člověk a leskla se jako perleť. Z jejího hrdla stoupal broskvově zbarvený kouř a vylévalo se z ní víno.

„Takový démon lidem neubližuje,“ prohlásil Chu Wanning.

„Ale je plný vína!“

To byla pravda. Vinná tykev se pustila do pronásledování skupinky žáků a ti se dali do běhu. Nakonec jednoho z nich dostihla. Donutila ho otevřít ústa a přes jeho zoufalý odpor mu do nich vychrstla svůj obsah. Znovu se ozvalo: „Žbluňk, žbluňk, žbluňk!“

„Slyšel jsem, že uvnitř bývá jen dobré víno,“ lačně poznamenal Xue Zhengyong.

„Yuhengu, podívejte ...“

Chu Wanning ucítil, jak se ho zmocňuje bolest hlavy. Rozběhl se kupředu, zároveň přivolal Tianwen a zastavil se před tykví.

„Neutíkejte. Budu pít s vámi.“

Baňatá tykev se potěšeně zakývala dopředu a dozadu. Její hrdlo se okamžitě otevřelo a směrem k Chu Wanningově obličejí jako střela vyletěl pořádný doušek vína. Chu Wanning se však nečekaně vyhnul zásahu. Míhl se zlatý záblesk a břichatá tykev skončila spoutaná Tianwenem.

„Jinak řečeno, to nemáte pohár?“

„Žbluňk!“ Z hrdla tykve vyletěla malá dýňová naběračka, plná vína.

„Šplouch!“

Před bdělými očima davu se Chu Wanning usadil na zemi a začal popíjet s vinnou tykví.

„Žbluňk, šplouch, šplouch!“

„Není špatné, ještě jednou.“

„Šplouch!“

„Nemáte náhodou bílé Hrušňový květ?“

„Šplouch, šplouch, šplouch!“

Xue Zhengyong se udiveně zeptal: „Yuhengu, vy rozumíte tomu, co říká?“

„Ano. Tomuto druhu netvorů lze poněkud porozumět.“

Tykev se ozvala: „Šplouch, šplouch, šplouch!“

Mo Ran se rozchechtal: „Mistře, co říkala teď?“

„Vysvětlovala mi, že dlouho neviděla sluneční světlo.“

Tykev byla celá šťastná. Zdálo se, že i ona Chu Wanningovým slovům rozumí. Důvěrně se k němu sklonila a nalila mu další pohár.

„Teď je to Hrušňový květ?“

„Žbluňk!“

„Nu Er Hong mi nechutná.“

„Šplouch...“ Vinná tykev naběračku vyprázdnila a nalila do ní jiný nápoj.

Všichni vyjeveně mlčeli.

Viděli toho člověka popíjet s démonem od rána až do pravého poledne. On opilý nebyl, zato démon byl celý šťastný. A protože to byla podívaná, před Síní věrnosti se tlačilo čím dál více zvědavců.

Objevili se tam i Xue Meng a Shi Mei.

Pohled na Shi Meie Mo Ranovi připomněl minulé nedorozumění. Cítil se provinile. Chtěl se omluvit, ale jakmile Shi Mei zjistil, že se na něj dívá, otočil se a odešel.

I Xue Meng si všiml jeho odchodu. Dloubnul do Mo Rana loktem: „Asi se zlobí kvůli té nešťastné příhodě.“

„A co mám dělat?“

„Jdi si s ním promluvit. Nemám chuť vám dělat prostředníka a stejně by to bylo k ničemu. Běž, tady nikomu nepomůžeš.“

Mo Ran se ohlédl po Chu Wanningovi, který s vinnou tykví pil jako o závod a dospěl k názoru, že jemu žádné nebezpečí nehrozí.

„Tak já za ním půjdu,“ řekl Xue Mengovi. „Dávej tu na mistra pozor. Kdyby si něco dělo, hned mi dej vědět.“

Dohnat Shi Meie mu netrvalo dlouho. Když se ocitl na cvičišti určenému zápolení s mečem, Mo Ran na něj zavolal: „Shi Meii!“

„Shi Meii!“

Shi Mei se zastavil a otočil. S klidným výrazem v tváři se na něj zadíval a zeptal se: „Můžu ti s něčím pomoci?“

„Ne.“ Mo Ran mávl rukou a zamračil se. „Jen ti chci říct, že to předtím byla moje chyba.“

„A o jakém předtím to mluvíš?“

Mo Ran se zarazil a vyvalil oči: „Co?“

Shi Mei měl v tváři pořád ten svůj klidný a laskavý výraz. Vanul slabý větřík a cuchal mu vlasy.

„V Pavilónu rudých lotosů jsi si špatně vyložil mé chování. Co bych tak mohl mistrovi provést? Když jsme společně jedli ve vesnici Yuliang, seděli jste oba u jiného stolu než já. Nebo předtím, nedlouho potom, co se mistr probudil. Já vám donesl do hostince víno, ale ty jsi se celou dobu se mnou vůbec nebavil. Tak co z toho myslíš?“

Shi Mei naprosto nečekaně vytáhl všechny minulé křivdy. Mo Ran nevěděl, co dělat, a nakonec ze sebe vyhrkl jen: „Ty... ty se na mě zlobíš už tak dlouho?“

Shi Mei zavrtěl hlavou: „Není úplně pravda, že bych se zlobil, ale to je jedno. A Rane, od té doby, co je mistr vzkříšený, se mi pořád jen vyhýbáš.“

Mo Ran mlčel. Opravdu se Shi Meiovi vyhýbal. Bývali si kdysi velice blízcí, tolik, že to viděl i Chu Wanning. Přesto měl pocit, že tomu něco chybělo. Dokud byli mladí, jako mezi nimi bylo okno zalepené papírem. Když Mo Ran lépe porozuměl sám sobě, nevěděl, jak se svým vztahem k Shi Meiovi naložit.

Přemýšlel, jestli si o tom nemá se Shi Meiem promluvit, ale měl pocit, že by se to nehodilo.

Nikdy Shi Meiovi nevyznal své city a nevěděl, co k němu cítí on. Bylo by od něj hodně hrubé, kdyby z ničeho nic přišel, a řekl, že chce jejich vztah ukončit. Nešlo to. Ten nápad zaplašil, sotva mu přišel na mysl.

Shi Mei se na něj beze slova díval. Nakonec řekl: „Když jsi přišel na horu Sisheng, řekl jsem ti, že nemám rodiče, ani žádné kamarády. Od té doby jsme byli jako rodina.“

„... To je pravda.“

„Kdy jsi se tak změnil?“

Mo Rana se zmocnil smutek. Měl pocit, že z jeho srdce se něco ztratilo, ale netušil, proč se Shie Meiovi tolik odcizil.

Od doby, co se vrátil z říše duchů, nevyměnili si se Shi Meiem sotva pár vět?

Bývali nerozluční, a teď se jeden druhému vzdalují víc a víc. Mo Ran zaváhal. Nebyl si jistý, zda už toho není příliš.

„Je mi to líto,“ řekl.

„... Není proč litovat.“ Shi Mei odvrátil oči. „Prostě na to zapomeň.“

„Nezlob se. Jestli se zlobíš, já ... Vždycky si byl ke mně tak hodný.“

Shi Mei se pousmál: „Zacházel jsem s tebou dobře, ale co je to, ve srovnání s mistrem.“

„To je něco jiného,“ namítl Mo Ran.

„Vzpomínám, si, že jsi mi říkal, že když jsem na tebe hodný, hřeje tě to u srdce. Jak je to s mistrem?“

„On mi dal svůj život,“ řekl Mo Ran.

Shi Mei dlouho neodpovídal. Nakonec si povzdechl: „To opravdu nemohu srovnávat.“

Při pohledu na něj se Mo Ranovi sevřelo srdce: „To se přece nedá srovnávat. Lidé jsou různí, ty ...“

Shi Mei nečekal, až to dořekne. Obrátil k němu svou tvář a položil mu ruku na hrud: „Dobře. Nemusíš to rozebírat. Víím, co tím myslíš. Vlastně mi nesejde na tom, co si o mně kdo myslí. Jen mi bylo líto, že sis to tak špatně vyložil.“

„Hmm...“

„Myslím, že už je to za námi. Nemá cenu nad tím dál přemýšlet.“

Mo Ranovy černé oči se zaleskly. Kývnul a téměř vděčně vyhrkl: „Tak dobře.“

Shi Mei vysoký a štíhlý, se opíral o nefritově zelený plot cvičiště. Sledoval chvění listů a pak ...

„Pojďme zpátky.“

„Cos mi to chtěl tenkrát říct?“

Promluvili oba zároveň. Mo Ran se zastavil: „Kdy?“

„Když se otevřela Nebeská puklina,“ řekl Shi Mei.

Teprve nyní si Mo Ran vzpomněl na Nebeskou puklinu, na Motýlí město a na své nikdy nevyřčené vyznání.

„Tehdy jsi my něco chtěl říct, ale nedořekl jsi to,“ naléhal Shi Mei. „Nevím, co to bylo. Můžu se tě zeptat teď?“

Mo Ran už otvíral ústa, když se ze zadu, od Síně věrnosti ozval hlasitý zvuk.

Oba se zatvářili ustaraně: „Tam je mistr!“

Shi Meiovi se už nechtělo mluvit: „Rychle zpátky! Musíme se tam podívat.“

Oba se otočili a rozeběhli k hlavní síni. Když doběhli ke vchodu do Síně věrnosti, zjistili, že na rozlehlém prostranství před ní se objevila druhá tykev.

„Co to je?!“ vykřikl Mo Ran.

Xue Zhengyong si zakryl dlaněmi obličej a zaúpěl: „Démonická tykev.“

„Kolik jich tu je?“

„Dvě, jedna přes víno a druhá je ... barevná. Jsou to dvojčata.“

Zhue Zhengyong vypadal, že mu každou chvílí praskne hlava: „Ta, která soutěží v pití s Yuhengem je mladší z bratrů. Tohle je ten starší.“

Mo Ranovi se sevřelo srdce. Jen to jen chvíle, co Chu Wanning nabyl plného vědomí. „Žiznivé tykve se rády poměřují s ostatními. Ta barevná tykev ...“ Jeho obličej získal nazelenalý odstín. Otočil se a pohlédl na kutálející se broskvově červenou tykev.

Xue Zhengyong poté zasípal: „Chlípá tykev probouzí v lidech jejich chtíče. Uposlechne jen příkazu nejnevinnějších a nejčistších osob.“

Mo Ran se rozhlédl sem a tam a zahulákal: „Xue Mengu!“

Shi Mei vydechl: „Proč tu Xue Meng není? Kam se poděl?“

Xue Zhengyong ukázal na barevnou tykev: „Tykev ho právě zkouší. Říkal, že chce pomáhat Yuhengovi.“

Mo Ran si oddechl: „No výborně. Když ani Xue Meng není dost nevinný, pak na světě asi žádní nevinní lidé nejsou.“

Sotva domluvil, když se ozvalo hlasité *peng*.

Z hrdla tykve vyletěl Xue Meng a dopadl přímo doprostřed zástupu přihlížejících. Jeho žuchnutí bylo tak hlasité, že se za ním všichni otočili. I Chu Wanning, který pokračoval v popíjení s vinnou tykví, se k němu obrátil.

Shi Mei se vylekal: „Co se stalo?“

Někdo jiný překvapeně vykřikl: „Je snad možné i že mladý pán ...“

„Ehm, ehm, ehm.“ Xue Meng měl úplně nachový obličej. Roztřeseně se sbíral ze země. V očích se mu leskl hněv a hanba. Rozkřikl se na zvrhlou tykev: „Ty – démone! Ty, ty, ty jsi tak nestoudný!“

Mo Ran se podíval lépe a všiml si, že Xue Meng je teď oblečený v červenozlatých svatebních šatech. Rozesmálo ho to a zároveň byl zvědavý: „Co se stalo?“

Xue Zhengyong se chytil za hlavu, ale nedokázal ze sebe vypravit ani slovo.

Ozval se Shi Mei: „Už jsem o tomhle slyšel. Chtíč té barevné tykve není úplně opravdový chtíč, spíš taková bláznivina. Ta věc tvrdí, že hledá nejnevinnějšího člověka na světě s tím nejčistším srdcem, který po nikom netouží. Prý, že se ti, které tykev spolkuje, ocitnou v nějakém pokoji.“

„... a pak?“

„A duch té chlípné tykve na sebe vezme podobu ženicha nebo nevěsty, ale ať už je to ženich nebo nevěsta, pokaždé má zakrytou tvář a čeká, až ten člověk přijde a zvedne jim závoj.“

„Objeví se pravá podoba té barevné tykve?“

„Právě že ne. Co se objeví, záleží na tom člověku. Když jste do někoho zamilovaní, objeví se osoba, kterou milujete. Když nikoho nemilujete, ale jste vilníci, tak prý ...“

Shi Mei si rozpačitě odkašlal: „... se objeví nějaká svůdná krasavice nebo krasavec. Jen ti nejnevinnější mohou vidět skutečnou podobu barevné tykve.“

Mo Ran se nevěřicně zadíval na rozzuřeného Xue Menga: „Co viděl Xue Meng?“

Po pravdě nevěřil, že je Xue Meng do někoho zamilovaný, a nedokázal si ani představit, že by Xue Meng mohl vidět nějakou roztouženou krasavici.

Jenže barevná tykev Xue Menga vyplivla. Navíc se zdálo, že barevná tykev se kutálí sem a tam nějak moc vesele. Zahleděl se na Xue Menga a musel se hlasitě rozesmát.

Shi Meiovi to nebylo po chuti a pokusil se Xue Menga hájit: „Třeba se ta nečistá věc spletla ...“

Ale než to stačil doříct, Xue Meng vytasil svůj meč, namířil ho na chlípnou tykev a rozkřikl se: „Zatáhl si mě do té svojí podělaný iluze, abys mě zmátl! Ještě si mě v té vidině převlíkl za ženskou! Ty psí dýně! Jak si můžeš dovolit mě tak urážet?!“

Žactvo z hory Sisheng, včetně Mo Rana zmlklo. Všichni, každý jeden z nich, se ze všech sil snažili zadržet dech, ale nešlo to. Všichni vyprskli smíchem.

Sobecký Xue Ziming se vzhlíží sám v sobě, to k sobě chová lásku. Páv přišel o peří a dostal ocas mořské panny. Chlípná tykev mu pod závojem nevěsty ukázala jeho vlastní obličej.

Mo Ran se ovládal, aby se nesmál příliš nahlas: „To dává smysl.“ Pokýval hlavou: „Xue Meng by byl jako holka moc pěkná.“

Ještě se nestačil dosyta vysmát, když uslyšel něco, z čeho ho smích přešel. Xue Zhengyong vykřikl: „Yuhengu, proč místo dělání společnosti vinné tykvi nám raději nepomůžete zkrotit chlípnou tykev?“

193. kapitola - Místře, to jste se oženil se mnou?

Na hoře Sisheng byli tři nejčudnější a nejupjatější lidé.
Xue Meng.

Starší Tanlang.

Chu Wanning.

Xue Menga už chlípná tykev vyvrhla. Starší Tanlang až zas tak cudný nebyl; už se jednou oženil. Jeho mladá žena však často stonala a zemřela brzy po svatbě. Říkalo se, že starší Tanlang vystudoval lékařství, protože nechtěl vidět další lidi umírat kvůli nemocem.

Takže zbyl jen Chu Wanning.

„Starší Yuheng si s tím určitě poradí.“

„No jo, když to mladý pán nezvládl, budeme se muset spolehnout na jeho mistra.“

Mo Ran poslouchal ty řeči a zmocňoval se ho vztek. Jenže nemohl nic dělat. Mohl jen stát a dívat se. Zoufale se snažil najít nějaké řešení. Obrátil se na Xue Zhengyonga: „A co kdybych to zkusil já?“

Xue Zhengyong ho přejel nevěřícím pohledem od hlavy až k patě a pak začal poněkud blaho-sklonně vysvětlovat: „Ran Ere, prvním požadavkem je, aby dotyčný dosud nepoznal lásku.“

Na druhou stranu se Chu Wanningovi podařilo vinnou tykev naprosto zmást. Nakonec s dutým zvukem dopadla na zem. Zelený dým se rozptýlil a ukázalo se, že se proměnila v malou nefritovou nádobku ve tvaru tykve a zůstala tiše a bez hnutí ležet. Xue Zhengyong se sklonil, uložil vinnou tykev do svého váčku qiankun a rozjařeně se rozesmál: „Haha. Přesně jak se od Yuhenga čekalo. A teď ještě tu barevnou tykev.“

Chu Wanning se tvářil pořád stejně, ale jeho řasy se zatřepotaly a nedokázal se podívat Xue Zhengyongovi zpříma do očí: „Ne.“

„Pr-proč?“

„... Příliš jsem toho vypil. Jsem unavený.“

Xue Zhengyong nebyl žádný hlupák. Dobře věděl, že Chu Wanninga by neopilo ani tisíc pohárů vína a tohle je jen výmluva.

Zíral na toho ledově chladného muže v bílém, díval se na Chu Wanninga upřeně, bez jediného mrknutí. Ten podrážděně máchl svými širokými rukávy a otočil se. Xue Zhengyongovi to v ten okamžik došlo. Zaraženě stál na místě a pak vyhrknul: „Yuhengu, netvrdíte přece, že vy...“

Chu Wanningovi zrudly uši. Rozzlobeně se ohlédl, v očích se mu blýsklo: „Co to zase blábolíte za nesmysly?“

Xue Zhengyong ten zbytek už nevyslovil, nešlo to. Jen tam stál a myslel si: jak je to možné? Kdo je tento Chu Wanning?

Xue Zhengyong začal úzkostně podupávat: „Tak to přece zkuste. Jinak se tu ta tykev bude potulovat, a i když nikomu neublíží, bude dělat hrozné potíže. Navíc je ta barevná tykev tak neomalená, že byste jí nedonutil, aby se začala stydět, ani za pět let.“

Chu Wanning se rozhlédl po lidech okolo. Všichni žáci ho sledovali s očekáváním. Jen Mo Ran cítil hanbu a na hrudi ho pánilo.

Chu Wanning potichu zaklel. Stál před nesnadnou volbou. Pokud teď odejde, může se v budoucnu dočkat něčeho horšího. Chvilí se rozmýšlel a pak pronesl: „Pokusím se.“

Barevná tykev Chu Wanninga nasála do svého kulatého břicha a pak se začala točit ne místě. Nikdo ze žáků nepochyboval o Chu Wanningově síle. Věřili, že pokud vůbec někdo dokáže zkrotit tu zvrhlou dýni, bude to jistě Chu Wanning. Jen Mo Ran chápal, že už to nedokáže.

Nejnevinnější ze nesmrtelných přišel o svou nevinnost za deštivé noci v potemnělém hostinci ve městě Wuchang, když ležel na posteli a on se svými rty dotýkal jeho kůže.

Pošpinil ho vlastníma rukama.

Chu Wanning otevřel oči.

Uvnitř tykve byl jiný svět. Bylo to jako ve snu.

Bylo to přesně tak, jak se vyprávělo v pověstech. Nitro tykve je osvětlené hořícími červenými svícemi a z výšky splývá svatební závoj. Jdi vpřed a uvidíš lůžko z růžového dřeva se silnými příkrývkami, poházené arašidy a plody jujuby, jako by na tebe čekalo.

U dveří pokoje stála stařena s dlouhými zelenými vlasy. To byla jedna z podob démona dýně. Stařena v úsměvu odhalila zuby, zelené jako dvě řady smaragdů.

Chu Wanning dobře věděl, že nemůže tykev přemoci, a proto se vyhnul všem vytáčkám. Předstoupil před stařenu a řekl: „Babičko, pusťte mě ven. Nemusíte mi motat hlavu.“

Stařena jen zapředla: „Hmm, hmm, hmm.“

Nečekal, že stařena nezná lidskou řeč a nebude tak chytrá jako vinná tykev. Ona Chu Wanningovi nerozuměla. Chu Wanningovi nezbylo nic jiného, než zatnout zuby a jít k lůžku.

Na posteli seděl muž v rouchu zdobeném vyšívanými černými draky a fénixy. Byl bosý, ale hlavu měl zakrytou závojem a jeho tvář nebylo možné zahlédnout.

Stařena se beze spěchu přišourala blíž. Z její dlaně vystoupil obláček kouře objevilo se nefritové ruyi, žezlo přání. Podala ho Chu Wanningovi a naznačila mu, aby vstoupil.

Chu Wanningovi nešlo pod nos, že Mo Ran má na sobě svatební šaty a cítil nad tím mírnou nelibost. Vzpomněl si, jak kdysi v Motýlím městě sám oblékl šaty nevěsty, a neubráníl se znechucení.

No dobrá. Být znechucený je jedna věc, ale pokud nepůjde ještě blíž a nepodívá se, je celé tohle divadlo k ničemu.

Chu Wanning zůstal stát na místě s popelavým obličejem. Zhluboka se nadechl a vykročil.

Stařena naléhala: „Hmm, hum, hum.“

„Rozumím. Nemám se bát.“

Mávl žezlem. Závoj z nachového hedvábí se svezl na zem.

Muž s korunou na hlavě otevřel oči, které se zatřpytily ve svitu svíček. Světlo pohladilo jeho pohlednou bledou tvář. Z černých očí mu hleděl výsměch. Zvedl bradu a uškíbl se na Chu Wanninga.

Chu Wanning byl jako omráčený.

Byl to skutečně Mo Ran, ale tvář měl bílou a nemocnou a oči se mu chorobně leskly. V obličeji měl podivný výraz.

„Hm, zdá se, že Wanning v srdci stále nosí Naši výsost, pořád na nás nemůže zapomenout.“

Muž využil toho, že strnul překvapením, natáhl ruku a uchopil Chu Wanninga za zápěstí. Měl studené prsty. Zadíval se Chu Wanningovi do očí ostrým a pronikavým pohledem lovcího sokola.

Mo Ran se usmíval. Usmíval se, ale nebyl to veselý úsměv. Jenom vycenil ostré bílé zuby.

„Jsem velice potěšen.“

... Co je to za nesmysl!

Chu Wanning byl rozčilený, ale zároveň cítil pobavení. Pomyslel si, že chlípná tykev během svého zajetí ve Věži zlatého bubnu nadobro přišla o rozum. Muselo to zmást každého, kdo se sem dostal.

„Pusť mě.“

Mo Ran ho nepustil.

Chu Wanning se otočil k zelenovlasé stařeně: „Řekněte mu, ať mě pustí.“

Ale ani to nestačil dopovědět, a „nevěsta“ Mo Ran prudce vstal. Chu Wanning měl sotva čas zahlédnout, jak se korálky z drahokamů na jeho koruně rozhoupaly. Nemohl se nadechnout a všechno se obrátilo vzhůru nohama. Když byl znovu při smyslech, zjistil, že je vmáčknutý na zlatorudém svatebním lůžku.

„Zdá se, že sis užil všechny rozkoše, které jsem ti dal, co?“ Mužův horký dech mu spaloval hrdlo. „Tolik, že na mně nemůžeš zapomenout ...“

Chu Wanning se zamračil, jak se zoufale pokoušel zabránit tomu, aby nezrudl. V duchu proklínal barevnou tykev. Tohle je směšné.

Mo Ran k němu byl něžný, laskavý a ohleduplný. Jak by s ním mohl mluvit takovým způsobem? Styděl se a zároveň se mu to líbilo, také však cítil bezmoc a hněv. Uhýbal a schovával se hromadě polštářů, až lůžko úplně rozházel.

Najednou mu svítlo, jako když z kamene vyletí jiskra. Chu Wanning přivřel oči a zadíval se na čer-veno-zlatou látku. Konečně pochopil.

Sen.

Na chvíli strnul.

Pak mu zčervenal obličej.

To... to je ten sen, který ho pronásledoval.

Tak se choval Mo Ran v jeho snech. Říkal samé hrubé a dráždivé věci a byl tak nevázaný.

Takže to není žádná vidina, kterou ze sebe vyhlila zvrácená tykev, ale jsou to jeho vlastní nestydaté chtíče, které pocházejí z hlubin jeho srdce? Ta myšlenka v něm probouzela pocit hanby. Chu Wanninga přemohly rozpaky, a zčervenal tak, až mu hořely i špičky uší.

„Baobei...“

Přes Chu Wanninga se přelila vlna horka a vlhkosti. Jak přemýšlel, přikradl se k němu Mo Ran a začal ho líbat na ucho. Hladově a zlomyslně mu jazykem pronikl až k bubínku.

„Ach...“

Chu Wanning se nechal nachytat v nestřeženém okamžiku. Jeho hlas zněl zastřeně, byl plný vláčné touhy.

Jak otevřel ústa, styděl se ještě víc.

Nicméně to, co viděl před svýma očima, mu z nějakého důvodu připadalo až příliš skutečné. Jako by ho kdysi dávno opravdu někdo úplně stejně líbal a dráždil. Chu Wanning byl uvězněný na lůžku a Mo Ran mu líbal krk, tváře a uši. Jeho doteky byly velmi hrubé a rychlé.

Byl rozzlobený a zároveň se začínal bát. Zrudly mu i oči. Chtěl se vzepřít, ale nezmohl se na nic, dokud se Mo Ranovy rty nedotkly jeho rtů.

„Bum!“

Zdálo se, že „Mo Ran“ si něčeho všiml. Zarazil se a nevěřícně se na Chu Wanniga zahleděl.

Chu Wanning se chopil příležitosti a odstrčil ho od sebe. V dlani mu zazářilo zlaté světlo a objevil se Tianwen. Potom se pustil do „Mo Rana“ z iluze.

Vrbový proutek dopadal, rozletěly se ohnivé květy.

„Mo Ran“ očividně cítil bolest, ale nekladl žádný odpor. Místo toho jen překvapeně rozevřel oči. Po chvíli začal stoupat tenký pramínek kouře. Zelenovlasá stařena i Mo Ran zmizeli.

Uvnitř pokoje se objevil neznámý mladík s modrými vlasy a špičatýma ušima. Vypadal nesmírně půvabně.

Chu Wanning byl stále podrážděný. Vyskočil z postele, přitáhl si rozepnutou košili a zadíval se na muže žhnoucímá fénixíma očima. Hlas měl hluboký a výhružný, jako vrčení tygra nebo levharta.

Stiskl zuby a zavrčel: „Zlé stvoření.“

Mladík byl duch „oplzlé tykve“ ve své pravé podobě. Celý vyvedený z míry vyděšeně zíral na Chu Wanninga s pobledlým obličejem.

„To jste vy...“

Chu Wanning byl rozzlobený. Otočil hlavu a zadíval se na něj: „Co tím myslíte?“

Barevná tykev se třásla strachy. Muž s dutým zaduněním padl na kolena a poklonil se až k zemi. „Ten to pošetilý mladík nevěděl, že...“

Zdálo se, že bojí jen vyslovit Chu Wanningovo jméno. Třásl se a znovu se hluboce uklonil: „Prosím, odpusťte vznešený nesmrtelný, prosím odpusťte mi.“

Chu Wanning už dlouhý čas ničil, vyháněl a krotil démony. Mezi démony, ďábly a zlými duchy byl Tianwen přímo proslulý a ani menší raraši se klidili, sotva ho spatřili.

Rozhodně však neočekával, že zvrhlá tykev bude podobně odvážná.

Chu Wanning svíral Tianwen a hleděl na mladíka, který se mu pořád ukláněl až k zemi. Po chvíli ticha řekl: „Pusť mě ven!“

„Jistě, jistě!“

Mladík odříkal zaklínadlo a ozvalo se: „peng!“ Ze země stoupal kouř a ten Chu Wanninga úplně oslepil. Když se dým rozptýlil a on zase viděl, zjistil, že se vrátil na prostranství před Síní věrnosti.

Všichni se k němu hned vrhli.

„Mistře, jste v pořádku?“

„Výborně, Yuhengu!“

„Mistře, mistře, není vám něco?“

Dým byl cítit po shnilých dýních a Chu Wanningovi se z toho zápachu dělalo zle. Chvíli trvalo, než si všiml, že barevná dýně také zmizela. Místo ní před ním ležela broskvově červená nádoba ve tvaru tykve.

Chu Wanning si vzpomněl na iluzi a zastyděl se. Nechtělo se mu o tom mluvit. Řekl jen: „Odneste ty dvě tykve do pagody, kde vězníme démony.“

„Dobrá... hmm...“ zabručel Xue Zhengyong.

Přesto na Chu Wanninga nepříjemně civěl a popocházel sem a tam.

Chu Wanniga jeho upřený pohled vyděsil: „Stalo se něco?“

„... Nic.“

Xue Zhengyongův pohled však říkal všechno možné, ale rozhodně to nebylo „nic.“ Chu Wanning zjistil, že i jiní lidé na něj vrhají úkosem nepříjemně zvědavé a veselé pohledy. Chu Wanning se otočil a zjistil, že i Mo Ran ho pozoruje se smíchem a jeho tvář barvy zralého obilí se červená.

„Proč...“

Ale než vyslovil tu otázku, Chu Wanning už znal důvod. Podíval se na své šaty.

Nevěděl, jestli k tomu došlo hned, jak vstoupil do nitra barevné tykve, ale jeho obvyklý oděv nahradily podobné červeno-zlaté šaty, jaké měl na sobě Xue Meng.

Svatební šaty staršího Yuhenga se staly jedním z hlavních témat hovorů po celé hoře Sisheng.

„Zajímalo by mě, koho si vlastně starší Yuheng v té tykvi vzal.“

Někteří lidé nedbali na to, že jejich krátké životy by mohly být ještě kratší a vesele žvanili: „To byla určitě nějaká krásná víla.“

Ti, kteří si nevážili toho, že jim byl přisouzen dlouhý život, mrkali: „Nebyla to snad nějaká bohyně?“

A ti, kteří se své životy cenili nade vše, vážně prohlašovali: „Když starší zvedl závoj, uviděl samotného ducha tykve. Kdyby viděl něco jiného, tykev by se neupokojila a on by toho démona nikdy nezkontroloval.“

Všichni však opovrhují zbabělci, kteří se bojí o život a takoví stejně jen nudí. Takže posluchači zavrtěli hlavami a rozešli se.

Nicméně, i na hoře Sisheng se našel hrdina, který se smrti neleká...

Bylo špatné počasí a ranní kultivace se proto nekonala. Mo Ran ráno sebral nějaké zákusky, a když se ujistil, že ho nikdo nevidí, vykradl se do Pavilónu rudých lotosů, aby je snědl s Chu Wanningem.

Když oba dojedli, vzal Chu Wanninga za ruku a navzdory všem těm „krásným vílám“ a „nádherným bohyním“ se zeptal: „Mistře, uvnitř té chlípivé tykve jste se oženil se mnou?“

194. kapitola - Mistře, nejsem snad já ten Ran Mei, kterého máte tolik rád?

Chu Wanning jedl, dokud nebyl nacpaný k prasknutí a pak zavrčel: „Jak oženil? Jsi muž, to se nestydíš říkat takové věci...“

„Když jste se vy neoženil se mnou, tak to jsem se já oženil s vámi?“

Chu Wanning byl hned ještě rozzlobenější. A nejen že se zlobil, on se i styděl.

Nemohl to Mo Ranovi říci, ani kdyby ho měli umučit k smrti. Nemohl říci, že démon barevné tykve vypadal jako Mo Ran z jeho snů, stejný, jen trochu bledší.

Ani nemohl Mo Ranovi povědět, jak v tom snu měli propletená těla a milovali se; tak vášnivě, tak sladce.

Protože k nejdůležitější na světě je, aby si starší Yuheng zachoval tvář.

Proto Chu Wanning máchl rukávy a řekl: „Jestli nepřestaneš žvanit nesmysly, seber se a jdi. Nepřipus- tím, abys tu zůstal.“

Mo Ran sevřel rty. Cítil se ukřivděně, ale poslušně mlčel. Zadíval se na Chu Wanninga svýma zářivý- ma tmavýma očima, přejel si dlaněmi po tvářích, poškrábal se na nose a tiše řekl: „Och, tak to se nebu- du na nic ptát, jen mě nevyhánějte, můj dobrý mistře.“

„Mistře stačí, nic k tomu nepřidávej.“

Chu Wanning cítil, jak mu při jeho slovech roztává srdce. Neodolal a přitisknul své čelo k jeho čelu: „Nedělej zbytečný rozruch.“

„Ale říkat ti jen mistře to vůbec není srdečné.“

„Že ne?“

„Podívej se, před lidmi ti říkám mistře, ale když ti tak budu říkat i když jsem spolu sami, je to takové nudné a nemá to šťávu, ne?“

Chu Wanning se nenechal strhnout: „Ne, není to správné.“

Když jeden krok nestačil, musel se udělat druhý. Mo Ran Chu Wanninga odstrčil a hlasitě se rozkřičel: „Mistře, mistře, mistře.“

Každé to slovo znělo tak sladce a dychtivě, až z toho Chu Wanningovi naskočila husí kůže. Nakonec to Chu Wanning nevydržel, vzal knihu, která ležela vedle něj a hodil jí Mo Ranovi do obličeje.

„Mlč!“

Knihy byla velmi tlustá, ale také velmi lehká. Nebolelo to.

Mo Ran chytil knihu, rozesmál se, vykroukl zpoza ní a ukázal tak svůj pohledný obličej: „Jen se bo- jím, že když ti budu pořád říkat mistře, spleteš se a taky mi řekneš mistře. Musíme proto vymyslet, jak ti mám říkat.“

Chu Wanning se zamračil: „Když mi budeš říkat jinak, nestane se, že mi tak budeš říkat i před ostatní- mi lidmi?“

Mo Ran si povzdechl: „Proč pořád nechceš kousnout do háčku a zabrat?“

Takové přirovnání Chu Wanninga rozladilo ještě víc. Sklonil hlavu a začal rovnat knihy. Okatě si neví- mal svého žáka, který ležel na stole a foukal mu do vlasů.

Chvilí byl klid, ale potom Mo Ran zklamaně prohlásil: „Chtěl bych mistra poprosit o laskavost.“

„Hm?“

„Shi Mei a Xue Meng ti říkají mistře. I já ti říkám mistře, ale vlastně v tom není vůbec žádný rozdíl. Já, já toho přece nechci tak moc, jen tě prosím, abych ti mohl říkat jinak... jak ti budu říkat jen já.“

Chu Wanning se zarazil, narovnal se a zadíval na něj.

„Nebudu to dělat moc často.“

Mo Ran sklopil své husté dlouhé řasy, takže ty teď vrhly stíny na špičku jeho nosu.

„Jen občas... ani to by nešlo?“

„To by opravdu nešlo.“

Mo Ran vypadal ještě zklamaněji: „Když nechceš, tak nechceš.“

Nakonec to Chu Wanning vzdal.

Měl by být o deset let starší a rozumnější, ale co naplat, nedokázal odolávat mladíkovu škemrání a loudění.

Kývl a pak už jen sledoval, jak se na tváři toho pohledného mladého muže rozlévá široký úsměv. Zmocnil se ho pocit, že se nechal nachytat.

Je to on, kdo je hněvivý, cení zuby a vytahuje drápy. A nakonec to je on, kdo poslechne a udělá, co po něm Mo Ran chce.

Ryba plavala sem a tam tak dlouho, že když se nakonec chytila na háček jménem Mo Ran, byl z toho háček úplně popletený.

„Jak ti mám říkat?“ zeptal se háček.

Chu Wanning vypadal sklesle: „To je jedno.“

„Jak to může být jedno? To je strašně důležité.“

Mo Ran dlouho a usilovně přemýšlel, ale v hlavě měl prázdno. Napadaly ho samé nevhodné a vulgární věci. Dostal ze sebe jen: „Co baobei?“

Chu Wanning si hned vzpomněl na své sny. Něco takového by nesnesl: „Ne.“

„Chu Lang?“

Chu Wanning pocítil nechuť a z temnou tvář se zeptal: „... A to ti mám říkat Ran Mei?“

„Hahaha, no asi to nebude dobrý nápad.“

Mo Ran si drbal hlavu a smál se, dokud zas nezačal přemýšlet a mračit se při tom. Pokaždé když se snažil něco vymyslet, zoufale mu to nešlo.

„Chu Lang Baobei Er?“

Sotva to vyslovil, věděl, že je to hrozné. Podpíral si čelo a zmocňovala se ho beznaděj.

Pohled na něj Chu Wanninga rozesmál: „Raději na to tak moc nemysli. K čemu je dobré vymýšlet takové věci, vždyť je to hloupost.“

Mo Ran měl pocit, že to, co říká, zní rozumně, ale nechtěl se s tím smířit. Nakonec se usmál: „Jednou na to přijdu a vymyslím pro tebe tu nejlepší přezdívku.“

Odmíchl se, přitáhl si Chu Wanninga, který stál vedle něj a posadil si ho na klín. Pak se na něj jen mlčky díval.

Chu Wanning z toho byl nesvůj: „Co je...“

Mo Ran vzdechl a zamumlal: „Nezáleží na tom, kolikrát se s tebou vidím, stejně to nemůžu vydržet.“

„Co je to zas za nesmysly ... ummm ...“

Nestačil domluvit, ústa měl zakrytá. Mo Ranovy rty hřály, byly vláčné, sladké a voňavé. Objal muže, který mu seděl na klíně a oba se začali na té židli náruživě líbat. Venku pršelo a šumění deště zakrývalo vlhké a mlaskavé zvuky úst a jazyků.

Když se od sebe oddělili, Chu Wanning pomalu otevřel usazené oči. Chtěl se na Mo Rana dívat, ale neměl dost odvahy.

Mo Ran se usmíval. Věděl, že je stydlivý, ale musel ho obejmout a laskat. Srdce se mu rozbušilo.

„Vlastně ti můžu říkat jakkoli.“

„Hmm?“

„To nic,“ řekl. „Mistr je nejlepší.“

Chu Wanning se mu opřel o rameno. Byl to krásný pocit, ale neměl sebemenší ponětí, co by měl udělat.

Jak mu seděl na klíně, ucítil, jak se na něj tlačí ta tvrdá, horká věc a do hlavy se mu nahrnula krev.

Po chvíli řekl měkce: „Proč máš...“

„Ehm, to je dobré.“

„... Pomůžu ti...“ Sotva to Chu Wanning vyslovil, zapálily se mu tváře.

Mo Ran rychle odpověděl: „To není potřeba. Mistr stejně za chvíli musí jít na setkání starších.“

Chu Wanning se zadíval na odkapávající vodní hodiny: „Ještě zbývá deset minut, tak snad...“

Mo Ran rozpačitě namítl: „To nestačí...“

„Hmm?“

„... To bych ho ani nestihl vytáhnout.“

Chu Wanning se zarazil, a když mu došlo, co právě padlo, zrudl ještě víc.

Rychle z Mo Rana slezl a ucouvl o krok dozadu. Sotva ustoupil, měl pocit, že udělal chybu a že se chová zbaběle, a proto udělal krok dopředu.

Mo Ranovi to připadalo zábavné. Seděl pořád na židli a ani se nepokoušel nic skrývat. Pravda, většinu schovaly šaty, jenže nástroj jeho touhy vypadal hrozivě. Jednoho by mohl i připravit o život.

„Už tě nebudu škádlit.“

Mo Ran ho chytil za zápěstí. Chtěl si ho přitáhnout a políbit na ústa, jenže Chu Wanningova chuť byla příliš svůdná. Začal se bát, že když ho políbí, přestane se ovládat. Proto ho jen držel za ruku.

Zvedl jeho ruku ke svým rtům a zadíval se na Chu Wanninga. Pak sklonil hlavu a ruku mu oddaně políbil. Poté hřbet ruky olíznul.

„Mistře, vy jste tak sladký.“

Pršelo čtrnáct dní. Pak se konečně vyjasnilo a zasvitlo slunce.

Mo Ran kráčel bambusovým lesem a neustále stoupal do mělčích i hlubších kaluží. Ranní hodina kultivace se už dnes měla konat, ale Chu Wanning nepřišel. Všichni tvrdili, že se vrátil na horu, aby učil natvrdlé žáky staršího Xuanjiho jak vrhat střely meihua.

Uvolněte ruce, uchopte střelu meihua mezi ukazováček a prsteník. Energie vychází ze špiček prstů a tam se také rozptyluje. Počkejte až se objeví zlaté světlo a teprve pak je házejte na cíl.

„Svist...“

Jen z toho zvuku bylo Mo Ranovi jasné, že tihle žáci neuspějí ani tentokrát. Všichni najednou začali bědovat.

„Ach, nebesa, když ono je to vážně těžké.“

„Starší, neukázal byste nám to ještě jednou?“

„Když se uvolňuje zlaté světlo, střely meihua se trochu zahřejí. Dejte na svůj cit a nedívejte se.“

„Jak máme na něco mířit, když to nevidíme?“

Než Chu Wanning stačil odpovědět, ozval se ze jeho zády smích.

„Jasně, že můžete mířit.“

Chu Wanning se otočil: „Co tady děláš?“

Skupinka žáků nováčků pozdravila: „Starší bratře Mo.“

Byla mezi nimi i jedna velice roztomilá a půvabná žačka. Když pohlédla na Mo Ranův obličej, začervenala se a složila ruce v gestu zdvořilého pozdravu.

Mo Ran si Xuanjiho učedníků dál nevyšímal. Místo toho přišel k Chu Wanningovi a řekl: „Mistře, proč si nezakryjete oči a nehážete sám?“

„... Dobře.“

Mo Ran odvázal modrou stuhu, kterou nosil ve vlasech. Byla široká na tři prsty a Mo Ran mu s ní zakryl oči. Byla uvázaná pevně, ale nikde ho neškrtila.

„Střely meihua.“

Jeden z žáků staršího Xuanjiho vystoupil z řady a podal Chu Wanningovi svou šipku.

„Tři,“ řekl Chu Wanning.

„Ech?“

Žák byl sice zmatený, přesto z váčku vyňal další dvě šipky a podal mu je. Chu Wanningovy štíhlé bílé prsty přejely po studeném kovu střel meihua. Sevřel rty, neřekl ani slovo. Jeho prsty se jen mihly.

„Bum! Bum! Bum!“

Ozval se svištivý zvuk a bubnování nárazů.

„Jé, zásah! Přímě na střed! Ale jen jeden.“

Chu Wanning mlčel. Mo Ran ucedil: „Další dvě šipky zasáhly terče za vámi.“

Noví žáci tomu, co slyšeli, nevěřili a všichni si mohli ukroutit hlavy, jak se rozhlíželi. Když to uviděli, zmocnila se jich hrůza. Zbylé dvě střely vězely ve středech terčů, které stály naproti sobě.

Ranní slunce svítilo na bambusový les a zaraženým žákům staršího Xuanjiho došla řeč. Chu Wanning zvedl ruce, aby si sňal stuhu z očí. Zamrkal svými fénixíma očima a jeho dlouhé, husté řasy se zatřepaly.

Vrátil stuhu Mo Ranovi a řekl: „Ten první zvuk, to zarachotily střely meihua jedna o druhou, když do sebe narazily.“

Žáci se ohlíželi jeden po druhém, když jeden z nich, s dychtivým výrazem v obličeji, vykřikl: „Starší, jak budeme cvičit tohle? Je v tom nějaký trik?“

Chu Wanning pokynul: „Mo Rane, ukaž jim svou ruku.“

Mladí žáci ho zvědavě obklopili, a každý z nich se snažil zjistit v čem to vězí. Dívali se a dívali, ale nemohli na nic přijít. Čím víc se dívala ta žačka, tím jí srdce bušilo rychleji, a v očích se jí zrcadlily překypující city.

Ona a pár dalších sestřiček, které se tu sotva začaly učit, měly neklidná srdce. Často opouštěly horu a kupovaly si knihy, jaké jim právě přišly pod ruku. Tajně si přečetly stejnou knížečku, která kdysi tak znepokojila Chu Wanninga. Když dívky viděly ten žebříček, byly zaskočené a plaché. Napřed se spolu stydlivě chichotaly, ale pak to ve svých žákovských pokojích probíraly ze všech stran.

„Slyšela jsem, že čím delší má muž prsty, tím vznešenější postavení získá.“

Odvážnější starší žačka prohlásila: „Příště, až půjdu do Síně Mengpo na večeři, připlížím se k bratrovi Mo zezadu a pořádně to okouknu. Chci vidět, jak velké má ruce.“

Starší žačka se k němu později opravdu připlížila. Aby si stoupla přímo za Mo Rana, ale musela běžet. Přitom nešťastnou náhodou převrhla misku s polévkou a dobrá polovina horké polévky se na něj vylila.

Dívka otevřela drobné rtíky, rozpačitá a zahanbená. Nevěděla, co dělat, ale uviděla velkou, krásně tvarovanou ruku, která se chopila misky, ve které ještě klokotal zbytek horké polévky, postavila ji stranou a na její místo postavila novou misku.

„Nepřevrhni jí zas, jídlem se nemá plýtvat.“

Starší sestřička se při zvuku toho hlubokého, podmanivého hlasu ani neodvážila zvednout hlavu. Obličej jí zčervenal, a z hlavy jí začala stoupat pára, stejně jako z její misky horké polévky.

Od začátku až do konce jejich setkání, se odvážila po Mo Ranovi jenom tajně pokukovat. Nesměle si prohlédla jeho útlý pas, jeho urostlou postavu, jeho šaty, jeho široký hrudník a samozřejmě si několikrát prohlédla jeho ruce...”

„*Naprosto jedinečný.*“

Když se vrátila, nenalézala nic, čím by ho dost vynachválila. Nakonec dokázala použít jen právě tato dvě slova. V ten okamžik mladší sestřičky v pokoji zmlkly. Zavřely ústa a jejich srdce začala hořet láskou a přetékat sladkým sněním.

Studený hlas přerušil tok jejích vzpomínek.

„Co vidíte?“

Jeden z žáků řekl: „Starší, odpusťte nám. Tento žák je příliš hloupý, než aby dokázal odpovědět.“

Všichni říkali to samé, až byla řada na ní. Tvářičku měla úplně rudou, když ze sebe vypravila: „On má takové dlouhé prsty.“

Mo Ran se zarazil. Nechápal, na co se dívala, proto ruku odtáhl a podrbl si hlavu. Potom se ohlédl po Chu Wanningovi.

Chu Wanning sice nevěděl, co má znamenat délka prstů, ale nebyl to žádný hlupák. Stačil mu jediný pohled na červenající se žačku a pochopil, že to nemůže znamenat nic slušného. Tvář mu potemněla a chladně pronesl: „A po čem jste se vlastně dívali?“

Žáci viděli, jak mu mezi obočím vyskočila hněvivá vráska. Polekaně nadskočili a svésili hlavy.

Mo Ran vycítil rostoucí napětí a protože nechtěl, aby se o Chu Wanningovi zase všude říkalo, jak je hrozný, usmál se: „Mám tam jen mozoly.“

Potom se podíval na Chu Wanninga a řekl: „Kůže na koncích prstů se poruší, vytvoří se puchýř, a než se to stačí zahojit, poruší se znovu a znovu, třeba stokrát, než se naučíte ovládat duchovní energii. Obejít se to nedá.“

Cvičili celé dopoledne, a když už většina žáků dokázala zvládnout základy techniky, Chu Wanning neměl důvod, aby se tu zdržoval. U cizích žáků mu nezáleželo na to, jakou cestou se nakonec vydají, ale kdyby se jejich výuce někdo trochu věnoval, mohl tím staršímu Xuanjimu ulevit. Chu Wanning dávno nebyl patnácti nebo šestnáctiletý chlapec, který opustil svou sektu. Už konečně trochu znal svět.

Chu Wanning a Mo Ran spolu došli bambusovým lesem až k mostu Naihe.

Kráčeli v těsné blízkosti, bok po boku, rukávy jim vysely až na zem a občas se dotkli rukama. Srdce měli lehká a šťastná, jako když zimu vystřídá jaro.

Nikdo nebyl v dohledu, a tak Mo Ran chytil Chu Wanninga za prsty. Rychle ho zase pustil, ale to stačilo, aby jim oběma zrudly uši a vyschlo v ústech.

Od té noci ve městě Wuchang už uplynula dlouhá doba, ale sotva se mohla naskytnout příležitost, aby spolu mohli být zase o samotě.

Snad by mohli spolu být v Pavilónu rudých lotosů, ale Chu Wanning se děsil toho, že by Xue Zhengyong přišel na neohlášenou návštěvu.

Mo Ranovi stačil ten kratičký dotek, v hrudi ucítil nesnesitelný žár. „Mistře,“ řekl měkce, „dnes večer bychom mohli...“

Ale nestihl to ani vyslovit. Před nimi se náhle objevil nějaký muž. Mo Ran se ihned narovnal a sevřel rty. Ustoupil mlčky stranou. Muž zřejmě nic nezpозoroval. Došel až k nim a uklonil se: „Starší Yuhengu vyskytla se naléhavá záležitost. Vůdce sekty žádá, abyste co nejrychleji přišel do Síně věrnosti.“

„Co se stalo?“ zeptal se Chu Wanning.

„Přijel host a přinesl důležité zprávy, které se týkají Xu Shuanglina. Vůdce sekty Xue o takové věci nemůže rozhodovat sám. Už ráno svolal všechny starší, aby to s nimi probral. Chybíte jen vy.“

Chu Wanningovi stačila jen slova „Xu Shuanglin a bez dalšího otálení se rozběhl do Síně věrnosti.

Mo Ran ho následoval a přitom supěl: „Počkejte na mě. Bojoval jsem s Xue Shuanglinem, třeba bych mohl být k užítku.“

Oba využili umění qinggong a během okamžiku se ocitli před Síní věrnosti.

Rozrazili dveře a vpadli do síně, kde panovalo hrobové ticho. Kromě Xue Zhengyonga a starších tu byli dva muži pokrytí krví.

Mo Ranův pohled sklouzl na pochvu s mečem který měl jeden z nich upevněnou na zádech a zdálo se mu, že ty věci poznává. Vytřeštil oči: „Ye Wangxi?“

Poznámka: 郎 Lang - archaicky muž, pán, zde výraz kterým ženy oslovují manžela, v tomto významu miláček, drahoušek. 妹 Mei, doslova „mladší sestra“, zde laškovně označení milanky

195. kapitola - Mistr je nejúžasnější

Ye Wangxi zaslechla, že na ni někdo volá a otočila se. Vypadala sice vyčerpaně, ale nebyla tak skleslá na duchu, jak si Mo Ran představoval.

Když Ye Wangxi spatřila Mo Rana, sklopila oči a uklonila se mu způsobem, jakým to dělají muži. Už neuměla změnit své navyké chování. Řekla: „Mladý pane Mo.“

Mo Ran se na ni zadíval a potom se zadíval i na muže vedle ní.

Mo Ran se nemohl ubránit tomu, aby se nezeptal: „Vy ... kde se tady berete? A proč jste oba celí od krve?“

„Přijeli jsme z Linyi,“ odpověděla Ye Wangxi. Na cestě jsme bojovali s mnoha démony. Za takových okolností člověk nemůže zůstat upravený. Přijměte mou omluvu.“

Mo Ran se chtěl ještě vyptávat, ale do hovoru se vmísil Xue Zhengyong: „Ty jsi tady? Dobrá, pojď dál, promluvíme si o tom.“

Když do síně vešel Chu Wanning, okamžitě si přestal Mo Rana všimnout a posadil se na své místo. Urovnal si šaty a zadíval se na Nangong Siho.

Ačkoli se o něm a Nangong Sim nedalo mluvit jako o mistru a žáku, přesto mezi nimi kdysi takové pouto bylo. Díval se na Nangong Siho a zmocňoval se ho smutek. Přesto dokázal říci jen: „... Jste oba v pořádku?“

Nangong Si zavřel oči a zůstal stát, aby před Chu Wanningem nepropukl v pláč. Zachrptěl: „Ne, je to dobré, všechno je v pořádku.“

Chu Wanning si tiše povzdechl a sklopil oči. Mlčel. Nevěřil Nangong Siho slovům. Cesta z Linyi je dlouhá. Jak by se ti dva mladí lidé na ní mohli vyhnout strádání?

I Xue Zhengyongovi se svíralo srdce a rychle vysvětloval: „Yuhengu, vy jste tu nebyl. Stalo se toto: Mladý pan Nangong Si a slečna Ye našli určité stopy a přijeli nás informovat.“

„Zaslechl jsem správně, že se to týká Xu Shuanglina?“

„Ano.“

„Ať se tedy posadí a řeknou nám to.“

Mo Ran jim chtěl přisunout židle, ale Nangong Si i Ye Wangxi měli dojem, že jsou příliš špinaví a páchnou, a ani jeden z nich si nechtěl sednout. Chu Wanning je nenutil. Na chvíli se odmlčel a pak se zeptal: „Kam jste se vydali potom, kdy jsme se s vámi tehdy rozešli?“

„Ye Wangxi a já jsme byli donuceni kvůli požáru hledat útočiště na hoře Wei, která je od zbytku území oddělená řekou.“ Nadechl se a pokračoval: „Oblast hory Wei je pustá a nepřístupná. Ye Wangxi byla zraněná a i poté, co požár dohořel jsme tam nějaký čas odpočívali, než jsme se vrátili ... vrátili k sektě Rufeng.“

Když Chu Wanning slyšel, že Nangong Si mluví o sektě, do které vstoupil, když se poprvé vydal do prašného světa, a teď už je všechno jinak, zmocnil se ho zvláštní, nepopsatelný pocit. Povzdechl: „Tam už nic neporooste.“

„Učený mistr má pravdu. Neroste tam ani stéblo trávy. A přesto se tam mezi sutinami něco hemžilo.“

Chu Wanning překvapeně zvedl oči: „Co?“

„Tento hmyz.“

Otevřel pokrčený váček prosáklý krví. Váček byl plný bzučících brouků. Na zelených krovkách měli černé skvrny, dvě velké a pět malých a vycházel z nich slabý zápach zkaženého masa. Většina brouků se skrývala ve váčku, zjevně se báli denního světla. Několik jich však vylezlo a už se škrábali po stěnách Síně věrnosti.

Mo Ran ty brouky poznal. Byli to duchožrouti.

Tento hmyz žil jen u krvavého jezírka v Linyi, na území sekty Rufeng. Byl to podivný hmyz, který neumíral a živil se potravou, kterou představovala lidská těla a duše.

Většina starších se tohoto hmyzu štítla. Lucun si hned zakryl ústa a nos kapesníkem. Vadil mu i jejich zápach.

„Duchožrouty jsme našli mezi troskami. Myslel jsem si nejprve, že je od nedalekého krvavého jezírka něco přivábilo a proto přiletěli, ale pochopil jsem, že to tak není.“

„Co tím myslíte?“

„Těch brouků je příliš mnoho. S Ye Wanxi jsme prošli všech dvaasedmdesát měst sekty Rufeng. Všude mezi úlomky cihel, v hlíně a v popelu leze bezpočet duchožroutů. Nelíbilo se nám to a když jsme to tam důkladně prohlédli, našli jsme kromě dospělých jedinců i larvy. Učený mistr zajisté chápe, co tím chci říci.“

Chu Wanning toho o životě duchožroutů moc nevěděl. Nejprve byl zmatený, ale když se trochu zamyslel, pochopil.

Krvavé jezírko leželo pod horou Wei, kterou od Linyi oddělovala široká řeka. Duchožrouti měli slabá křídélka a pach mrtvol cítili jen dospělci. I to by ještě dávalo smysl. Ale co ty larvy? Jak se mohly larvy na svých měkkých nožkách přeplazit přes strmá úbočí až na spálenou zem sekty Rufeng?

Chu Wanning se zamračil: „Někdo je tam musel nasadit předem?“

„Ano, to si myslím.“

Když to starší Tanlang slyšel, něco ho napadlo: „Tihle duchožrouti dokážou shromažďovat duchovní energii. Po té katastrofě se objevilo velké množství zlých duchů a také tam zahynulo mnoho kultivujících. Když se tento hmyz živí dušemi kultivujících, stane se z něj zásobník duchovní energie s mnoha různými vlastnostmi. Když máte desetitisíce takových zásobníků, nemusíte používat vlastní duchovní sílu, a přesto můžete udržovat velmi mocné magické formace.“

Kdo tam ty brouky vypustil? Kdo mohl předvídat, že dojde k takovému neštěstí? Kdo potřeboval zásoby duchovní energie?

Nikdo neodpovídal, ale odpověď byla nabíledni.

Mohl to být jen strůjce neštěstí, Xu Shuanglin, neboli vlastním jménem Nangong Xu.

Xue Zhengyong: „Tím tvrdíte, že celou tu dobu, kdy jsme se pokoušeli najít Xu Shuanglina pomocí stop, které by zanechala jeho magie, nepoužíval vlastní duchovní sílu, ale využíval ten hmyz?“

„Ano, už se zdá, že to tak bude,“ odpověděl Nangong Si.

Xue Zhengyong zabručel: „Hmm... Detekční techniky mohou odhalit pouze lidské bytosti, a nedokážou odhalit zvířata ani hmyz. Pokud Xu Shuanglin využil tuto metodu, opravdu se mohl skrývat velmi dlouhou dobu.“

Obrátil se na Tanlanga: „Nemůžeme sledovat ty brouky až k Xu Shuanglinovi?“

„To nejde“, odpověděl Tanlang. „Duchožrouti pocházejí z podsvětí a když sežerou všechny útržky duší, zalézají pod zem. Neexistuje žádný způsob, jak s jejich pomocí vypátrat jeho úkryt.“

Xue Zhengyong poslouchal a napadlo ho: „Když se tedy jedná o podsvětí, proč se na to nezeptat mistra Huaizuie? Měl by o říši duchů vědět vše.“

Chu Wanning však hned namítl: „Není třeba se ho ptát.“

„Proč?“

„Je zbytečné ho hledat. Nechce se plést do věcí světa smrtelníků, a proto by nám neporadil.“

Chu Wanning byl kdysi jeho žákem. Když nyní tak rozhodně promluvil, byli sice všichni zmatení, ale nemohli nic namítat. Celá síň se znovu ponořila do ticha.

Po chvíli Xue Zhengyong zamumlal: „Tak co máme dělat? Když Xu Shuanglin umí využívat duchovní energii duchožroutů, aby se před námi ukryl, můžeme ho hledat, jak chceme, stejně je to marné.“

„A co kdybychom změnil způsob našeho pátrání?“ navrhnul Chu Wanning.

„Jak to myslíte?“

„Vůdce sekty, když Xu Shuanglin uprchnul, vzal s sebou tři věci. Pamatujete si, které to byly?“

Xue Zhengyong je začal vyjmenovávat: „Zlaté jádro patřící Luo Fenghuovi, Nangonga...“

Podíval se na Nangong Siho a tiše si povzdechl. Ztlumil hlas: „Vůdce sekty Nangonga a magickou zbraň.“

„Správně,“ řekl Chu Wanning. „Vždy měl pro své chování pádné důvody. I když byl v tísní a prchal, přesto vynaložil úsilí, aby si tyto tři věci odnesl s sebou, jistě to nebylo jen z rozmaru. Co si vůdce sekty myslí o tom, že odnesl svého staršího bratra?“

„Ehm... Kvůli pomstě?“

„Proč si tedy vzal magickou zbraň?“

Xue Zhengyong se zamyslel: „Chce s pomocí pěti druhů čisté duchovní energie znovu otevřít průchod do říše duchů a démonů.“

„Průchod do pekel otevřel proto, aby se zmocnil Luo Fenghuova zlatého jádra. Nemá žádný důvod otvírat ho podruhé.“

„Proč tedy?“

„Myslím, že je jen jediná možnost,“ řekl Chu Wanning. „Chce použít techniku znovuzrození.“

Xue Zhengyong byl otřesený: „Ale technika znovuzrození... Mistr Huaizui k ní nikdy nepoužíval pět druhů čisté duchovní energie.“

Chu Wanning zavrtěl hlavou: „Huaizui řekl, že metody znovuzrození jsou různé, vůdce sekty tudíž nemůže brát v úvahu pouze jeho techniku.“

Tanlang si odkašlal: „Starší Yuheng nemá žádné důkazy, jak potom může mít odvahu spřádat takové domněnky? Skutečně to Xu Shuanglin všechno podnikl jen proto, aby mohl uplatnit zakázanou techniku znovuzrození?“

„To kvůli té poslední věci, kterou odnesl, Luo Fenghuovu zlatému jádru,“ odpověděl Chu Wanning.

Chu Wanningův klidný hlas se nesl síní.

„Před mnoha lety jsem v Motýlím městě vyslyšel ducha zemřelé dívky. Když byla ta dívka ještě dítětem, setkala se s šílencem zastříkaným krví, který jí přinutil sníst pomeranč. Ten muž řekl, že její oči mu připomínají jeho přítele. Šílený muž řekl ještě něco, poslední větu – byl jednou jeden člověk z Linyi a když mu bylo dvacet let, jeho srdce zemřelo.“

Dvacet let, to byl věk, kterého dosáhl Nangong Xu, když ho dav pomluvil a odsoudil a on už se z toho nikdy nedokázal vzpamatovat.

Tehdy během klání na hoře Lingshan byl ještě sebevědomý, plný nadějí a měl pocit, že se může spoléhat na své nadání a píli, bude posuzován spravedlivě a získá všechno, co si zaslouží.

Když vyplýval všechno své úsilí, získal jen špatnou pověst. V ruce ostrou čepel a v srdci ctižádost. Přesto nikdy nemohl porazit svého úskočného bratra s jeho jedovatým jazykem. Rostla v něm nenávist.

Nikdo ho neposlouchal. Všichni se mu vysmívali a ponižovali ho.

Z živého se stal mrtvý, a z mrtvého démon.

Démon se vyplazil z krvavé propasti a žádal pomstu na všech spravedlivých a ušlechtilých lidech světa.

„Není třeba vysvětlovat, kdo byl ten šílený muž. Ale pokud to byl Xu Shuanglin, kdo potom byl jeho starý přítel? Proč měla ta dívka podobné oči?“

„Byli si podobní a oba nesli příjmení Luo...“ řekl překvapený Xue Zhengyong. „Mohl to být Luo Fenghua?“

„Myslím, že to skutečně byl Luo Fenghua,“ přitakal Chu Wanning. Na dně jezera Jincheng se Xu Shuanglin pokoušel provedení dvou zapovězených technik; šlo o šachovou formaci Zhenglong a o znovuzrození. Šachová formace Zhenglong slouží k ovládnutí jiných bytostí, ale k čemu to znovuzrození? Odnesl si dva mrtvé, Luo Fenghuu a Nangonga. Pochybuji, že techniku znovuzrození použije na Nangonga.“

Xue Zhengyong zabručel: „Ale na co potřebuje oživit Luo Fenghuu? Nebyl Luo Fenghua ten, kdo ho předtím omezoval?“

„Je těžké uhodnout, co se stane, proto nesmíte mluvit lehkomyšlně,“ řekl Chu Wanning. „Odnesl Luo Fenghuovo tělo. Nemyslím, že by je potřeboval k něčemu jinému než k jeho oživení.“

Všichni mlčeli. Po chvíli obezřetných úvah všichni došli k tomu, že Chu Wanningovy vývody nebudou úplně od věci, ale nemá pro ně žádné důkazy. Nakonec jsou to přece jen pouhé domněnky. Odpověď by jim mohl dát jen Xu Shuanglin, ale ten se právě skrývá kdoví kde.

Když setkání skončilo, Mo Ran dlouho přemítal. Večer se vydal za Xue Zhengyongem do jeho pohodlného pavilónu.

Xue Zhengyong procházel staré svazky a hledal zmínky o duchožroutech s nadějí, že by mohl najít nějaké vodítko, které by ho dovedlo ke Xu Shuanglinovu úkrytu.

„Strýčku.“

„A Rane? Pročpak ještě nespíš?“

„Nemůžu spát, protože se strýčka musím na něco zeptat.“

Xue Zhengyong zvedl hlavu a ukázal mu, aby se posadil. Mo Ran nechtěl chodit kolem horké kaše a tak se ho zeptal přímo: „Strýčku, znáte toho Luo Fenghuu... nebo jinak, jaký člověk byl Xu Shuanglinův mistr?“

„Luo Fenghua.“ Xue Zhengyong se zamračil a přemýšlel. Potom zavrtěl hlavou. „Nepřišel jsem s ním často do styku, takže o něm nemohu tvrdit nic zvláštního. Asi byl... spravedlivý, rozhodný, čestný a moc toho nenamluvil, ale měl laskavou povahu, a do všeho se pouštěl s odvahou. Když vedl sektu Rufeng, dokonce posílal žáky vymítat a pobíjet demony.“

Mo Ran pokračoval: „Takže, stručně řečeno, nedalo se mu vytknout nic, kromě toho, že rod Nangongů připravil o vedení sekty, správně?“

Xue Zhengyong vzdychl. „Správně. Jinak se mu nedalo nic vyčítat. Byl to dobrý člověk. Jediné, co nechápu, je, jak někdo jako on, mohl na svého žáka uvalit tak strašnou kletbu.“

Mo Ran se zamyslel a pak vyhrkl: „Strýčku, nezdá se vám, že ten Luo Fenghua, o kterém jste mluvil, dost připomíná jednoho člověka?“

Xue Zhengyong se zarazil: „Myslíš Yuhenga? No tak, je snad Yuheng laskavý?“

„Ne, myslím někoho jiného.“

„Koho?“

„Ye Wangxi,“ řekl Mo Ran.

„Ach...“ Xue Zhangyonga pomalu ovládlo překvapení. Ye Wangxi a Luo Fenghua byli každý jinak staří, jeden byl muž a druhý žena, v sektě Rufeng zaujíмали rozdílná postavení, a proto je spolu nikdy nesrovnával. Když mu o tom ale Mo Ran řekl, s údivem poznal, že si byli podobní, jako ze stejného těsta.

Čím víc o tom Xue Zhengyong uvažoval, tím byl udivenější. Někde hluboko zasuté vzpomínky se odkrývaly jedna po druhé. Matně si vzpomínal že v době, kdy Luo Fenghua žil u sekty Rufeng, nosil šaty nesmírně podobné těm, jaké oblékala Ye Wangxi.

Oba mluvili podobně a podobně zněl i jejich hlas.

I jak napínali luk...

Když byl mladý, viděl, jak Luo Fenghua střílí z luku. To bylo na oslavě vítězství, kterého dosáhl Nangong Liu. Sekta Rufeng tehdy pozvala i Xue Zhengyongova bratra. Vzpomínal si, tehdy byla vánice. Luo Fenghua napnul tětivu třemi prsty, malíček držel vytrčený. Šíp prolétl vzduchem, jako skrz chumáče bílé vaty a o sto kroků dál na zem padl sněžný zajíc.

Přihlížející lidé vychvalovali jeho střelecké umění. Luo Fenghua se však jen pousmál, a nechal klesnout svůj luk, odložil toulec a přendal si luk do levé ruky. Jeho prsty si bezděčně hrály s tětivou.

Byla to řada pohybů, tak přirozených, jako když oblaka putují po nebi a voda si teče, všechno tak lehké a nenucené, na rozdíl od upachtěné snahy ostatních střelců dávat na odiv svou sílu za křiku drsných hlasů.

Xue Zhangyong jen přihlížel z dálky a divil se tomu. Pak si vzpomněl. Vzpomněl si na bitvu u Nebeské pukliny, když Ye Wangxi střílela po boku Nangong Siho. Xue Zhengyong si jich tehdy moc nevsímal. Jenže pak Ye Wangxi vystřílela všechny šípy a zřejmě ze zvyku svésila paže, vzala luk do levé ruky a začala si nevědomky hrát s tětivou.

Tehdy ho to zaujalo tolik, že se po ní musel několikrát podívat. Měl pocit, že ten nenucený postoj mu někoho připomíná.

Chytil se za hlavu: „Oho, vážně. Je to pravda! Jsou stejní!“

Mo Ran zvedl obočí a zeptal se: „Co myslíte tím stejní?“

„Luo Fenghua vypadal přesně jako Ye Wangxi, když střílel z luku, přesně stejně!“

Mo Ran uviděl, jak vyjeveně jeho strýc vypadá a neubráníl se smíchu: „Strýček se mýlí.“

„Ha? V čem se mýlím?“

„Posloupnost je špatná,“ řekl Mo Ran.

„Posloupnost?“

„Ano. Není to tak, že Luo Fenghua vypadal jako Ye Wangxi,“ smál se Mo Ran. „To Ye Wangxi se velmi podobá Luo Fenghuovi.“

Když to vyslovil, zasvítily mu oči. Měl dojem, že konečně může s jistotou potvrdit, že Xu Shuanglinova technika znovuzrození má vzkřísit Luo Fenghuu.

Z tajemství sekty Rufeng sice poznal jen málo, ale prožil dva životy. Ve svém minulém životě Xu Shuanglin dokázal pro Ye Wangxi zemřít. Nevěřil tomu, že Xu Shuanglin prostě odmítl jednat, protože Ye Wangxi byla jeho adoptovaná dcera. Xu Shuanglin tehdy vypadal smířeně a uvolněně, když říkal: „Byl jednou jeden člověk z Linyi a když mu bylo dvacet let, jeho srdce zemřelo. Svému obydlí dal jméno „Loučení se třemi životy.“ Zapomněl na vše, co se odehrálo v minulosti, měl dceru a dal jí jméno.“

Wangxi – Zapomnění.

Zapomenutí starého já, starých přátel, starých křivd i starých lásek.

Jenže Xu Shuanglin nevědomky Ye Wangxi, toho opuštěného sirotka, vychoval a vytvaroval do podoby někoho jiného.

Toho, kdo naléhal, aby nechal odplynout všechny vzpomínky na minulost, ale on se zřejmě celou dobu topil v bahně své paměti.

To byly jen mlhavé domněnky, které se vynořily v Mo Ranově mysli, ale díky tomu, že sám také kdysi zešílel a zůstal ztracený v temnotě, si troufal hádat, že Xu Shuanglinovi rozumí o něco lépe než jiní a dokáže předvídat jeho kroky. Nemohl však své myšlenky odhalit ostatním. Mohl jen odhadovat, a čekat až uvidí, co se opravdu stane.

Nazítří, když Xue Zhengyong bez výsledku prolístoval všechny staré knihy svolal starší a řekl: „V jedovatém hmyzu a podivných tvorech se nejlépe vyzná sekta Guyue'ye. Na místech dřívějších sídel sekty Rufeng byli nalezeni duchožrouti. Proč o tom napřed nevyrozumět Jiang Xiho?“

Xuanji souhlasil: „Jiang Xi má k dispozici největší znalce lékařské vědy, mudrce Hanlina. Jistě by tomu dokázal přijít na kloub.“

Chu Wanning se však zachmuřil a zeptal se Ye Wangxi: „Slečno Ye, neviděla jste někdy, třeba i kdysi dávno v dětství, že by váš otec choval jedovatý hmyz nebo zvířata?“

„Nikdy.“

„Věnoval se lékařství nebo studoval chování zvířat? Chodil na lov?“

„On... on měl jen jednoho papouška, jinak mu to se zvířaty nešlo. Neuměl se postarat ani o štěně a jeho lékařské dovednosti byly ještě slabší.“

Chu Wanning se obrátil k Xue Zhengyongovi: „Bude lépe, když sektě Guyue'ye informace o výskytu duchožroutů nepodáte.“

„Proč?“

„Třebaže Xu Shuanglin není zběhlý v lékařství ani v chovu živých tvorů, není bezpodmínečně nutné, aby s ním spolupracoval někdo ze sekty Guyue'ye, ale jistě za tím bude majitel ruky, která se vynořila z pukliny.“

„Vy podezíráte sektu Guyue'ye?“

„Nedělejme ukvapené závěry. Opatrnosti však není nikdy nazbyt.“

196. kapitola - Mistře, chtěl byste se vykoupat?

V takovém případě se nedalo na sektu Guyue'ye spoléhat. Po skončení porady Xue Zhengyong požádal Tanlangu, aby s ním šel do zimní zahrady pohovořit si s paní Wang o různých pátracích metodách. To bylo téma, které se týkalo zvláštního oboru bojových umění. V tomto ohledu nemohl být Chu Wanning nápomocen a mohl si konečně odpočinout.

Byl večer a on stál na dřevěném můstku a pozoroval ryby ve vodě. Ozvalo se zabušení na dřevěnou bránu.

„Vstupte,“ ozval se Chu Wanning.

Měsíční světlo ozářilo tvář mladého muže. Byl to Nangong Si.

„Proč mě učený mistr nechal zavolat?“

„Slyšel jsem, že vy a Ye Wangxi zítra opustíte horu Sisheng, kam máte namířeno?“

Nangong Si sklopil oči: „Chtěli bychom jet na horu Jiao.“

Hora Jiao byla pevnost sekty Rufeng, která neležela v Linyi. Pro sektu Rufeng to bylo velmi významné místo. Podle legendy se tu zakladatel sekty Rufeng spřátelil s vodním drakem. Když drak zahynul, proměnil se v horu kostí.

Od té doby tu byli pohřbíváni hrdinové sekty Rufeng. Prstenec horských štítů chránil jejich duše. Říkalo se, že všichni vetřelci, kteří sem chtěli vniknout, byli zabiti, ale jejich těla se nikdy nenašla. Každý rok, během jarního svátku mrtvých sem vůdce sekty přicházel přinášet obětiny. Proto se také říkalo, že na hoře Jiao je chrám předků sekty Rufeng.

„Můj otec...“ Nangong Simu se zamžily oči. „Můj otec mi řekl, že v chrámu jsou poklady a zásoby nastřádané předchozími hlavami sekty, pro případ, že by je budoucí pokolení potřebovala. Myslím, že nastal čas je vyzvednout.“

Nangong Si neměl důvod se Chu Wanninga obávat, nebo mu nedůvěřovat, a proto mu odhalil místo úkrytu pokladu. Neměl k Chu Wanningovi tak blízko jako Xue Meng a jiní, nicméně určitý vztah k němu měl. Jen nepříznivou shodou okolností se nestal jeho žákem. Nangong Siho občas napadlo, že snad kdyby jeho matka nezemřela, a otec ji nevyměnil za zbraň z jezera Jincheng, neoslovoval by teď Chu Wanninga jako svého mistra?

„Hora Jiao je daleko,“ řekl Chu Wanning a já jsem slyšel, že cesta tam je těžká. Je třeba se deset dní postit, jinak vás dračí duch na horu nevpustí. Možná by bylo lépe vykonat půst na hoře Sisheng a teprve potom se vydat na cestu.“

Nangong Si zavrtěl hlavou: „V horní kultivační oblasti nyní každý chová zášť vůči mně a Ye Wangxi a všichni si jen hledí toho, aby se nás co nejrychleji zbavili. Pokud tu zůstaneme příliš dlouho, jen tím způsobíme vůdci sekty Xue velké starosti.“

„Co to vykládáte za nesmysly?“ vrčel Chu Wanning. „Tvrdíte, že když se tu zdržíte deset dní, ohrozíte nás. A co když vás nepřátelé zastihnou na cestě? Vůdce sekty Xue je navíc velmi laskavý člověk a nenechá vás dva jen tak beze všeho odejít. Poslechněte mně a ještě neodjíždějte.“

Když po dnech strádání slyšel Chu Wanningova slova, neubráníl se pocitu hořkosti, který mu vhněl slzy do očí.

Sklonil hlavu a řekl: „Nikdy nezapomenu na nesmírnou velkorysost, kterou mi učený mistr ukázal.“

„Máte tu zůstat sotva pár dní a vy hned mluvíte o velkorysosti. A je tu ještě něco, proč jsem vás nechal zavolat.“

„Prosím mluvejte, učený mistře.“

„Kdysi jsem slyšel Xu Shuanglina hovořit o tom, že vaše zlaté jádro je náchylné k nerovnováze qi, a můžete propadnout záchvatům vražedného šílenství. Měl byste nechat paní Wang, aby vás vyšetřila.“

Nangong Si nejprve překvapeně strnul a potom se trpce rozesmál: „Tato choroba sužuje rod Nangongů již celá pokolení. Otec kdysi pozval mudrce Hanlina ze sekty Guyue'ye, aby mne prohlédl a ten usoudil, že není žádný způsob, jak to zastavit. Lze jen čekat, až se choroba plně rozvine. Když takový kultivující jako mudrc Hanlin na nic nepřišel, jaký lék by mohla najít paní Wang?“

„Mudrc Hanlin jistě není špatný lékař, ale snad se mu občas lékařem být nechce. Mezi sektami je mnoho svárů i úmluv, není divu, že si počínal obezřetně. A paní Wang... ta má hluboké znalosti léčení nerovnováhy zlatého jádra a mohla by vám pomoci.“

„Proč by se o takovou věc měla zajímat?“

„... Je to jen shoda okolností. Nevypávejte se tolik a zkuste to.“

Nangong Si mu několikrát poděkoval a opustil Pavilón rudých lotosů. Chu Wanning se díval za jeho odcházející postavou a nedokázal zadržet povzdechnutí.

Přemýšlel o tom, jak byl kdysi Nangong Si plný života, hrdý, odvážný a když měl dobrou náladu, tak i veselý, a když se usmíval, zářily mu oči, jako paprsky jitřního slunce.

Nebyl si jistý, jestli to světlo ještě někdy uvidí.

Chystal se odejít do zadních pokojů, když se ozvalo zaklepání na dveře vodního pavilónu. Chu Wanning si myslel, že Nangong Simu se něco přihodilo, a proto se vrátil. Řekl: „Vstupte.“

Dveře se otevřely, ale venku nebyl Nangong Si. Místo něj se objevil Mo Ran, který nesl malé dřevěné vědérko. Byl trochu rozpačitý, jako by se zdráhal sem jen tak vpadnout. Odkáshal si.

„Mistře.“

Chu Wanninga jeho příchod trochu překvapil: „Potřebuješ něco?“

„Ne, nic. Jen jsem se šel zeptat, jestli bychom se spolu nemohli jít vykoupat.“

Chu Wanningovi málem zaskočilo. Vyvalil oči a rozkašlal se.

„Kam že to máme jít?“

Mo Ran chvíli otálel s odpovědí: „Do Pramenů Miaoyin.“

V Pramenech Miaoyin bylo většinou dost rušno a také hlava na hlavě. Sotva se tam dalo najít nějaké volné a nerušené místo.

Chu Wanning nečekal, že ho Mo Ran bude zvat na koupel právě tam. Z něčeho takového měl strach a v duchu si říkal: On vážně nemá ani trochu studu.

Nestydatý Mo Ran prohlásil: Xue Meng se právě vrátil z koupání a říkal, že v Pramenech Miaoyin skoro nikdo není...“

Zčervenal. Měl pocit, že to, co řekl, bylo až příliš přímočaré, a tak se začal vemlouvát: „Je moc zima. Myslím, že když se mistr bude mýt v jezírku u pavilónu, může se nachladit...“

Samozřejmě se nachladit nemohl. Kdyby Chu Wanning chtěl, mohl vytvořit bariéru, uvnitř které by bylo teplo. Mo Ran to věděl, ale stejně Chu Wanninga lákal na koupání v Pramenech Miaoyin. To nepochybně znamenalo, že má až troufalou sebedůvěru. Navíc ještě neváhal tvrdit, že se bojí o Chu Wanningovo zdraví.

Nestydatý Mo Ran se na něj díval hlubokýma, prosebnýma očima: „Mistře, půjdete?“

Chu Wanning si byl jistý tím, že jestli na to kývne, bude to znamenat, že dobře ví o Mo Ranových vlčích choutkách, ale jít s ním chtěl.

Jít s ním...

Vybavila se mu noc v hostinci. Mo Ran se nerozpakoval darovat mu něco, co ještě nikdy předtím neprožil.

Ty oči byly vřelé a něžné, zamžené oparem lásky a když se do nich díval, srdce mu tálo.

„Pojďte se mnou.“

„... Copak jsi malé dítě?“

Ten muž s nekalými záměry se usmál a zaškemral: „Začíná se stmívat a já se bojím strašidel. Když gege Wanning půjde se mnou, tak se po tmě určitě nebudu bát.“

Fuj, taková nestoudnost.

Ale Chu Wanning s ním šel.

Většina žáků z hory Sisheng se chodila vykoupat, když dokončili kultivační cvičení. V tuto dobu už opravdu v Pramenech Miaoyin mnoho lidí nebylo.

Mo Ran nadzvedl lehký závěs a bosýma nohama šlapal po cestičce z plochých kamenů. Napůl zahalený párou se s úsměvem otočil na Chu Wanninga, ukázal někam dopředu a vyrazil rychlou chůzí.

Chu Wanning se potajmu ušklíbl: Nebojíš se snad strašidel? Proč jdeš rychleji než já?

V Pramenech Miaoyin byla dvě větší jezírka, Broskvové a Slivoňové. Většina žáků se chodila koupat do nich, ale byla tu také řada menších a méně známých pramínků, kam se většinou nikdo koupat nechodil, tedy pokud nebylo všude plno a nedalo se jít nikam jinam.

Koutkem oka zahlédl rozmazané stíny někde uprostřed horkého pramene. Neviděl obličej, jen slyšel hlasy žáků, kteří spolu vedli nějaký bezduchý, nezávazný hovor.

Vepředu, směrem ke Slivoňovému jezírku, mlha houstla, takže nebylo vidět málem ani na krok.

Vynořila se mohutná paže a sevřela ho zezadu. Chu Wanningova záda se přitiskla k horké pevné hrudi. Snad to bylo tím, že stáli tak blízko sebe a měli toho na sobě tak málo, ale zřetelně cítil Mo Ranovu touhu.

Chu Wanning byl vyvedený z míry: „Co to děláš?! Přestaň s těmi pitomostmi!“

Mo Ran se usmál a zašeptal: „Gege Wanningu, nechod' dál, před námi je strašidlo.“

Chu Wanning váhal mezi odpověďmi: tobě straší v palici a kdo je u tebe gege. Nakonec jen tiše syknul: „Nech mě!“

Mo Ran ho nepustil, jenom se zazubil a řekl: „Nechat tě by bylo moc těžké. To nemůžu udělat.“

„Jsi snad nemocný, nebo co?“

„Ano. Je mi strašně zle. Jestli mi nevěříš, podívej se sám.“

Chu Wanning byl za obvyklých okolností rozhodný a odvážný. Ale teď už mu uši jen hořely.

„Nechci to vidět.“

Mo Ran se chraptavě zasmál: „Tak dobře. Jak chceš.“

Ta slova zněla pěkně, ale ruce dělaly něco úplně jiného. Chu Wanningovo hrdlo sevřely drsné prsty a pomalu přejížděly nahoru, až chytl jeho bradu.

„Přestaň... dělat blbosti!“

V mlze sice nic neviděl, ale ostatní smysly měl ostřejší. Chu Wanning ucítil Mo Ranův horký dech na své šíji. Bezděčně se zachvěl.

„Proč se třeseš? Bojíš se snad strašidel?“

„Neřvi tolik!“

Mo Ranovi rty se vyklenuly v úsměvu a pevně ho ze zadu objal. Políbil ho ze strany na krk a zdvořile odpověděl: „Poslechnu vás a nebudu křičet. A vy potom... Mistře, dovolte tomuto žáku, aby vám pomohl s koupelí a s převlékáním, ano?“

Vypadalo to čím dál hůř.

Chu Wanning už to nemohl dál vydržet. V páře z horkého pramene se mu pomalu vařilo tělo i rozum. Připadal si zostuzený a ponížený. Se zrudlýma očima oznámil: „Nebudu se koupat. Odcházím.“

Mo Ran věděl, že je stydlivý a jeho útek z boje mu připadal roztomilý a zároveň legrační. Řekl: „Mistr je teď v takovém choulostivém stavu. Opravdu chcete odejít? Co když někoho potkáme?“

Chu Wanningova tvář potemněla: „Když někoho potkáš, tak někoho potkáš. Je snad lepší se nechat pokousat psem než tady s tebou bláznit.“

„Nechat se pokousat psem?“

„... Co je zas?“

Mo Ran se znovu usmál. Oči měl zakalené touhou a nebyl tak něžný jako jindy. Odhalil bílé zuby a přitiskl se k Chu Wanningovi.

Chu Wanning si myslel, že se chystá provést nějakou nevýslovnou nemravnost, a málem už se rozhněval, když uslyšel zašeptání: „... Haf.“

„... Co to děláš?“

„Nebylo to poznat? Kdysi jsem měl štěně s modrýma očima a třemi plamínky na čele a to takhle štěkalo.“

Chu Wanning neměl slov.

„Nikdy jsem o tom neslyšel. A proč štěkáš jako pes?“

„Co myslíš?“

Chu Wanning náhle nevěděl, jak se zachovat.

Mo Ran ho políbil na zadní stranu ucha, položil hlavu na jeho šíji, olíznul mu krk a zašeptal: „Řekl sis o to. Mistr to řekl sám. Že je lepší se nechat pokousat psem.“

Chu Wanning strnul. Vřela v něm krev.

A ten člověk ještě dodal: „Mistře, mohl bych vás teď kousnout?“

Než stačil odpovědět, ústa mu zavřel neodbytný polibek.

Opojný dotek následovalo tepání ve spáncích a v uších. Mo Ran chtěl lék, ale netušil, že se napil jedu. Chu Wanning byl jako jed, který rozleptával jeho rozum a rozdmýchával jeho touhu.

Kdyby tak jen mohl přestat. A on přestat chtěl.

Ale nemohl zastavit sám sebe a začal ztěžka lapat po dechu.

Když se od sebe oddělili, Chu Wanning sice sotva viděl, ale nezapomněl důvod, proč sem přišel.

„Jsem tu, abych se vykoupal, napřed...“

„Um!“ odpověděl Mo Ran. Znělo to jako přitakání, ale také trochu pohrdavé hm, pronesené v jeho těsné blízkosti svůdným a chraptivým hlasem. Chu Wanning se pokoušel ze všech sil odolávat, ale na zádech ho střídavě polévalo horko a mrazilo, jako by do něj udeřil blesk. Oči mu planuly.

Mo Ran ho chytl za zápěstí a vedl ho hlouběji do horké vody. Jejich hlasitý dech přehlušilo zurčení vodopádu.

Chu Wanning se vzdal. Když ho Mo Ran znovu objal a chystal se ho políbit, jen s obtížemi ho zadržel a tiše se zeptal: „Opravdu tu nikdo není?“

„Ne, nikoho jsem neviděl. Mistře, myslíte, že jsem opravdu nemocný?“ Mo Ranův hlas byl hluboký jako klokotání vody, která je ještě vřelejší než voda z pramene, a ještě vřelejší než jeho podbřišek.

„Proč je tohle tak horké a ... tak ... tvrdé.“

Chu Wannigovi zrudl obličej. Styděl se. Chtěl se odtáhnout, ale Mo Ranův stisk byl příliš pevný. Zabořila ho dlaň, jako by ji Mo Ran chtěl svou rukou rozdrtit.

Mladíkův dech byl rychlý, horký a působil téměř rozkošně. Kolem byla hustá pára, ve které nebylo vidět nic, kromě jeho krásné tváře, která se rýsovala tak blízko. Jeho tmavé oči se leskly a hořely laskou.

Mo Ranovi poskočil ohryzek v hrdle. Pohlédl na Chu Wanninga a zašeptal: „Mistře, pomozte mi...“ A znovu zakryl jeho pootevřené rty svými ústy.

Vášeň je jako zapálený olej, voda ho neuhásí, pálí a všechno obrací v popel.

Vyšli si vstříc k dalšímu polibku. Jejich rty se setkaly a jazyky se propletly. Vzájemně se připravili o dech, ale nestačilo to, jako tomu, kdo umírá žízni, nestačí jen jediný doušek vody a oba potřebovali víc.

Mo Ran vedl Chu Wanninga ještě hlouběji do horkých pramenů. Voda jim nesahala ani po pás. Přitiskl ho ke kluzké skalní stěně a začal ho líbat, náruživě a hladově. Roztrhl Chu Wanningovy tenké koupací šaty, ale nesvlékl ho úplně do naha.

Voda hučela a šplouchala po kamenech. Clona vodopádu byla hustá jako utkaná z pevných nití. V uších jim šuměly zvuky stékající vody a nebylo slyšet nic jiného.

U kamenné stěny znovu pokryl Chu Wanninga polibky. Jeho šaty se rozevřely, svezly se mu z ramen až po lokty a znehybnily mu paže.

„Ty... ne, to ne...“

Stud i dráždivý pocit, že se nemůže hýbat vedly k tomu, že vše vnímal daleko ostřeji. Mo Ranovo laskání ho donutilo zasténat. Na bradavce ucítil drsný jazyk svého žáka. Zamračil se. Jeho klidná tvář se změnila, odrážel se v ní chtíč i zmatek. Boj mezi rozumem a poddáním se rozkoši ho přiváděl téměř k šílenství.

„Jemněji, jemněji...“

Hrdlo se mu stáhlo. Chu Wanning zvedl hlavu. Nedokázal zadržet další hlasité zasténání.

Zvedla se mlha a všechno zakryla.

Chu Wanning cítil, jak ho otočil a jak se k jeho nohám přitiskly cizí, silné. Obličej mu přitlačil k chladné skalní stěně. Horko bylo stále nesnesitelnější. Měl zavřené oči. To, že jednou skončí se svým žákem tady v pramenech Miaoyin a budou spolu provádět takové věci, se dočista vymykalo jeho představivosti.

Oči se mu zatměly hanbou, touhou, a vzrušením.

Mezi stehny se mu ocitlo něco silného, dlouhého a horkého. Otřelo se mu to o hýždě. Unikl mu překvapený vzdech: „Ach...“

Muž za jeho zády vydal hrdelní zvuk. Zdálo se, že jeho zrychlený dech ho vzrušuje. Položil mu své velké ruce na boky a pod vodou prudce přirazil.

Nevnikl do něj, jen přirážel a otíral se o jeho stehna a hýždě. Přesto si Mo Ran počínal velmi vášnivě. Pod sebou měl Chu Wanninga, své nejsilnější afrodiziakum.

Přitiskl se k němu. Nad hladinou to vypadalo jen jako, když po sobě nechává stékat čůrky vodopádu. Pod vodou se však jeho mohutný úd třel o vnitřní stranu Chu Wanningových stehen a žlábek mezi jeho hýžděmi. Několikrát se do něj mělce vsunul. Začínal být tak zmámený, že měl chuť Chu Wannigovi roztáhnout nohy, skutečně do něj proniknout a zmocnit se ho, třebaže už to v minulém životě provedl mnohokrát. Dychtil po tom zase cítit, že ho má, chtěl zase cítit Chu Wanningovy nohy obtočené kolem svého pasu, slyšet jeho sténání, udělat se v něm.

„Wanningu...“

Ústa měl plná slin, sotva je dokázal otevřít.

Mo Ranovy oči byly temné. Zvuk tekoucí vody připomínal rytmus milování předešlých pokolení. Z koupele v horké vodě a dotyků Chu Wanningovy hladké kůže na vnitřní straně stehen se ho zmocňoval dojem, že brzy ztratí poslední zbytky rozumu.

Zalupal po dechu, a než se pustil do něčeho, čeho by pak dlouho litoval, otočil Chu Wanninga tváří k sobě, hrud' na hrudi. Do očí jim oběma tekla voda padající ze skalní stěny a smáčela jim zčervenalé

tváře. Mo Ran ho prudce políbil. Měl trochu strach. Napřed mu vtiskl polibek na bradu, ale hned nato se hladově s divoce zmocnil jeho rtů.

Jeho druhá ruka doputovala dolů, sevřel Chu Wanningův bolestivě vztyčený úd a přimáčkl ho k tomu svému.

Chu Wanning od něj nic takového nečekal. Dráždivý pocit z toho, jak se jejich údy vzájemně třely jeden o druhý ho donutil zavřít oči, natáhnout krk a měkce zavrňt: „Mo... Mo Rane...“

Sotva stačil vyslovit jeho jméno a Mo Ran ho umlčel dalším polibkem i tím, že začal hladit oba jejich penisy. Stále je třel, zároveň objal svého mistra a ucítil, jak se chvěje. To zachvění v něm probudilo lásku, obdiv, šílenství a posedlost.

Když jejich polibek skončil, byly jejich rty vlhké a lepkavé. Chu Wanning bezděčně otevřel oči a zadíval se na jejich dotýkající se pohlaví.

Stačil jediný pohled, aby mu naskočila husí kůže.

Poprvé viděl Mo Ranův úd jasně a skutečně to byla zbraň z masa a krve. Byl zakulacený, mohutný a hrozivý. Kvůli potěšení, které si vzájemně dávali, byla na věc zbytnělá a vystupovaly na ní žíly. Žalud byl zvlhlý bílou tekutinou, která z něj vycházela, a pravidelnými pohyby narážel do Chu Wanningova podbřišku.

Chu Wanning zavřel oči. Celé tělo se mu roztřásl a mysl zachvátil zmatek.

Jak může být tak velký? Jak by se dostal dovnitř? Mám obavy, že by se mi ani nevešel do úst. Udušil by mě. Proč to musí být tak hrozné?

Styděl se tolik, že ho začaly pálit oči.

Když do mě tu příšernou věc vrazí, neumřu z toho?

Sny, které se mu zdály byly jen hloupé vidiny, které neměly nic společného se skutečností. Chu Wanningovi se zapálily tváře. Jak jinak by to bylo možné?

Jak bych mohl vydržet proniknutí takové věci v kleče na kolenou, jak bych mohl takový úd mít v sobě a zároveň sténat blahem a jako řijící zvíře se dožadovat prudších a hlubších proniknutí?

Jak by bylo možné, aby měl rozkoš z toho, že do něj někdo vnikne a ejakuluje v něm?

Jak by to bylo možné.

Čím víc o tom přemýšlel, tím neuvěřitelněji to vypadalo, tím víc to bylo ponižující a zraňující. Začal se hnusit sám sobě, ale Mo Ran mu naštěstí na podobné uvažování neposkytl víc času.

Mo Ran se svými velkýma rukama dotýkal sebe i Chu Wanninga a jeho dotyky byly zkušené a obratné.

Jejich touha se stupňovala, žíly na šíji zbytněly, oba se chvěli rozkoší. Chu Wanningovi téměř unikl výkřik.

Mo Ran zakryl Chu Wanningovi svou širokou dlaní ústa: „Nekřič. Je tu sice mlha a nikdo není vidět, ale všechno je slyšet.“

Chu Wanning měl pocit, že se v té dusivé, horké mlze vaří. Paže mu poutaly jeho vlastní šaty a ústa měl zakrytá. Vlastní bezmoc a bezbrannost byla bolestná a zároveň vzrušující.

„Mmm...“

Drážďení začalo být nesnesitelné. Z očí se mu začaly kutálet slzy.

Začal se kácet dozadu jako umírající jeřáb. Odhalil citlivé hrdlo a potřásl hlavou. Ne, to ne.

Mo Ran ho nepustil. Naklonil se a zakousl se mu do krku. Mlčky se zadíval na Chu Wanningův bolestný výraz. Chu Wanning sraštil čelo. Vypadal jako, kdyby z něj opravdu vyprchával život.

Mo Ran zamumlal: „Mistře...“

Odtáhl ruku, kterou mu zakrýval ústa a znovu ho začal divoce líbat.

Kapky cinkaly a vodopád hučel, voda strhávala a brala si všechno, co do ní kleslo.

Chu Wanning se díky Mo Ranově polibku nemohl ani nadechnout. Rty měl oteklé, lapal po dechu a zrak se mu zatmíval.

Mo Ran ho objal a položil mu hlavu na šíji. Ještě dlouho se v tom ukrytém místě v horkých pramenech ozývaly vášnivé vzdechy a touha jen rostla. Když oba dosáhli vyvrcholení, byli mokří, upocení a uhřátí, jako zápasící zvířata. Jejich těla byla propletená, jak se drželi ze všech sil jeden druhého. Jediné, co je trápilo, bylo to, že se nemohou obejmout ještě těsněji, a nesplynout v jedinou bytost.

„Ne... já už nechci...“ Chu Wanning se zasmíval a roztřásl se dalším návalem touhy. „Dost, přestaň, já ne...“

Když Mo Ran slyšel Chu Wanningovo tiché mumlání, ztemněly mu oči. Políbil ho na tvář a zašeptal: „Baobei, počkej ještě chvíličku, budu s tebou...“

Pohyb ruky se zrychlil, a boky se bezděčně rozhýbaly také. Oba muži neměli jiné myšlenky než touhu a lásku, které se jim zračily v očích.

„Ach... ach...“

Vyvrcholení bylo tak příjemné, snad se k němu přidalo i vzrušení ze skrývání se v pramenech Miaoyin. Pocit rozkoše byl stále silnější a opojnější. Chu Wanning další doteky dlouho nevydržel. Vyvrcholil a zároveň chraptivě vykřikl. Zapomněl, že má být potichu.

Oba muži ztěžka dýchali. Oba byli zároveň hrubí i něžní, poskvrnění i čistí. Oba viděli tvář toho druhého během orgasmu.

Znovu se dlouze políbili.

Mo Ran už zase vedl své vulgární řeči: „Vyteklo toho z tebe tolik...“

S dlaněmi plnými semene a s temnými očima se sklonil nad Chu Wanningem. Rozetřel to Chu Wanningovi po jeho pevných břišních svalech a nahoru až na hrud'

Chu Wanning se v Mo Ranových rukách roztřásl. To chvění způsobené vzrušením a rozkoší neuměl potlačit. Mo Ran ho objal, hladil ho a do ucha mu pošeptal: „Bylo to pěkné?“

„Příště... jestli už jsi připravený...“

Mo Ranova zpocená kůže se dotýkala té jeho. Mo Ran ho znovu políbil: „Příště to uděláme doopravdy, co?“

Sice to čekal, ale když slyšel, jak mu ta slova vyšla ze rtů, zmocnil se ho vztek. Polil ho chlad a celé jeho tělo se napnulo.

Mo Ran ucítil, jak se mu napnuly svaly a políbil ho co nejněžněji.

„Nedovolím, aby tě to bolelo. Bude se ti to líbit...“

Jejich vášeň ještě úplně neopadla. Stáli skrytí za závěsem stékající vody a dotýkali se jeden druhého.

Mo Ranův hlas přetékal láskou a chtíčem: „Určitě se ti to bude líbit... ze začátku to asi může trochu bolet, ale já si dám pozor...“

Chu Wanning se styděl. Nejraději by utekl, ale sotva se držel na nohou.

„Mlč už...“

Snad to bylo tím, že už ho dobře znal a věděl, že ve skutečnosti mu nic z toho, co dělá a říká vůbec nepřipadá nechutné, snad to bylo jen kvůli jeho obvyklé nekázní, ale neposlechl ho.

Přitiskl své vláčné rty k jeho uchu, jako by ho chtěl svádět: „Mistře, udělám vám to tak, že si nebudete moct na nic stěžovat... Jestli se bojíte, že to bude bolet, něco seženeme... dojdou to koupit... Věřte mi, jak si na to zvyknete, bude vám nádherně.“

V minulým životě jsem tě vošukal tak, žes málem vypustil duši.

Ale tenkrát to bylo z nenávisťi, za trest.

V tomto životě si přeju, abys mě objímal, abychom byli jedno tělo a jedna duše a abys ode mě už nikdy neodešel. Chci, abys mě měl rád, chci, aby ti se mnou bylo dobře, chci, abys na mně nikdy nezapomněl.

Políbil ho. Oči se mu leskly, jako když mokrá polena začnou hořet. Znovu promluvil a znělo to něžně, plaše a zároveň dychtivě a chlípně.

Oslovení bylo uctivé, ale zbytek byl naprosto nepřijatelný.

„Mistře, příště už mě pustíte dovnitř?“

©@青凉_努力画画

197. kapitola – Mistr není žádná liška

Chu Wanning se kvůli tomu, co Mo Ran řekl, málem propadl hanbou. Po tom, co se přihodilo v pramenech Miaoyin, se už na Mo Rana nemohl ani podívat a beze slova odešel.

Chci zpět svou důstojnost, chci zpět svoji tvář. Nevzohl jsem se ani na to, abych těm neuvěřitelně nestoudným slovům odporoval...

To si Mo Ran opravdu myslel, že mu na to kývne?

Jako by nestačilo, že s ním takové věci dělá, on se ho na to musí vyptávat!

Druhého dne onemocněl starší, který vyučoval dějiny a Xue Zhengyong poslal Chu Wanninga, aby dohlédl na to, že se žáci budou učit z knih. Hodinu dějin navštěvovalo mnoho žáků a Chu Wanning to nemohl zvládnout sám, proto požádal Mo Rana i ty ostatní dva, aby mu pomohli s dozorem v hodině a odpovídáním na otázky.

Ze čtyř mistrů měli nejvíc na pilno Shi Mei s Mo Ranem. Důvod byl velice jednoduchý. Shi Mei byl krásný a laskavý a Mo Ran byl ochotný a pohledný. Takové vlastnosti byli mezi mladšími sestrami a bratry ze sekty velmi ceněné. Zvláště oblíbený byl Shi Mei, který dobře vypadal, měl dobrou povahu a svým příjemným hlasem uměl dlouho a trpělivě vysvětlovat, čímž si bez rozdílu získal všechny dívky i mladé muže.

Mo Ran skončil v obležení žaček, které při veškerém úsilí nemohl prolomit.

„Bratře Mo, já tomu nerozumím, nemohl byste se na to podívat?“

„Starší bratře Mo, nechápu rozdíl mezi těmi dvěma zaklínadly. Může mi to bratr vysvětlit?“

„Bratře Mo...“

Když Mo Ran asi tak deváté sestřičce vysvětlil, jak nakreslit talisman Wan Tao, kterým se odvracely kletby, tak, aby pokud možno připomínal původní vzor, Chu Wanningovi došla trpělivost. Zamračil se a přes několik řad žáku na Mo Rana vrhl studený pohled.

Vyhýbal se Mo Ranovi už od včerejška a ten se cítil ublíženě.

V minulém životě s ním nakládal zle, a o to víc ho v tomto životě hýčkal. Opatrně zkoušel, co Chu Wanninga potěší a co ne. Netušil, jakou chybu tentokrát udělal. To se ho na tamto neměl ptát? Místo: Mistře, příště už mě pustíte dovnitř? se měl zeptat: Baobei, můžu ti to už příště udělat?

Celý den trpěl jeho studenou nešimavostí, teď však na sobě ucítil Chu Wanningův pohled. Z toho pohledu čísel mráz, ale Mo Ran si přesto připadal, jako schnoucí rostlinka, kterou svažilo trochu vody. Hned ožil a věnoval mu široký úsměv.

Já vůbec nevím, kde se tu ty holky vzaly, ani proč se pořád tolik vyptávají.

Nerozumějí tomu? Když tomu opravdu nerozumějí, proč se na vytvoření talismanu Wan Tao nezeptají přímo Chu Wanninga? Proč místo toho zaženou do kouta jeho a všechny na něj piští: bratře Mo?

Chu Wanning byl rozladěný, ale nic neřekl. Jen se mlčky a studeně díval na Mo Rana.

Jak se na něj díval, začal mít Mo Ran pocit, že mu něco uniklo. V tu chvíli na něj začala usilovně mávat asi desátá sestřička: „Bratře Mo...“

„Je mi líto, ale musím něco udělat,“ usmál se Mo Ran a ukázal na Xue Menga: „Ptejte se bratra Xueho.“

Vykročil k Chu Wanningovi a nechal malou sestřičku s její zklamanou tvářičkou za sebou. Kousl do štětce a povzdechl si.

„Mistře, co se děje? Vypadáte utrápeně.“

Chu Wanning sevřel rty, nechtělo se mu mluvit upřímně. Po chvíli mlčení pronesl: „Jsem trochu unavený, ať to tam ohlídá Xue Meng. Pomoz mi s dohledem tady.“

Mo Ran ho z ničeho nepodezíral, kývl hlavou a vydal se za Chu Wanningem, jako by to byla jeho povinnost. Bylo zvláštní, že když kráčel vedle Chu Wanninga, žáci na ně měli sotva pár otázek. Byli snad tito žáci chytřejší, než ti opodál?

Neslyšel už žádné otravné bratře Mo nebo ještě otravnější bratříčku Mo.

Chu Wanning pomalu dostával lepší náladu, ale když míjeli skupinku žáků začátečníků, kteří předčítali nahlas, tvář měl stále bezvýraznou.

Jak tak chodil, zaslechl rozhovor mezi dvěma mladšími žáky.

„Bratře, bratře, poslouvej, v Pramenech Miaoyin je liška.“

„Ech? Co tím myslíš?“

„Včera, když jsem se vykoupal ve Slivoňovém jezírku a chystal jsem se odejít, slyšel jsem o kus dál nějaké vzdychání ... ehm ... něco se tam hýbalo, víš, takovými těmi pohyby...“

Bratr vypadal dost překvapeně. Chvilí stál s otevřenou pusou a pak váhavě vyslovil: „Nebyl to někdo ze sekty?“

„Kdo by na to měl dost kuráže? To není možné. Kdyby to viděl starší Yuheng nebo starší Tanlang, zpřeráželi by jim nohy! Určitě to nemohl být nikdo ze sekty!“

„To je pravda.“

„Musel to být opravdu liščí démon, který si tam doplňoval jinovou energii. Večer zavolám pár spolužáků a zkusíme tu lištičku polapit. To bude záslužný čin, ne? Nesmíme jí dovolit, aby sváděla lidi z naší sekty, co?“

„To jo, ale víš, kdo byl ten člen naší sekty, kterého včera svedla?“

„... V Pramenech Miaoyin je pořád hrozná mlha. Nechtěl jsem jít blíž, abych to měl přímo před očima. Jsem pořád skoro dítě, a co bych dělal, kdyby mě viděla?“

Mladší žáček ještě pořád šeptal druhému, když si všiml, že jeho starší bratříček se tváří nějak divně. Natáhl ruku a zatřásl s ním.

„Co je?“

V tom se i on zatvářil vylekaně.

Malému žáčkovi přeběhl mráz po zádech. Pomalu otočil hlavu a uviděl, že za ním stojí starší Yuheng s neproniknutelným výrazem v obličeji a sálá z něj mráz. Polekal se tolik, že vykřiknul: „Starší, prosím, odpusťte mi!“

„Máte číst, co je na tom tak složitého? Nemáte si tady vyprávět nesmysly o démonech a párové kultivaci. Jinak však chápete celkem dobře. Jestli ale budete dál blábolit pitomosti, dostanete trest.“

Máchl rukávy a odešel.

Mo Ran jejich hovor slyšel také. Měl chuť se rozesmát, ale netroufl si. Sledoval Chu Wanningova záda a v duchu si říkal: Jak je možné, že mě takový vážný člověk může mít vůbec rád? Jak vůbec mohl svolit k tomu, abychom my dva byli spolu...

V hrudi ho hřál sladký pocit, smíšený s něčím studeným a trpkým. Když hodina skončila, musel za Chu Wanningem jít, aby ho obejmul a políbil. Chu Wanning, který sbíral knihy, tak skončil v jeho náručí.

Chu Wanning zuřil. Přetáhl ho přes hlavu bambusovým svítkem a klepal mu s ním na čelo, když říkal: „To byl tvůj nápad, Prameny Miaoyin... No výborně, cos to ze mě udělal?“

Mo Ran se napřed podrbl na nose a potom za uchem a pak se tichým a měkkým hlasem zeptal: „Co jsem z mistra udělal?“

Chu Wanning nečekal, že bude tak nestydatý a jen na něj zíral s vyvalenýma očima: „Ty...!“

Mo Ranovi na tvářích vykvetly dolíčky. Políbil ho znovu a rozesmál se: „Tihle malí bratříčci vážně vykládají samé pitomosti. Liščí démon? A oni ho budou chytat... Hahaha. Potřebujete načerpat jang, abyste mohl obnovit svůj jin?“

„Řekni to ještě jednou a zabiju tě.“

Chu Wanning mu málem nacpal bambusový svítek do krku.

Mo Ran se uculoval: „Hmm... Můžu si vybrat způsob smrti? Líbilo by se mi, kdyby mě liščí démon v Pramenech Miaoyin zabil tím, že...“

„Mo Weiyu!“

Od té doby se Chu Wanning odmítal koupat s Mo Ranem v Pramenech Miaoyin už úplně.

O několik dní později si paní Wang nechala Mo Rana zavolat, aby se ho na něco zeptala.

„A Rane, když jsi se před lety toulal po světě, nesetkal jsi se ve Sněžném údolí s jednou zvláštní dívkou?“

„Jakou dívkou? A co na ní mělo být zvláštního?“

„Měla by být velmi bledá. Má úplně bezkrevný obličej. Ráda se obléká do červené a vždy v rukou nese košík. Možná se zastavila na kus řeči s poutníkem, který procházel Sněžným údolím...“

Mo Ran se zasmál: „Ó, tetička mluví o Xue Qianjin, že?“

Paní Wang byla napřed překvapená, ale vzápětí ji přemohla radost: „Ty znáš Xue Qianjin? Myslela jsem, že jsi o takovém tvorů nikdy nečetl, a proto jsem ti ji chtěla popsat... Nečekala jsem, že...“

„Mistr se o ní zmínil a já jsem něco četl. Tetička se mě chce zeptat, co je Xue Qianjin zač?“

„Jde o to, že mladý pan Nangong nedávno přijel a já mu měřila tep. Měla jsem dojem, že výkyvy energií jin a jang v jeho těle by bylo možné harmonizovat, ale k přípravě léku jsou zapotřebí velice vzácné přísady. Nejsložitější je opatřit ledovou oliheň, kterou nosí Xue Qianjin ve svém košíku.“

Paní Wang si povzdechla: „Mladý pan Nangong a Meng Er jsou skoro stejně staří. Rmoutí mě, když vidím, jak je nemocný. Chtěla bych mu pomoci, ale je velice těžké Xue Qianjin najít. Před dvaceti lety ji někdo viděl ve Sněžném údolí. Zmiňují se o ní stovky let staré záznamy z paláce Taxue na hoře Kunlun. Musím se tě trochu vyptávat, když už jsi měl takové štěstí.“

Když to Mo Ran slyšel zmocnily se ho zároveň radost i obavy. Měl radost, protože Nangong Si by se mohl uzdravit, a žít jako každý jiný. Ye Wangxi ho milovala a možná by s ním mohla najít své štěstí. Obavy měl z toho, že sám strávil ve Sněžném údolí více než rok a Xue Qianjin nikdy ani nezahlédl.

Se smíšenými pocity oslovil paní Wang: „Jakmile se vyřeší ta věc s Xu Shuanglinem, sám se vypravím do Sněžného údolí. Prohledám hory od jejich úpatí po vrcholky. Snad se mi podaří něco najít.“

Hned jak domluvil, rozběhl se za Nangong Sim. Paní Wang na něj marně volala: „Hej, A Rane, nemusíš nikam běhat. Mladému panu Nangongovi jsem to už řekla, ty nemusíš...“

Mo Ran nic neslyšel, byl už daleko.

Hledal všude možné, a nakonec Nangong Siho uviděl na mostu Naihe. Už se chystal vykročit za ním, když si všiml, že z druhého konce mostu se někdo blíží. Mo Ran se zadíval a poznal Ye Wangxi. Srdce mu poskočilo. Přestal volat na Nangong Siho, zůstal stát a pozoroval je.

Kultivační metoda, kterou Ye Wangxi používala, způsobila, že ji nebylo možné rozeznat od muže. Po pravdě řečeno, nebyť tajné lásky, kterou po léta chovala k Nangong Simu, už by zapoměla, že je ženou.

Když Nangong Si spatřil, že přichází, odkašlal si a zadíval se na řeku.

„Mladý pán mne volal?“

„... Ach...“

Nangong Si vypadal rozpačitě. Nejprve propletl prsty, potom roce rozdělil a popleskal kamenného lva na mostě. Pak řekl: „Ano.“

„Stalo se něco?“

„Ne, ne.“

Neodvážil se Ye Wangxi věnovat ani jediný pohled. Jeho ruce hladily zvlněnou hřívu kamenného lva.

„To... Jen vám chci něco dát.“

Ye Wangxi byla zmatená: „Cože?“

Nangong Si sklonil hlavu a pomalu si odvazoval proužek látky, který měl kolem boků. Po straně, kam Ye Wangxi nemohla vidět, látku dlouho nešikovně rozmotával. Konečně se mu to podařilo. Podal věc Ye Wangxi a odkašlal si: „Děkuji za všechny ty roky... Nebo ne, já vlastně nevím, co bych měl říct. Nemám u sebe nic cenného, tak vám dávám toto. Za to že jste mě celá ta léta doprovázela, to není ten nejlepší druh nefritu, ale...“

Odmlčel se. Sklopil oči a začervenel se.

Dlouho se neodvažoval na Ye Wangxi podívat, ale když si všiml, že Ye Wangxi neodpovídá, pocítil neklid a rozpaky. Chvilí ještě váhal, pak vzal z Ye Wangxiných rukou nefrit vyřezaný do podoby fénixe a zabručel: „Já, já vím, že za moc nestojí, když se vám nelíbí, tak... Jednoduše mi to vraťte. V pořádku, nevadí... Až obnovím sektu Rufeng, seženu vám ten nejlepší, já...“

Ye Wangxi se pobrala ze své strnulosti a usmála se. V jejích očích zasvitl záblesk ženské něžné krásy, něco, co tam ještě nikdy nebylo.

Vzala mu nefritový přívěsek. Vál vítr, listy bambusů ševalily.

„Tehle stačí,“ řekla Ye Wangxi. „Děkuji, mladý pane.“

Nangongův obličej zrudnul ještě víc. Prkenně odpověděl: „Jestli se vám líbí... pak mám také... ach... já nevím, co bych měl říkat.“

Mo Ran v bambusové houštině měl chuť popadnout Nangong Siho hlavu a pořádně s ní praštit o kamenného lva.

Copak ten člověk neumí nic jiného, než chovat štěňata běsovlků? Prý: já nevím, co bych měl říkat.

„Paní Wang mi řekla, že nerovnováha qi v mém zlatém jádru by se dala utlumit. Možná k tomu nebude zapotřebí partnerská kultivace.“

Ye Wangxi se zarazila. Pochopila, že si její slova vyložil špatně. Vydechla tiché: „hm“ a sklopila oči, ale mlčela.

Pokud nepotřebuje partnerskou kultivaci, nemá důvod mít jí nablízku. A ona má svou důstojnost. Nechce u něj žebrať o lásku a soucit. Nangong Si jí dává ten kousek nefritu na rozloučenou a snad tím myslí, že toho má ještě hodně před sebou.

„Chápete, ano... Chápete, co myslím?“

„... Dobrá.“

Nangong Siho přemohla radost nad jejími slovy a bezstarostně pronesl: „Tedy, když chcete... vlastně... můžete se mnou mluvit stejně jako kdysi, když jsme ještě byli dětmi...já... já...já myslím, že je to skvělé. Ach. Promiňte. Já opravdu nevím, co mám říkat. Och...“

Zavzdychal ještě dvakrát a pak se dojal. Zakryl si oči a zašeptal: „Nebesa, co to tady vykládám?“
Teď nechápala Ye Wangxi. Zvedla hlavu. Zdálo se, že jí něco došlo. Rozevřela oči a tváře jí pokryl lehký ruměnek.

Listoví bambusů okolo mostu Naihe šumělo ve větru, její šaty vlály. Nefritový přívěsek byl hladký a hřál v dlani. Červené šňůrky jí visely mezi prsty.

Ye Wangxi chvíli váhala a potom se tichým hlasem zeptala: „Cože?“

Snad to byl jen přelud, ale Nangong Si měl dojem, že její hlas, zničený kouzlem tak, že už se nedal vyléčit, zní v tom větříku měkce.

Nangong Si vzhlédl a v její tváři rozeznal rysy dítěte ze svých vzpomínek.

Bylo to malé děvčátko s červenými tvářemi a dlouhými řasami. Vypadalo tak sladce a roztomile.

To bylo předtím, než Ye Wangxi nechal Nangong Liu poslat do Města stínů, aby zde kultivovala zvláštními metodami. Tehdy se jí Xu Shuanglin teprve ujal a ona od Nangong Siho sotva pochytila pár nejjednodušších kouzel.

Toho dne se je Nangong Liu rozhodl vyzkoušet, zjistit, jak jsou silní a použil iluzi sekty Rufeng. Ta iluze nebyla nijak náročná, ale strašidelná.

Nangong Si nejprve neměl v úmyslu Ye Wangxi pomáhat a staral se jen sám o sebe. Pak ale zjistil, že Ye Wangxi za ním nejde. Bylo to jen malé děvčátko ztracené ve vidině. Bála se jen pohnout.

Ohlédl se za ní a odfrkl. Chtěl odejít, když uviděl ducha oběšence, jak se vznáší za ní. Vyplazoval červený jazyk a už se jí ho chystal omotat kolem krku.

„Áááá!“

Když to dívka zjistila, bylo už pozdě. Stačila jen vyděšeně vykřiknout, ale nemohla nic dělat. Sevřela meč, ale ten nic nezasáhl. Zavřela oči.

Nic se ale nestalo.

Když oči otevřela, zjistila, že před ní stojí Nangong Si. Jeho meč ducha oběšence zahnal. Použil na něj talisman Hromobití. Když zazářil blesk zadíval se na ni, chtěl jí to pořádně vytmavit. Děvčátko však bylo k politování, vypadalo jako vystrašené kotě.

Nangong Si se zarazil a řekl: „Ty seš na nic, bojíš se i hloupejch duchů...“

„Byl to duch!“ vykřikla Xe Wangxi. „Když se nebudu bát duchů, čeho se budu bát?“

„Proč jsou všechny holky k ničemu?“

„Tak to já chci k něčemu být!“ křičelo krásné děvčátko. Uraženě popotahovalo s nudlí u nosu. „Nechci tě zdržovat, chci ti být užitečná. Ale ty chodíš tak rychle, ani chvíličku na mě nepočkáš... a já, já se jen trochu bojím duchů...“

„Ach jo...“

Nangong Simu nezbylo než si k ní kleknout. Neuměl ji utišit, a tak se mohl jen dívat, jak pláče. Ye Wangxi, která dosud nepoznala temnotu Města stínů, plakala stejně jako všechna obyčejná děvčátka. Po tváři jí stékaly slzy.

Polkla vzlyk: „Co koukáš?“

„Chci vidět, jestli ses už vybrečela. Až se vybrečíš, půjdeme spolu. Radil ti snad někdo, abys byla taková třasořitka?“

Zvedl ruku a poklepal dívce na čelo: „Pojď. Se mnou se ti nic nestane.“

Když vzpomínal, poznal že to bylo poprvé a naposledy, kdy viděl Ye Wangxi plakat, protože měla strach.

Potom už byla jen studená, tvrdá jako kámen, všechny pocity skrývala pod nepohnutou chladnou tváří.

Když všechny city skrývala, i Nangong Si zapomněl, jaká kdysi byla. Pamatoval si jen, že ji měl stále za zády, od dětství až do dospělosti, tiše za ním kráčela, dokud se nestal mladým pánem.

Už nikdy neprolévala slzy, ani mu nebyla na obtíž. Jen ho mlčky následovala. Dvacet let.

糖饺子
LOFTER ID: 14910

198. kapitola - Mistrova cesta na horu Huang

Po deseti dnech půstu se mohli Nangong Si a Ye Wangxi vydat na horu Jiao. Naobaijin byl zraněný a hodně oslabený, proto nemohl svého pána nést takovou dlouhou cestu.

Obrovitý běsovek se proměnil v malé vlče. Vlčátko velké sotva jako dlaň vystrkovalo hlavu z Nangong Siho toulce.

Mo Ran dvojici vyprovodil k bráně hory a pohladil koně po hřívách. Rozesmál se: „Hora Jiao je daleko a létání na meči rychle vyčerpává. Tihle koně byli krmení bylinami a zvládnout ujet tisíce mil. Možná nejsou tak dobří jako Naobaijin, ale poslouží vám.“

Nangong Si poděkoval Mo Ranovi a spolu s Ye Wangxi nasedli na koně. Uklonili se a každý sevřel pěst v dlani na znamení úcty.

„Díky, bratře Mo. Není třeba se loučit. Ještě se potkáme.“

„Dobrá, ale buďte po cestě opatrní.“

Zůstal stát u brány a sledoval jak se postavy Nangong Siho a Ye Wangxi pomalu ztrácejí v dálce. Už chtěl jít, když z lesa po své levé ruce zaslechl zapraskání.

„Mňau...“

Mo Ran zamhouřil oči a zamumlal: „Kočka?“

Opačným směrem ujížděli Nangong Si a Ye Wangxi od brány po opuštěné cestě z hory Sisheng do města Wuchang. Sluneční paprsky pronikaly skrz klenbu zelených listů a koňská kopyta dusala, jako by chtěla rozptýlené světlo zašlapat do prachu.

Nangong Si se podíval na Ye Wangxi a chtěl něco říct, když se z toulce vynořila hlava. Naobaijin vycentil bílé tesáky.

„Vauuu! Vauuu!“

Polekaný Nangong Si, rychle přitáhl otěže a sykl: „Pozor!“

Vytí umlklo. Ze všech stran se spustil déšť šipek. Nangong Si a Ye Wangxi téměř současně vytasili meče. Cvičili spolu bojová umění už od dětství, takže mezi vládlo tiché porozumění. Nangong Siho meč tančil napravo a Ye Wangxiho ostří je krylo zleva. Chvilí bylo slyšet zvonění kovu o kov; otrávené šipky meihua popadaly na zem. Ye Wangxi zvedla paži a hodila talisman. Obklopila je ochranná bariéra.

Nangong Si vykřikl: „Kdo je tam?!“

Sluneční svit pohasl, ale na obloze nebyl ani mráček.

Na tenké větvi nad nimi se objevil nějaký člověk. Byl oblečený do dlouhého oděvu se širokými rukávy. Vlasy mu vlály ve větru. Zastínil slunce, ve tváři měl vepsánu zlobu.

Byl to bratranec dřívějšího vůdce síně Jiangdong, Huang Xiaoyue.

Stál na větvi a chladně sledoval Ye Wangxiho tvář. Z lesní houštiny se ozval praskot a šramot a porostu se vynořilo více než sto žáků ze Síně Jiangdong. Každý z nich nesl na čele značku v podobě červeného kruhu. Byli to nejlepší žáci síně Jiangdong.

Huang Xiaoyue se zatahal za bradku a řekl: „Vy dva, měli jste na hoře Sisheng dost pohodlí? Trvalo deset dní a deset nocí, než jste se vyplížili z úkrytu.“

Nangong Si zuřil: „Huang Xiaoyue. Co ještě chcete?“

„Co chci?“ ozval se studený hlas Huang Xiaoyuea. „Nepochybně je vám znám spor mezi Síní Jiangdong a sektou Rufeng.“

„Nangong Si zaskřípal zuby: „Cestou z Linyi až do Shizhongu na nás vaši žáci čtyřikrát zaútočili. Proč nás pořád pronásledujete? K čemu taková zášť? Nebylo toho už dost? Xu Shuanglin vyprázdnil pohár nenávisť až do dna. Vaše švagrová vám zavraždila bratra a vy se chcete mstít na nás. Co vaše čest?“

„Čest? Tento stařec si myslí, že mladý panáček je ten poslední, kdo by se měl starat o něčí čest.“ Huang Xiaoyue zachmuřeně pokračoval: „Byla to očividně vaše sekta Rufeng, kdo Síně Jiangdong k pádu. Odvažujete se to snad popřít?“

Ozvala se Ye Wangxi: „I když se toužíte pomstít na sektě Rufeng, měl byste to udělat čestným a spravedlivým způsobem. Co si od podobných činů slibujete?“

„Zavři zobák. Mluvit mají muži a ne ženské.“ Huang Xiaoyue máchl rukávy: „Nemysli si, že když tě ten starý bastard vychoval jako muže a choval se k tobě jako k muži, tak muž opravdu jsi. Holčičko, ty budeš vždycky jenom malá hloupá suknička. Žena patří leda do kuchyně. Co ti dává jako ženské právo mluvit se mnou tak nadutě?“

Nangong Si rozčileně odsekl: „Huangu Xiaoyue, mluvte k věci!“

„Dobře. Tento stařec vyloží svou věc a vystaví účet. Váš otec bezostyšně udržoval poměr s cizí manželkou a navedl tu odpornou ženštinu, aby zavraždila mého mladšího bratra a uchvátila jeho místo. A ta osoba vedle vás... Je to dcera stvůry. Její pěstoun vytroubil vnitřní záležitosti síně Jiangdong do světa a pošpinil naše slavné a vznešené jméno. Dnes tento stařec osobně povede ty nejlepší z naší sekty, aby byl dluh vůči síni Jaingdong splacen a její jméno očištěno před celým světem!“

Mávl rukou a chystal se spustit ze stromu. Sto žáků, se jim vrhlo vstříc, jako tygři, co vyslídili svou kořist. Ještě se prodírali lesem, když obloha zahořela rudými plameny a udeřil nápor vichru. Žáci začali padat mrtví na zem.

Nangong Si otřeseně zvedl hlavu: „Bratře Mo?“

Příchozím nebyl nikdo jiný než Mo Ran. S vrbovou ratolestí v ruce se snesl do koruny stromu naproti Huang Xiaoyueovi a vrhl na něj mrazivý pohled.

Huang Xiaoyue nečekal, že se tu objeví Mo Ran. Tvář se mu zkřivila a pronesl: „Jak to, že učeného mistra Mo zajímá taková podívaná?“

„Chtěl jsem se zeptat vašich žáků, proč se jejich mistr schovává v lese a mňouká jako kočka.“

Huang Xiaoyue se tvářil polekaně, jeho výraz odpovídal jeho jménu. Zeptal se: „Co tím myslíte, učený mistře?“

„Na to bych se sám rád zeptal staršího Huanga,“ řekl Mo Ran. „Jste na naší hoře Sisheng a útočíte na hosty hory Sisheng. Starší Huangu, máte snad dojem, že u nás před bránou máme moc čisto a uklizeno, takže je tu potřeba pokropit zem krví?“

„Protože stojíte za branami své sekty, nic vám do toho není. Pomstím svého zemřelého bratra a učený mistr Mo už nemusí dál plýtvat slovy!“

„Starší Huang má pravdu,“ přisadil si Mo Ran. „Osobní zášť je důležitá věc, a my se nemáme co starat, jestli ti, co projdou naší branou ven, potom ještě zůstanou na živu.“

Huang Xiaoyue pohrdavě odfrknul: „Tak proč nás učený mistr nenechá na pokoji?“

Mo Ran se ani nepohnul. Krvavé světlo, které vydával Jianguí, se rozzářilo ještě pronikavěji. Vrbové lístky vypadaly jako korálky krve. Řekl: „A co když to chci vyřešit po svém?“

„Vy!“

Huang Xiaoyue věděl, jak je Mo Ran silný, ale nechtěl se vzdát své pomsty. Pokusil se ho zastrašit: „Učený mistře Mo, chcete si znepřátelit Síň Jiangdong?“

„Ne, to nemám v úmyslu. Chci jen vyprovodit vážené hosty, aby v bezpečí opustili Sichuan. A je mi jedno, jestli se mi postaví síň Jiangdong nebo síň Jiangxi.“

Huang Xiaoyue přivřel oči. Zloba z nich zářila jako jasný plamen, který hrozil spálit na popel Mo Rana i se stromem, na kterém stál.

„Trváte na tom, že budete chránit ty dva pohrobky sekty Rufeng?“

„Říkáte pohrobky?“ pronesl Mo Ran chladně. „Rád bych se staršího zeptal, jak se slečna Ye a mladý pan Nangong podíleli na pletichách proti síni Jiangdong. Dosáhli svými intrikami změnu ve vedení síně Jiangdong? Ukázali veřejně všechnu špínu síně Jiangdong?“

Mo Ran se zadíval na Huanga a zeptal se: „Zavraždil snad někdo z nich předchozího vůdce sekty, nebo se na smrti vašeho mladšího bratra nějak podílel?“

„No a co!“ vyprskl vztekle Huang Xiaoyue. „Syn musí zaplatit dluhy svého otce! Tak vypadá spravedlnost!“

„Jistě, je to naprosto přirozené a velmi spravedlivé,“ řekl Mo Ran lhostejným tónem. „To už snad stačilo. Nemyslím, že je nutné pokračovat se starším Huangem ve při. Dost řečí. Ať rozhodne boj.“

Huang Xiaoyue se rozzuřil na nejvyšší míru a vykřikl: „Mo Rane! Jste nenapravitelný hlupák!“

„Zajímavé. Kdo že je tadý hlupák?“

Ze zákrtu horské cesty zazněl cizí hlas. Z lesa pomalu vyšel Xue Meng svírající svůj Longcheng. Čepel jeho meče byla studená a ostrá. Na slunci se zatřpytila tak, že všechny donutila zavřít oči.

„Hlasitě tu křičíte, že chcete prolít krev na prahu mého domu. Proč jste se vy, ze síně Jiangdong vydali na horu Sisheng? Hledáte smrt?“

Kdyby se měl Huang Xiaoyue postavit jen jedinému muži, snad by v boji s ním obstál. Nyní se však všechno zvrátilo. Stála proti němu přesila a on by ji jen stěží porazil a skolil své nepřátele. Navíc se objevil malý fénix Xue Meng a kdo by neznal jeho meč Longcheng?

Když se před branou sekty objevili oba bratři, bude pro Huang Xiaoyueho naprosto nemožné, aby při vší snaze připravil Nangong Siho a Ye Wanxi o život.

Když Mo Ran uviděl, že přišel Xue Meng, zatvářil se ustaraně.

„Vrať se,“ řekl Xue Mengovi.

„Chci ti pomoci.“

„Tohle nemá s horou Sisheng co dělat. Pomáhám jim z vlastní vůle a ty se do toho nemíchej,“ zamračil se Mo Ran. Pro sebe si v duchu říkal: To je ten můj bratříček takový pitomec? Síň Jiangdong sice už není tak mocná, jak bývala, ale i hubený velbloud je větší než kůň. Pořád patří mezi devět nejvýznamnějších sekt a neteř jejich předchozí hlavy se provdala za jednoho ze starších Pavilónu Huahuang. Když jim Xue Meng půjde na pomoc, bude to jménem celé hory Sisheng a ta si tak znepřátelí dvě velké sekty najednou.

To se nesmí stát.

„Koukej se okamžitě vrátit,“ křikl Mo Ran.

Xue Mengovo uvažování tak daleko nedošlo a stejně by takové jemnůstky nepochopil. Zlobil se a cítil ponížení, protože Mo Ran o jeho pomoc nestojí. Xue Meng vykročil vpřed, protože mu jeho pýcha nic jiného nedovolila, když si všiml, že v dále na cestě se zvedají mračna prachu. Jako blesk se přihnal sněhobílý kůň. Na koni seděla půvabná žena v bílém; na zádech nesla loutnu. Byla to kultivující z paláce Taxue na hoře Kunlun.

„Nesu důležité zprávy! Je to velice naléhavé!“

Kultivující se tvářila velmi vážně, křičela a pobízela koně k rychlejšímu trysku.

Pak si konečně povšimla výjevu na úpatí hory a zatáhla za otěže. Strnule seděla a překvapeně mrkala.

„Nesu důležité – ehm... co... co to tady děláte?“

Díky nečekanému příjezdu poselkyně z paláce Taxue už k souboji mezi Mo Ranem a Huang Xiaoyuem nedošlo. Namísto toho Xue Zhengyong pozval Huang Xiaoyueho na horu Sisheng.

Kultivující z paláce Taxue stála v Síni věrnosti. Rudé rty měla pootevřené. Uklonila se a pronesla: „Naléhavé zprávy. Xu Shuanglin byl nalezen.“

Ye Wangxi při těch slovech smrtelně zbledla.

Kultivující pokračovala: „Poslali jsme přes deset tisíc Nefritových motýlů, aby Xu Shuanglina vystopovali. Dnes ráno se dva konečně vrátili. Zjistili jsme, že okolí hory Huang je chráněno zvláštními kouzly. Pán paláce se domnívá, že se Xu Shuanglin může skrývat právě tam a přikázal nám, abychom o tom spěšně vyrozuměli ostatní sekty a mohl vzniknout nějaký návrh, jak postupovat.“

Xue Zhengyong byl překvapený a zároveň měl radost: „Je to jisté?“

Kultivující odpověděla: „Jistotu nemáme, ale Nefritoví motýli hlásili, že kolem hory Huang po celé dny přetrvává temná energie, která se nerozptyluje. Máme za to, že tento jev nemůže být náhodný.“

„Xue Zhengyong vstal: „Dobrá! Když nyní máme stopu, nemůžeme už dál vyčkávat. Co má váš pán paláce v úmyslu?“

„Pán paláce a vůdce sekty na věc nahlíží podobně. I on si myslí, že není času nazbyt a je nutné se vydat na místo a tam pátrat.“

„Výborně!“ Xue Zhengyong se obrátil na Huang Xiaoyueho a řekl: „Vůdce Huang, proč se do toho nepustit společně? Kdybychom toho padoucha Xu Shuanglina dokázali dopadnout, pak byste se mohl pomstít za vraždu vašeho mladšího bratra.“

Huang Xiaoyuemu se málem zastavilo srdce. Byl si až příliš dobře vědom toho, že on by mohl Xu Shuanglina sotva porazit. Navíc jeho touha po pomstě byla jen zástěrkou.

Co měla smrt jeho bratra společného s těmi dvěma mladými lidmi?

Před svými žáky neustále provolával pomstu, ale v hlavě nosil listivý plán. Každý věděl, že díky neštěstí, které postihlo síň Jiangdong, její moc upadla a on už se dávno doslechl o nesmírném bohatství,

kteřé ukrývala sekta Rufeng. Jeho záměrem bylo zajmout najednou Ye Wangxi i Nangong Siho a donutit je, aby mu vydali poklady, které shromáždili jejich předkové.

Huang Xiao křečovité sevřel ruce ukřité v širokých rukávech. Chvíli zvažoval pro a proti, pak ze sebe vynutil úsměv a řekl: „Stále ještě nevíme, zda ta osoba na hoře Huang je Xu Shuanglin. Ani nemluvě o tom, že ke sváru mezi Síní Jiangdong a sektou Rufeng již došlo. Toto není můj osobní spor, ale jde tu o pověst celé sekty. Je třeba to důkladně promyslet.“

„Máte pravdu,“ řekl Xue Zhengyong. „Co tedy nejprve vypátrat Xu Shuanglina, vyřešit osobní křivdy a teprve pak urovnat nesyvářky se sektou Rufeng?“

„To, co říká vůdce sekty Xue je jistě podnětné. Ze celé sekty Rufeng zbylo jen zřústošené požářiště. S kým bych podle vás měl urovnávat nesyvářky?“

„Ale to já přece nevíím. Na to se vznešený pán Cesty Huang musí ptát sám sebe,“ odpověděl Xue Zhengyong s úsměvem. „Ze starého domu sekty Rufeng zbyla jediná cihla a pán Cesty spěchá zadusit její poslední výhonky.“

„Vy!“ Huang Xiaoyue máchl rukávy: „To je osobní věc.“

Xue Meng se rozesmál: „Právě jste řekl, že jde o pověst celé sekty a není to váš osobní spor. A teď už je to jen osobní věc. Síní Jiangdong patří mezi devět nejvýznamnějších sekt světa kultivace. Jak se jen můžete chovat tak lehkomyšlně?“

Huang Xiaoyue pochopil, že šlápnul vedle. Ale protože nevěděl, co by na to měl odpovědět, zmlkl. Vřhl na Xue Zhengyonga zuřivý pohled, mávl rukávy a rozhněvaně odvedl zbylé žáky klanu Jiangdong k bráně. Nastoupili na meče a rozlétli se k hoře Huang.

Ye Wangxi se lítostivě obrátila na Xue Zhengyonga: „Vůdce sekty Xue, velice se omlouvám, opravdu. My...“

„Ptáky lapené do sítě lovci nezabíjejí.“ Xue Zhengyong sledoval odchod členů síně Jiangdong a úsměv na jeho tváři uvadal. Se studeným výrazem řekl: „Síní Jiangdong zašla příliš daleko.“

Zadíval se na paprsky světla, které do síně pronikaly zvenčí a sřraštil čelo. Mezi obočím se objevila vráska. Potom pronesl: „Vydejme se tedy na horu Huang.“

Hora Huang byla daleko, a proto všichni zvolili let na meči. Když dorazili, na úpatí hory už bylo mnoho kultivujících. K hoře Huang dorazilo devět mocných sekt a zbytek světa kultivace také.

Chu Wanning ze svého meče seskočil jako první. Jeho kroky byly nejisté a tvář měl bledou. Naštěstí býval bledý pořád a nikdo kolem si ničeho zvláštního nevšiml. Kromě Mo Rana, který k němu přišel a když se nikdo nedíval, vzal ho za ruku.

„Mistře, letěl jste moc dobře.“

„Hm?“

Mo Ran se uculil: „Opravdu.“

Chu Wanning si odkašlal a uhnul pohledem.

Ostatním osm sekt se už shromáždilo před horou. Xue Zhengyong hned použil svou duchovní sílu, když spěchal na pomoc s mohutnou bariérou, která obklopovala horu a sahala až k obloze.

Postupně se tu objevovalo osazenstvo hory Sisheng. Zanedlouho dorazil i Xue Meng. Plynule dosedl na zem mezi Mo Ranem a Chu Wanningem. Pozoroval to, co se odehrávalo v popředí, zamračil se a zabručel: „Co to dělají? Proč se nejde nahoru?“

Mo Ran mu začal vysvětlovat: „Ne, že bychom nechtěli nahoru, ale nemůžeme.“

Xue Menga to očividně zmátlo: „Proč?“

„Hora Huang patří mezi čtyři zlé hory kultivačního světa,“ odpověděl mu Chu Wanning. „Tato hora je velice zvláštní místo a není nijak snadné se na ní dostat.“

Xue Meng se zarazil: „Ale já znám jen čtyři posvátné hory. To jsou i špatné hory? A které to jsou?“

„Jsou to hory Jiao, Jia...“

Xue Meng vyvalil oči: „Jia přece znamená falešná. Je to Falešná hora?“

„... Znamená to Krunýřová hora.“

„Aha, aha.“ Xue Meng se začervenál. „Jistě.“

„Hora Lu a ta, co se tu tyčí před námi, hora Huang.“

Chu Wanning se odmlčel a pak řekl: „Patří ke krvavým dějinám světa kultivace. V dnešní době se o tom mluví jen zřídka. Je třeba projít mnoho knih, abyste našli nějaké zápisy o čtyřech zlých horách.“

„K čemu by takové místo jako zlá hora bylo?“

Chu Wanning neodpověděl. Namísto toho položil Xue Mengovi otázku: „Pamatuješ se ještě na příběh o tom, jak zakladatel sekty Rufeng zkontroloval vodního draka?“

„Vzpomínám,“ řekl Xue Meng. „Ve Východním moři kdysi žil zlý divoký drak. On ho porazil a uvěznil ve Věži zlatého bubnu a pak s ním uzavřel smlouvu zpečetěnou krví, že drak bude sloužit jen jemu. Když drak zahynul, jeho maso se proměnilo v úrodnou půdu, krev v potoky a řeky, kosti v hory a šupiny ve stromy. Ta hora už celá pokolení ukrývá hrobky členů sekty Rufeng a i když je známa také jako Hrobka hrdinů, jmenuje se hora Jiao.“

Chu Wanning kývl: „Správně. Hora Jiao vznikla přeměnou záštiplného dračího ducha. Všichni znáte čtyři souhvězdí odpovídající čtyřem světovým stranám a čtyřem ročním obdobím. Jsou to čtyři pozeňnaná zvířata – azurový drak, rumělkový pták, bílý tygr a černá želva Xuanwu.“

Xue Meng začínal pomalu chápat: „Takže ta ostatní místa jsou stejná jako hora Jiao. Vznikla přeměnou duchů zlých tvorů?“

„Ano.“

„Takže hora Huang je... rumělkový pták?“ hádal Xue Meng.

Zvedl hlavu a zadíval se na gigantické útesy zahalené v oblacích a všiml si, že prostřední štít se podivuhodně stáčí, jako když fénix natahuje svůj dlouhý, štíhlý krk.

„Správně,“ pronesl Chu Wanning. Každá zlá hora skrývá jiný druh nebezpečí. Například na horu Jiao se mohou odvážit jen potomci zakladatele sekty Rufeng a lidé v jejich doprovodu. Ostatní se vystavují hrozbě, že je otřesy země, způsobené pohyby dračího těla pohřbí zaživa. Na hoře Huang je to podobné.“

„To je ale divné.“ Xue Meng se otočil a sledoval vůdce sekt, kteří vrhali svá kouzla. I jeho otec se snažil. „Hora Jiao patří sektě Rufeng. Všichni to vědí. Nám přece stačí sehnat potomky toho, kdo kdysi přemohl ducha rumělkového ptáka.“

Mo Ran, který celou dobu mlčel, konečně promluvil: „Ta osoba nedávno zahynula při neštěstí. Kdyby byla naživu, mohli bychom to tak udělat.“

Xue Meng se zarazil: „Ty víš, kdo to je?“

„Jistě. Je to žena a my všichni jí známe.“

Poznámka: 惶 huang – bojácny, ustrašený, neklidný, úzkostný

199. kapitola - Mistrův první žák

„Ach, kdo je to? Kdo je ten, kdo jako jediný může poroučet na hoře Huang? A co jiní potomci toho, kdo přemohl ducha rumělkového ptáka?“

Mo Ran neodpověděl. Místo toho řekl: „Osoba, která před tisíci lety porazila rumělkového ptáka nesla jméno Song Qiao, zdvořilostním jménem Xingyi.“

Xue Meng zblednul a vyhrkl: „Vznešený pán Huabi, Song Xingyi?!?“

„Ano.“

„On, on byl posledním z motýlo-kostých, který se v dějinách kultivace stal mistrem!“

Mo Ran s kamennou tváří pronesl: „Správně. Poslední člověk, který mohl otevřít brány hory Huang, zahynul v ohnivém moři, které spálilo sektu Rufeng. Byla to Song Qitong.“

Xue Meng dokázal jen udiveně otevřít ústa. Když se vzpamatoval a chtěl promluvit, opodál začalo být rušno. Na úpatí hory Huang se objevila velká skupina kultivujících v zelených oděvech z usedlosti Bitan a všichni se shromáždili v těsné blízkosti bariéry.

„Vznešený pane Li!“

„Pane!“

Chu Wanningu výraz se změnil. Vykročil k nim celý zamračený. Prodral se davem a spatřil Li Wuxina, kterého podpíral jeden z jeho žáků. Tvář měl bílou jako list papíru a vykašlával krev.

Krev stékala i po jeho bílé bradce, rty měl bledé a oči obrácené v sloup. Byl zpola v bezvědomí a mluvil třaslavým hlasem jako ze sna: „Je to první... ano... je to první místo...“

Kvůli tomu, že Li Wuxin odmítl ustoupit, zpětný odraz z bariéry zasáhl i ostatní vůdce sekt. Huang Xiaoyue byl prozatímni hlavou síně Jiangdong, a jeho duchovní síla nedosahovala takového stupně jako u jiných vůdců sekt. Teď mu síly došly a sotva dokázal otočit hlavou.

Oproti němu byl Jiang Xi trochu pobledlý, ale zvládl Li Wuxina sledovat. Řekl: „Zasáhla ho fénixova noční můra.“

Kletba fénixe byla spojena s Fénixí pečetí hory Huang. Pokud se jí někdo pokusil zlomit a vydat se na horu, zachvátilo ho kouzlo podobné zlému snu. Bylo to podobné iluzi na dně jezera Jincheng, ale kletba fénixe se obtížně snímala a často se stávalo, že ti, které zasáhla, se už nikdy neprobudili.

Když to žáci ze sekty Bitan zjistili, klekli si na kolena a začali naříkat: „Mistře! Probudte se! Mistře!“

Li Wuxin se ve snu zasmál a zamumlal pár slov. Potom se nečekaně vytrhnul ze sevření svého žáka Zhen Congminga, který upadl na zem a začal vesele tančit a smát se: „První místo! První místo! První místo!“

Někdo z žáku zašeptal: „Jaké první místo?“

Li Wuxin však neodpovídal. Ve snu prožíval nezměrnou radost. Ústa měl otevřená a byly vidět dvě řady zubů, mezi kterými protékala krev a sliny. Stále se radostně smál jako opilý. Zanedlouho však šťastný sen skončil. Stařec se zlostně zašklebil.

„Ne, ne to nemůžete! To nemůžete! Řekl, že celý traktát o umění meče sekty Bitan předá mě! Nemůžete jenom tak odejít!“

Potom se jeho tvář proměnila v masku smutku.

Nahánělo to strach. Li Wuxin byl letitý kultivující, který dbal o svou pověst a vystupování a také to byl mistr své sekty. Nikdy by si nedovolil takové chování před očima jiných...

Už nevypadal ani jako vůdce sekty, ani jako kultivující.

Ani jako člověk.

Jako by se všechna jeho důstojnost ukryla někde ve vráskách na jeho tváři. Začal žadonit: „Osm biliónů zlatých je opravdu příliš. Ten tajný spis pochází z usedlosti Bitan a dostal ho můj učitel. Vůdce sekty, slitujte se... trochu méně...“

Všichni se začali nevěřičně ohlížet jeden po druhém.

Osm biliónů zlatých?

Tajná příručka umění meče?

Někdo si vzpomněl, že předchozí vůdce sekty Bitan měl vznětlivou povahu a rád přímočaře vyzíval k měření sil všechny sekty světa kultivace. Při jednom takovém souboji byla celá usedlost srovnána se

zemí, a on neměl ani dost prostředků, aby uživil své žáky. Potom náhle zbohatl, ale od té doby začala upadat v zapomenutí technika šermu zvaná rozetnutí vody, která sektu Bitan proslavila a kdysi otřásla všemi devíti významnými sektami světa kultivace. Tato technika byla ztracena a jeho žáci už ji neovládali. Proto se někteří Li Wuxinovi vysmívali, že dřívější bašta umění meče, sekta Bitan, se díky jeho špatné výuce ve světě kultivace ocitla na chvostu.

Nyní všichni pochopili, že věci nejsou tak jednoduché, jak se domnívali – je možné, že úpadek sekty Bitan souvisel s tím, že tajný spis obsahující nauku umění meče byl prodán?

Co to mohlo jen být za kšeftaře? A všichni si hned vzpomněli na sektu Guyue'ye a pokradmu začali pátrat po Jiang Xiově obličejí.

„Mohla to být Guyue'ye...“

„Mohl to být předchůdce vůdce sekty Jianga...“

Li Wuxin se stále zmítal, válel se po zemi a Zhen Ming už ho nedokázal udržet. Střídavě plakal a křičel, vstával, aby zase padl na kolena a klaněl se na všechny strany, zatímco mu po tváři tekla krev, slzy a hlen.

„Vraťte mi to. Většinu doby, co jsem živ, jsem tu věc opatroval. Konečná částka je pět biliónů a sto miliard zlatých,“ štkal Li Wuxin. „Pět biliónů a sto miliard zlatých... opravdu rád bych vám dal to, co požadujete. Já však tolik peněz nemám. To mám zabít a loupit, dopouštět se všemožných zločinů, abych ty peníze shromáždil, ano?! Sekta sice bohatne, ale usedlost Bitan skutečně takové prostředky nemá... já vás poníženež žádám...“

Když uslyšeli: „denně každý člen vznešené sekty přinese sektě deset tisíc zlatých,“ začali se po Jiang Xim ohlížet i ti, kteří se dosud dívali jinam. Xuanyanův pavilón, který měl Jiang Xi pevně ve svých rukou, byl největším černým trhem světa kultivace. Když není řeč o něm, tak o kom?

Mladí žáci ze sekty Bitan zuřili. S očima podlitýma krví se na Jiang Xiho rozkřikl: „Vůdce sekty Jiangu! Je pravdou, že tři nejdůležitější svitky traktátu o umění meče zvaného Bitanské rozetnutí vody jsou v držení sekty Guyue'ye?! A vy jste za ně požadoval osm biliónů zlatých, vy jeden... Jak můžete být tak nestydatě drzí!“

Než stačil Jiang Xi cokoli říci, ozval se kdosi zleva: „Pravdu nikdo nezná. Jak se odvažujete obviňovat vůdce sekty Jianga?“

To promluvil Huang Xiaoyue, který sotva lupal po dechu.

Ten staroch držel své třaslavé ruce nad bariérou. Chtěl svými slovy Jiang Ximu naznačit, že stojí při něm? Zatraceně, co tím chce dokázat? Je to nad slunce jasnější.

Jeden z žáků sekty Bitan se rozvzteklil tak, že vykročil k Huang Xiaoyuemu, aby na něj vrhnul kletbu. Další člen sekty ho však zastavil: „Zhen Congmingu, nedávej jim záminku.“

Mo Ran při zvuku toho jména strnul.

To jméno znamenalo „chytrák“ a také smích, ze kterého až bolela ústa. Když teď viděl, jak stařec klečí v bahně a bije hlavou o zem, zalila ho trpkost.

Vůbec se nemohl smát.

„Pět biliónů je příliš... co... co... Pět biliónů a pět set miliard?“ Li Wuxin slzel a otíral si obličej rukávy. „Pět a půl biliónu. Vydal bych se do Yizhou, obchodovat s Chang Shim, a prodal bych mu nějaké magické artefakty a drahokamy. Ale pořád bych neměl pět a půl biliónu... Vůdce sekty, udělejte dobrý skutek a slitujte se... Vraťte mi ten traktát o umění meče.“

Klaněl se až k zemi. Z rozbitého čela mu tekla krev.

„Umění rozetnutí vody je samotným srdcem sekty Bitan...“ zafňukal. Než jsem se postavil do jejího čela, bylo mým jediným přáním zachránit ten traktát o umění meče. Usiloval jsem o to celý život... Celý život, až mi černé vlasy zbělely, prosil jsem vás jednoho po druhém, napřed vašeho otce, potom vás... dokonce i Luo Fenghua slyšel mé prosby...“

„Óóó!“

Všichni zbledli.

Luo Fenghua?!

Li Wuxin žadonil u Luo Fenghuy?!

To nebyla Guyue'ye... to byla... to byla...

Všichni se ohlédli, nikdo se ani nepohnul, ale každý věděl, kam se má dívat. Téměř všichni přítomní, třebaže byli z mnoha různých sekt, se jako jeden muž zahleděli na Nangong Siho a Ye Wangxi.

„To byla sekta Rufeng!“

Někdo to vykřikl nahlas. Už nebylo proč šeptat.

„Odporné!“

„Tak proto se bojová umění sekty Rufeng v posledních desetiletích tolik zlepšila? Jen díky tomu, že chlubili odkazem cizího mistra! Ubožáci!“

„Tak proto obsadil Nangong Si v klání na hoře Lingshan třetí místo! Jeho dovednosti byly založené na ukradených znalostech!“

„Hnus!“

„Nangong Si stál na místě se smutně svěšenou hlavou. Samozřejmě, že sotva mohl znát všechny nepravosti, které se v sektě Rufeng a jejích dvaasedmdesáti městech odehrály a které padaly na hlavu jeho otce a předků. Jenže vypořádat se s nimi musel on.

Nepokusil se utíkat, neutrousil ani slovo. Jen tam mlčky stál s popelavou tváří.

Ye Wangxi ho chtěla vzít za ruku, ale on svou ruku odtáhl a postavil se před ní.

„A on má ještě odvahu...“

„Jeho otec byl netvor, jaký asi může být syn?“

Lidé ze sekty Bitan byli rozvzteklí na nejvyšší míru a křičeli na ně: „Zmizte! Co tady ještě civíte?!“

„Sekta Rufeng už nepatří mezi deset nejvýznamnějších sekt! Co stojíte? Táhněte pryč!“

„Pse! Čubko! Že se nestydíte!“

Ze zástupu kolem na ně přšely nadávky, ve všech tvářích se zračila nenávist a hněv.

Kdosi oblečený v zeleném vykročil kupředu. Byl to jeden z žáků z usedlosti Bitan. Chytil Nangong Siho za oděv.

„A Si!“ vykřikla Ye Wangxi.

V kratičkém okamžiku byl Nangong Si sražen na zem a spustil se déšť ran na jeho obličej, hrud' a břicho. V těch ranách nebyla žádná duchovní síla, byly jen tupé, těžké a měly ublížit.

V tu chvíli zazněl studený a přísný hlas: „Přestaňte.“

Zamýšlený úder ještě zasáhl Nangong Siho pohlednou tvář. Plival krev, vlasy měl zcuchané a ležel na zemi pokrytý blátem.

Rozzlobený žák zvedl pěst k další ráně, ale někdo ho uchopil za paži. Ohlédl se a zavrčel: „Pse! Chceš snad...“

Zmlkl.

Za ním totiž stál mistr, který nemá sobě rovného, Chu Wanning.

„Přestaňte.“

Dívaly se na něj Chu Wanningovy oči, které připomínaly průzračnou, ledově studenou vodu. V tváři měl nečitelný výraz, jako by se v ní odráželo množství protichůdných pocitů, nebo také vůbec nic.

Pevně držel mladíka za paži, stiskl rty a pak zopakoval: „Přestaňte.“

Nangong Si vykašlával krev. Ye Wangxi se sklonila, aby mu pomohla, ale zastavil ji: „Nebojte se o mně. Místo svého otce zodpovídám za sektu Rufeng já.“

Mladík se rozčílil ještě víc. Snažil se vymanit z Chu Wanningova sevření, aby mohl zase zasazovat rány.

Chu Wanningovo ostré obočí se nakřčilo: „Přestaňte!“

„Co je vám do toho! Vy jste vstal z mrtvých a tato věc se vás nijak netýká!“ křičel na Chu Wanninga mladík, šílený hněvem. „Jakým právem se k mému mistrovi mohli chovat takovým způsobem? Proč?! Kolik let dělala usedlost Bitan pro sektu Rufeng tažného soumara? Proč... proč mám já...“

Rozplakal se.

Za ním se ozývaly Li Wuxinovy nářky a prosby.

Li Wuxin stále prosil Nangong Liua, který už žil jen v jeho představách: „Luo Fenghua řekl, že je ochotný mi ten traktát o umění meče vydat... Ale on není nikde k nalezení. Slíbil mi to. Vůdce sekty... on mi to slíbil... Je mi sedmdesát devět let. Mnoho života mi už nezbývá. Má kultivační úroveň není vysoká. Nebudu se moci odloučit od svého mrtvého těla a stát se nesmrtelným, ani se nesetkám se svým mistrem... Nemohu vykonat ani to jediné, oč mě žádal.“

Každé slovo z Li Wuxinových úst bylo jako chuchvalec sražené krve, který se dere vzhůru jícnem. Zakvílel: „Nemohu, vůdce sekty, nemohu... vydejte mi to... ať to vrátím na usedlost Bitan... vydejte mi to...“

„Já vás poníženě prosím...“

Mladý žák ze sekty Bitan se v Chu Wanningových rukou roztřásl. Oči měl plné slz, zloby a zmatku. Nemohl se však osvobodit. Nakonec udeřil Chu Wanninga do tváře a řekl: „Jaký učený mistr?! Všichni jste prašiví psi.“

„Mistře!“

„Mo Rane, zůstaň, kde jsi a ani se nehni. Nechoď sem.“

Chu Wanning pustil mladíkovu paži. Jakmile byl volný, vyrazil, aby znovu začal bít zraněného Nangong Siho, ale zazářilo zlaté světlo a Nangong Siho a Ye Wangxi obklopila ochranná bariéra v podobě květu jabloně haitang.

Chu Wanning, který zpola klečel na zemi, se nyní pomalu vztyčil a zahleděl se na překvapené a rozzlobené obličej před sebou. Na jednom konci zástupu stál sám, na druhém byl Li Wuxin, celý pokrytý krví a slzami.

Znovu zazněl Li Wuxinův stařecký hlas, jako větve stromu, které vržou v zimním větru a vzpínají se obloze: „Vám nestačí pět biliónů a pět set miliard...“

Stařec se ve svém snu znovu pokoušel vyjednávat s Nangong Liuem.

S tím skromným a nyní mrtvým člověkem.

Velice skromným.

Byl tak skromný, že se tvář toho starého muže změnila v rozbředlé bahno.

„Pět biliónů a osm set miliard?“

Hlas se mu třásl.

Chu Wanning zavřel oči.

I jeho ruce, skryté v širokých rukávech se třáslly a svíraly.

Ale pomalu pronesl slovo po slovu: „Nangong Si je synem mé dávné přítelkyně, Rong Yan, paní Rong.“

Lidé shromáždění před obrovitou masou hory Huang tiše naslouchali Li Wuxinově naříkání a Chu Wanningovu studenému, drsnému hlasu.

Jako první promluvil Li Wuxin: „Tedy pět biliónů a osm set miliard by tedy stačilo? Jsou to jen tři svitky šermířské příručky...“

Chu Wanning řekl: „Když jsem opustil sektu, nechal jsem s sebou žádné stříbrné pruty a ani jsem nevěděl, jak o ně požádat. Jen díky velkorysosti paní Rong jsem měl jídlo a střechu nad hlavou, protože právě ona mi dovolila na čas zůstat u sekty Rufeng.“

Odmlčel se, ale jediná odpověď, které se mu dostalo, bylo Li Wuxinovo kvílení.

„Paní Rong mne požádala, abych přijal jejího syna, Nangong Siho, za svého žáka. Nepřijal jsem to, protože jsem se cítil příliš mlád. Tehdy však...“

Chu Wanning se otočil a pohlédl na Nangong Siho, který ležel na zemi. Rozhodl se, že konečně odhalí pravdu, kterou Nangong Si nezná a kterou si nemůže pamatovat, slovo po slovu.

„Tehdy paní Rong přivedla svého syna a před chrámem Zongmiao se mi třikrát poklonil. Tehdy řekla, že Nangong Si dokončil obřad předků a pokud se rozhodnu zůstat v sektě Rufeng po delší čas, budou mi prokazovat úctu jako Nangong Siho učitel.“

Chu Wanning vzhlédl.

„Nangong Si je mým žákem.“

Xue Meng při těch slovech smrtelně zbledl.

Ani Mo Ran a Shi Mei nevypadali vesele, ale jen mlčky hleděli na Chu Wanninga.

„Říká se, že otec je ke svému synovi vázán povinností, učitelova povinnost trvá den, otcovská povinnost celý život. Jelikož jsem přijal tři úklony, které mi Nangong Si složil, může mě nazývat svým mistrem.“ Pokračoval: „Jeho mistr je zde přítomen. Pokud tedy žádáte zadostiučinění nebo pomstu... jsem k dispozici.“

„Mistře!“

„Mistře!“

Mo Ran, Xue Meng a Shi Mei padli na kolena. Nangong Si se pokoušel zvednout ze země, ale stále vykašlával krev. Mumlal: „Ne, já se neuklonil... nikdy jsem se mu neuklonil. Nemám mistra. Nemám žádného mistra...“

V tu chvíli Li Wuxin dlouze zavyl. Zvedl hlavu k nebi, vlající bílé vlasy připomínaly poletující sněh. Oči měl do široka otevřené a tekly z nich stružky krve.

Sténal, křičel, sípal.

„Pět biliónů devět set miliard to bude stačit, že? Vůdce sekty Nangongu... pět biliónů devět set miliard... vy máte větší majetek, slitujte se nade mnou, nad ubohým starcem, a nechte mi trochu peněz na pohřeb... dobrá, dobrá?“

Měl hlavu zvrácenou tak, že hrozilo, že si zlomí vaz. Syknul. Naběhly mu žíly.

„Dobrá!“

Po třetím souhlasu Li Wuxin vydávil krev.

Potom padl na zem.

Hlava té nejmenší a nejméně významné sekty světa kultivace. Stařec, který dokud byl naživu, pokoušel se vetřít do přízně jakékoli sekty, a chodil všude jako postrach. Byl jako krutý žert. Všechno jeho snažení, kterému obětoval většinu života bylo naprosto zbytečné. Nepodařilo se mu získat ani tři svitky ztraceného šermířského traktátu.

Jen marnost nad marnost.

Vyvalil oči a padl do prachu.

Zemřel.

Vanul vítr. Živí se tvářili všelijak, ale nikdo neřekl ani slovo.

Mo Ran si vzpomněl na poklad na hoře Jiao, který je tak obrovský, že se za něj dá vybudovat nová sekta. To věděli i v síni Jiangdong.

Usedlost Bitan a sekta Rufeng si byly velmi blízké, jak to, že oni o tak důležité věci nevěděli?

Po Nangong Liuově smrti řada větších i menších sekt pátrala po jeho synovi, aby ho zajali živého. Tvrdili, že se chtějí pomstít, ale mysleli jen na horu zlata a stříbra.

Ne tak sekta Bitan.

Sekta Bitan byla hloupá. Neobratně se pokoušeli být zadobře s horou Sisheng i se sektou Guyue'ye. Doufali, že jednou v budoucnu je obě sekty budou chránit a podporovat.

Li Wuxin na poklad zlata a stříbra sekty Rufeng nikdy ani nepomyslel.

Sekta Rufeng ho ponižovala a mučila až do smrti.

Snad právě proto, že byl ponižován a utlačován tak dlouho, stařec pochopil, že žádné bohatství křivdy a nespravedlnost nenapraví.

Mo Ran se díval na Li Wuxinův zašpiněný stařecký obličej, zašpiněný tak, až to bylo k smíchu.

Náhle porozuměl tomu, jaký otřes to tehdy pro sektu Rufeng musel být. Všichni se zoufale pokoušeli uprchnout. Tento stařec snad také toužil uniknout, tehdy však zůstal.

Očividně neměl dost sil, ale přinutil se zůstat v ohnivé záplavě.

Na svém letícím meči zachránil tucty životů lidí, kteří s ním neměli nic společného.

Říkalo se, že zakladatel sekty Bitan ovládl techniku rozetnutí vody. Jeho meč dokázal rozdělit vody a rozpoltit nebesa a lidé o něm mluvili jako o světci meče.

Li Wuxinovi chyběly tři knihy jeho nauky. Když se nemohl naučit tomu ohromujícímu umění meče, nemohl se ani stát světcem meče.

To jediné, co nakonec dokázal, bylo použít techniku létání na meči a vytáhnout neznámé lidi, možná i žáky sekty Rufeng, jednoho po druhém z ohnivého moře, a odvést je zpět do světa lidí.

200. kapitola - Místře, hora Huang se otevřela

Žáci z usedlosti Bitan by si nikdy ani nepomysleli, že život jejich mistra skončí ještě dříve, než boj o horu Huang vůbec vypukne.

Třebaže Li Wuxin byl očividně letitý a stáří na něj těžce doléhalo, sotva by zemřel tak náhle, kdyby nebyl zasažen zlým kouzlem, které obrátilo tok energie v jeho meridiánech.

Po chvíli ticha všichni ti, co patřili k sektě Bitan poklekli.

K nebi se rozlehlo naříkání a všech se zmocnil žal. Žáka, který si chtěl vyřizovat účty s Nangong Sim, už žádná odplata nezajímala. Doplazil se ke svému mistru a slzy si utíral rukávem.

Bariéra obklopující horu Huang vydala drásavý bzučivý zvuk. Jiang Xi ihned změnil výraz a důrazným tónem vykřikl: „Někdo musí na Li Wuxinovo místo, jinak tu dnes zemřeme všichni!“

Xue Zhengyong se otočil: „Yuhengu! Rychle, pomozte mi!“

Chu Wanningovi to samozřejmě nikdo nemusel opakovat. Specializoval se na magické bariéry. Ten zvuk znamenal, že vyslané kouzlo proniklo až k féniximu démonovi, který se pokouší ochrannou hradbu udržet a že starším se už téměř podařilo bariéru prolomit. Pokud se jim to podaří, bude to velký úspěch, ale pokud ne, zasáhne je zpětný odraz kouzla, které má sílu pohnout horami a přeměnit údolí v jezera.

Přispěchal na prázdné místo po Li Wuxinovi, vrhl ostrý pohled, máchl rukávy a zvedl paže.

Dotyk bariéry Chu Wanninga znepokojil. Vrhla pronikavý pohled na Huanga Xiaoyueho, který stál vedle něj.

Viděl, že se Huang Xiaoyue vydatně potí, celý se třese a tvář má úplně rudou. Zdálo se, že do kouzla vkládá všechny své síly – alespoň ostatním vůdcům sekt to tak připadalo.

Huang Xiaoyue mohl sice oklamat ostatní, ale nemohl oklamat mistra Cesty Chu Wanninga.

Jakmile Chu Wanning převzal Li Wuxinovo břemeno, zjistil, že zpětný odpor je na tomto místě podivně silný. Jinými slovy, Li Wuxin toho měl naloženo za dva kultivující. Tam, kde všichni řádně spolupracují, může taková situace sotva nastat. Jediný důvod, proč se to stalo, je ten, že člověk vedle něj se nesnaží vůbec.

Huang Xiaoyue tady předvádí pěkné divadýlko!

Chu Wanning se rozzlobil, nakrčil černá obočí a přísně prohlásil: „Vy... jak se opovažujete si se mnou zahrávat!“

„Co, cože...“ Huang Xiaoyue lapal po dechu a jeho hlas připomínal bzučení komára. Vypadal, že je na zhroutení. Několik nejbližších vůdců sekt zaslechlo hovor a začali se rozhlížet, co se děje.

„Co to učení mistr říká? Jakápak hra...“

„Co tu hraje musíme nejlépe vědět sám! Nerozčilujte mě a koukejte něco opravdu dělat!“

Xue Zhengyong probíhající při nesl s nelibostí: „Yuhengu, co máte proti váženému panu Huangovi? Vždyť vidíte, že sotva mluví. Pokud je třeba si něco vyříkat, tak až potom, co prorazíme bariéru!“

Huang Xiaoyue vzhlédl a střetl se s pohledem chladným a studeným jako ostří meče. Srdce se mu málem zastavilo.

Jednoduše neměl dost síly, aby ji mohl použít na prolomení fénixí bariéry. Jediný důvod, proč přispěchal pomáhat, byl ten, aby si zachoval tvář a kultivační svět se dozvěděl že Síň Jiangdong je pořád tady a on, Huang Xiaoyue něco umí. Li Wuxin sice opravdu něco uměl, ale nedokázal zvládnout přívál škodlivého qi za dva. Zasáhl ho zpětný náraz kouzla a zemřel místo něj. Jedna věc byla, že zemřel, ale že za něj nastoupil Chu Wanning, to byla věc úplně jiná.

Tenhle učení mistr Chu by zasluhoval rozkrájet na kousičky!

Huang Xiaoyue měl tvář lesklou potem. Ten pot už nemusel ze sebe cedit, tekl z něj sám, a byl úplně studený. Potil se čím dál víc.

Začal zoufale přemýšlet o tom, co by měl udělat.

V ten napjatý okamžik se Huang Xiaoyue kousnul do jazyka, aby mu začala téct krev. Nechal vytékat krev a sliny z koutku svých úst.

„Učení mistře... je to z vaší strany vůči tomuto starci jistě jen velké nedorozumění... když vůdce sekty Li odpadl, tento stařec byl skutečně... já už ne... už ne...“

Začal kašlat a plival krev všude kolem.

„Tento stařec už víc nevydrží...“

Nechá se Chu Wanning oklamat?

Li Wuxin a Huang Xiaoyue. Kdo z nich byl slabší? Není třeba rozebírat, že ve skutečnosti byli oba silní. Kdyby oba použili všechnu svou sílu, jak by bylo možné, aby se Li Wuxin zhroutil jako první?

Rozhněvaně máchl rukávy a v ruce se mu objevil Tianwen. Huang Xiaoyue odlétl deset stop daleko.

„Vypadněte!“

„Au!“

Žáci ze Síň Jiangdong byli úplně bez sebe a hned se všichni rozběhli za svým starším.

Na Chu Wanninga se rázem upřelo mnoho očí.

„Učení mistře Chu, proč si počínáte tak prchlivě?“

„Mistr Huang dělal, co mohl. Proč na něj berete bič a vybíjíte si na něm vztek?“

„Týráte jiné, jen proto, že můžete?!“

Chu Wanning předstíral, že ty rozčilené poznámky neslyší. Zuřil a vrhal ostré pohledy na všechny strany, a snad proto, že se mu v očích odráželo červené světélkování bariéry, zdálo se, že rudě žhnou.

„Vypadněte odsud!“

Nekřičel, ale jeho hlas zněl zlověstně.

Každý, kdo Chu Wanninga trochu znal, věděl, že když jenom křičí a nadává, dá se s ním ještě dohadovat. Když začne být chladný a rozhodný, nikdo a nic už ho nedokáže zastavit.

Kdo by mu také chtěl stát v cestě? Když se objeví Tianwen, dost možná to někoho bude stát život.

Ozval se Xue Zhengyong: „Yuhengu... co se děje...“

„Huang Xiaoyue, opravdu jste použil svou duchovní sílu k narušení fénixí bariéry?“ Chu Wanning se do bariéry opíral takovou silou, až mu naběhly žíly. „Když už Li Wuxin nemohl, skutečně jste převzal tíhu, kterou nesl?“

„O čem to mluvíte?“

Žačky ze Síně Jiangdong začaly křičet.

„Náš mistr Huang tu dává krev a vy se pokoušíte tvrdit, že se nesnažil dost? Budete spokojení teprve až když zemře jako vůdce sekty Li?“

Chu Wanning zvedl obočí, chystal se promluvit, když se bariéra okolo něj začala divoce otřásat. Dlaně všech mistrů sekt obklopila načervenalá záře.

Jiang Xi sykl: „Soustředte se! To je poslední úroveň! Brzy pukne!“

Chu Wanning neměl náladu hádat se s těmi blázný. Soustředil se, položil ruce na povrch bariéry a namířil svou duchovní sílu do vznikající praskliny ze které vyšlehávaly plameny.

Ozvala se hlasitá rána.

Země se zachvěla.

V bariéře obklopující horu Huang se objevila mohutná puklina, dlouhá na osm stop, dost široká na to, aby jí prošlo pět lidí vedle sebe.

Xue Zhengyong se smál: „Otevřela se! Bariéra se otevřela!“

Byl blízko otvoru a když do něj nahlédl, ucítil, jak mu do tváře vane ohavný zápach, černorudý a těžký jako morový dech. Vykřikl.

„Proč to tak zatraceně smrdí?“

Ostatní kultivující se přestali starat o usedlost Bitan i o Síně Jiangdong a běželi se podívat.

Opat chrámu Wubei byl na takové věci dost citlivý. Promnul prsty růženec a zabručel: „Je to místo, kde byla shromažďována mrtvá těla. Starých mrtvol a křivd je na hoře Huang možná víc, než jsme si představovali.“

Jaing Xi s ponurým výrazem prohlásil: „Vypadá to, že ta špinavá krysa Xu Shuanglin si opravdu udělala hnízdo v týhle zatracený hoře.“ Otočil se a řekl: „Poslouchejte, vy všichni, co jste zranění, máte strach, jste k ničemu, nebo to jen hrajete.“

Když mluvil o hraní, tak se ostře zadíval na Huang Xiaoyueho, který ležel na zemi a hlasitě odfrknul. „Tihle všichni zůstanou na úpatí hory. Zbytek, ať mně následuje nahoru.“

Když Xue Meng uviděl, že Chu Wanning vešel do pukliny, byl celý dychtivý vydat se za ním, ale Mo Ran tam nikde nebyl. Rozhlížel se na všechny strany, dokud si nevšiml, že v místě, kde stojí Nangong Si, je nějaký rozruch. Žáky ze sekty Bitan sice zdrtil smutek, ale jejich zášť byla o to silnější. I Nangong Si měl chuť vyrovnávat účty. Chu Wanning sice okolo něj vztyčil magickou hradbu, ale přesto tam kroužili se zkřivenými obličejí jako smečka. Jejich ostré, červené jazyky se míhaly, jak chrlili kletby a nadávky.

„Mo Rane, co tam děláš?“ ptal se Xue Meng ulekaně. „Všichni ostatní stoupají na horu.“

„Jdi napřed a postarej se o mistra a Shi Meie. Kdyby se něco stalo, dej mi hned vědět.“

Xue Mengovi nezbylo než jít.

Na úpatí hory zbyli jen lidé z usedlosti Bitan a Síně Jiangdong. Mo Ran se přestal ohlížet za Xue Mengovými zády a řekl: „Vím, jak se všichni cítíte, ale ta věc s traktátem o umění meče nemá s mladým panem Nangongem nic společného. Pokud všichni tolik toužíte po pomstě, počkejte alespoň, až chytí Xu Shuanglina.“

„To jsou dvě různé věci. Ale ať už je to Xu Shuanglin nebo Nangong Si, ani jeden z nich neunikne!“

„Správně! Oba musí zaplatit!“

Když Zhen Congming civěl na Mo Rana, oči mu žhnuly jako uhlíky.

„Mladý pane Mo, teď vám říkají učený mistr a učený mistr je i váš učitel. Jak je možné, že se dva učené mistři propůjčili k tomu, aby kryli zločiny a nečestné skutky spáchané pro osobní prospěch?“

Mo Ran odpověděl: „Jen chci, abyste byli spravedliví. Pokud vám jde opravdu o potrestání viníků, měli byste, až tady skončíme, jednat podle zákonů kultivačního světa a poslat Xu Shuanglina i ostatní na výslech do pavilónu Tianyin. Ted to vypadá, že se nemůžete dočkat, až uděláte kaši z někoho, kdo se ani nemůže bránit.“

Někdo vykřikl: „Je tu snad ještě deset velkých sekt? Je jich devět! Copak Rufeng může ještě někdo považovat za sektu?“

Zhen Congming namítl: „Je jich jen osm.“

Na tváři měl skvrny od krve. Otřel je a rozplakal se. Slzy a rozmazaná krev mu dodaly zoufalý výraz: „Jen osm sekt... sektu Bitan už nemá kdo vést.“

„Bratře...“

Nevšímal si nářků svých mladších bratrů a otočil se na Mo Rana: „Po bitvě o Nebeskou puklinu mistr řekl, že hora Sisheng by měla být počítána mezi řádné sekty. Ted se zdá, že měl o vás dvou špatný úsudek.“

„Učený mistře Mo,“ pokračoval Zhen Congming, „to opravdu chcete chránit ty dvě bestie ze sekty Rufeng?“

Než Mo Ran stačil odpovědět, ozval se drsný hlas Nangong Siho: „Mo Rane, odejděte.“

Ye Wangxi zpola klečela vedle něj a pomáhala mu vstát. Neprolévala slzy ani nevypadala bezradně. Její hlas však zněl chraplavě, když pronesla: „Mladý pane Mo, jděte nahoru. S vámi to nemá nic společného.“

Mo Ran se zadíval na Nangong Siho: „To jste se poklonil mému mistrovi jen tak, pro nic za nic? Je to i můj učitel a vy říkáte, že to se mnou nemá nic společného?“

Nangong Si nevěděl, co říci: „Vy...“

Mo Ran se obrátil a zadíval Zhen Congmingovi do tváře. Kolem už nebyli žádní žáci ze sekty Bitan, jen samí lidé ze Síně Jiangdong, kteří ho obstoupili jako hladoví tygři svou kořist.

Huang Xiaoyue se s pomocí dvou žaček došoural blíž. Ztěžka lapal po dechu. Zvedl oči a zadíval se na Mo Rana. Pak žačkám po pravici i po levici pokynul, aby odstoupily. Zabubnoval svými sesychajícími prsty a řekl: „Tento stařec už od mládí usiloval o prosazování spravedlnosti v horní kultivační oblasti. Jak má nyní jen sedět a přihlížet?“

Mo Ran chladně pronesl: „Pán Cesty Huang je skutečně příkladem pro celou horní kultivační oblast. Ještě před chvílí jste málem vypustil duši, ale sotva uplynula doba, co by dohořela kadidlová tyčinka, už jste zase na nohou a ve jménu nebes nastolujete spravedlnost. Máte můj obdiv.“

„Vy... echm, chm, chm!“ Huang Xiaoyue vypadal nesmírně dotčeně, držel se za hrud', jako by mu mělo puknout srdce, usilovně kašlal a tvářil se, že na něj jdou mdloby. Vypadalo to přesvědčivě, ale Mo Ran se nenamáhal na něj dál dívat.

Zhen Congming ze sekty Bitan a purpurová roucha ze Síně Jiangdong ty tři obklíčila. Stáli těsně u nich, ale nikdo se neodvažoval udeřit jako první.

Všichni věděli, že jakmile padne první rána, nebude už cesty zpět.

Zhen Congming se tiše ozval: „Mladý pane Mo, ptám se vás naposled. Jste si jistý, že nechcete odejít?“

„Ááááááá!“

Mo Ran neměl čas odpovědět. Zepředu zazněl drásavý výkřik. Nebylo jasné, která z kultivujících tak hrozně zaječela, ale vzápětí se z pukliny v bariéře kolem hory Huang vyvalila černošedá hromada, která vypadala jako bahno a kamení.

Huang Xiaoyue překvapeně vyvalil oči: „Co se to děje? Hora se hroutí?“

Mo Ran přivřel oči.

To není sesuv půdy.

Viděli to všichni a všichni také zalapali po dechu.

Z pukliny vlna za vlnou proudily zčernalé oživlé mrtvoly!

Mrtvoly měly k sobě spečené paže, kůže i maso, a přesto se jim z pod kůže dral hnis a jejich obličej se daly jen sotva rozeznat.

„Uuuuee!“ kdosi slabší povahy ten pohled nevydržel a začal zvracet na zem.

„To je ale nechutné...“

„Je možné, že celá hora je navršená z tohohle?“

„Kolik těl tam asi...“

V tu chvíli se oblohou rozlehl dunivý zvuk. Bariéra, kterou starší prorazili, se začala pomalu hýbat, jako když se hojí rána.

Ta bariéra se umí sama opravit! Jen chvíli poté, co povolila, se zase uzavře, aby tam nemohli projít další lidé.

Mo Rana svírala úzkost: „Pojďme raději nahoru. Pomstu probereme později. Xu Shuanglin je tam na té hoře. Necháme snad viníka uniknout?“

Lidé ze sekty Bitan váhali, ale Huang Xiaoyue se pohrdavě rozesmál: „Na horu se vydali téměř všichni nejlepší mistři na světě, takže se není třeba obávat, že by Xu Shuanglina nezajali. Naproti tomu, tato dvě dítky sekty Rufeng jsou hbitá a kluzká jako párek úhořů. Pokud promeškáme svou příležitost, v budoucnu už žádnou další mít nemusíme.“

„... Huangu Xiaoyue.“

Mo Ran byl rozzlobený na nejvyšší míru a v dlani mu zářilo červené světlo. „Skončil jste?!“

Více než stovka lidí viděla, jak přivolal magickou zbraň. Všichni se chopili svých zbraní, tasili a obezřetně ho sledovali.

Mo Ran chápal, že nyní se už tvrdému boji nevyhne. Nechtělo se mu do toho, ale ti lidé mu nedají jinou možnost, než bojovat na život a na smrt...

V tom za sebou zaslechl chladný hlas.

„Prosím, jděte všichni na tu horu. Nangong Si tu počká. On rozhodně nikam neuteče.“

„Dítě, mluvíte moc pěkně,“ ušklíbl se Huang Xiaoyue. „Ale kdo vám má věřit? Copak nemůžete využít situace a zmizet?“

Nangong Si se na něj ostře zadíval a vstal ze země. Pak napřáhl paže a vytlačil Ye Wangxi ven z ochranné bariéry, kterou vytvořil Chu Wanning.

„A Si!“

Bariérou mohli proniknout jen ti, co byli uvnitř, ale ti, co byli venku už ne.

Nangong Si, který zůstal uvnitř, pomalu tasil meč. Bílé světlo čepele pomalu klouzalo po jeho tváři.

Ozářilo bradu, rty, špičku nosu.

Oči.

Ye Wangxi uhodla, co se to chystá udělat. Udeřila do bariéry a vykřikla: „Ne! Nenechejte se jimi oklamat!“

„Když naši předkové založili sektu, jeden z nich řekl: chamtivost, nenávisť, lež, vražda, zneuctění, loupež a drancování, to je sedm skutků, kterých se vznešený pán ze sekty Rufeng nikdy nesmí dopustit,“ pronesl Nangong Si. „Můj otec nebyl dobrý člověk a toto pravidlo porušil. Ale já jsem takovým člověkem byl dvacet šest let a nikdy jsem nespáchal nic zavrženíhodného. Nemám, zač bych se styděl.“

Ozvalo se kovové „weng“ a meč vylétl z pochvy, jako když vytryskne proud vody.

„Ne!“

I Mo Ran věděl, co musí udělat. Pokusil se porušit bariéru, ale ta byla příliš pevná na to, aby se dala rychle zničit.

Zavrčel: „Nangongu...“

Nangong Si nevěnoval jediný pohled Ye Wangxi, natož aby se obtěžoval s Mo Ranem. Řekl: „Protože vznešení páni dnes nevěří mému slovu, nemám jinou volbu. Naštěstí jsem se naučil umění spoutání. Když jsem nyní zde, doufám, že všichni přestanete očerňovat nevinné. Já, Nangong Si volím za své pouto zemi a budu vyčkávat do vašeho návratu.“

„Nangongu!“

Než stačil domluvit, jeho krev prudce vytryskla.

Nangong Siho meč se zabodnul do země.

Ve stejný okamžik zmizela v hlíně i Nangong Siho levá ruka.

Zarazil svou paži do země a ta se tam vnořila na sedm pídí, pomalu, jako plazící se had. Z meče vyšlehl blesk a ozvalo se zahřmění. Síla kouzla se rozlétla do všech stran.

Ye Wangxi klečela před bariérou.

Z čepele meče stékala krev a rudě zbarvila zem.

Nikdo neviděl Ye Wangxi do tváře. Měla svěšenou hlavu, ruce svíraly bariéru, tak pevně, až jí zbělely klouby.

Bylo to kouzlo, kterým se poutaly zlé bytosti, netvoři a démoni ale také dobytek. V horní kultivační oblasti takové kouzlo ovládali téměř všichni a téměř všichni ho také znali.

Nangong Si tím kouzlem spoutal sám sebe.

Rty mu zmodraly a chvěly se bolestí, ale nenaříkal. Po chvíli zvedl hlavu; oči měl podlité krví.

„Jděte,“ řekl.

Mo Ranovi se stávalo jen zřídka, že by ho někdo vyvedl z míry tolik, že nevěděl, co má říct.

V minulém životě se to podařilo jedině Ye Wangxi.

V tomto životě potkal toho, koho Ye Wangxi milovala.

Mátlo ho, proč má Ye Wangxi ráda právě Nangong Siho. Mladého pána, kterému se líbí sladké dívky s pěknou tvářičkou a prázdnou hlavičkou. Čím si jen dokázal získat Ye Wangxinu náklonnost?

Právě teď viděl jinou Ye Wangxi.

Na kolenou, neupravenou, krvácející, ale nezlomnou a oddanou až do morku kostí.

Nangong Simu.

„Jděte!“ zařval Nangong Si. „Čeho se ještě bojíte?! Chcete, abych si zarazil do země i nohy? Jděte!“

Zhen Congming se otočil jako první.

Vrátil se k Li Wuxinovu tělu. Urovnal mrtvolu vůdce sekty, objal ji a šel.

„Bratře!“

„Starší bratře, vy tu nezůstanete? Neříkejte, že je tady prostě necháte být...“

Zhen Congming odpověděl: „A vy tu zůstanete? Kdo ví, jak dlouho bude boj na hoře trvat a vůdce sekty má ležet na zemi jen tak, bez pořádné rakve a čekat?“

Žáci ze sekty Bitan se začali ohlížet jeden po druhém, sklonili hlavy a dál už jen mlčeli.

Zhen Congming přistoupil k Mo Ranovi a řekl: „Mistře Mo, vzpomeňte si na to, co jste řekl. Po boji se sejdeme v pavilónu Tianyin.“

„Nemám nic proti. V tomto světě ještě lze najít spravedlnost, a tím místem je pavilón Tianyin.“

Muž se zarudlýma očima, který spadl na zem a předtím urazil Chu Wanninga, se rozčileně postavil za svého staršího bratra: „Pán pavilónu bude jistě nestranný, náš mistr může odpočívat v pokoji.“

„Mo Rane, Nangong Si... jen počkejte, vy zloduší! Dočkáte se odplaty! Brzy zemřete!“